

မြို့ရပ်ဆန်းကြွယ်လှ

ကြို့စက္က

ဝက်ပါစံအိမ်
လျှို့ဝှက်မာယာ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုပျိုကျွေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုပျိုကျွေး
အချစ်အပြာတာတာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့စာရေး
ဒို့တာဝန်
ဒို့စာရေး

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဝေဒနာပေးတာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိုးမို့ အစိုးရပြင်ပမီဖွဲ့စည်းမှု အဆုံးအဖြတ်ကြီး
နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေးအရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများ
အား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား
ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာရေးသားသာယာရေးနှင့် ဗာမာ ဥပဒေ စိုးမိုးရေး
အဖို့အားပြန်လည်စည်လုံးညီညွတ်ရေး
နိုင်ငံသားတို့ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ပြင်ပေါ်လာရေး
ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော
နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးမှုကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး တက္ကသိုလ်တို့သည် တက်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေကာ
တည်ဆောက်ရေး
နေရာကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ပြင်ပေါ်လာရေး။
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများကို ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် တိုးတက်စေကာ
တည်ဆောက်ရေး။
နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးစနစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား
ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်ဖွဲ့သားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာစိုက်မှု ပြင်ပရေး။
အဖို့စိုက် စာတိုက်ပြင်ပရေးနှင့် သင့်တော်မှုအပေးအနှစ်ဖွဲ့စား အဖို့သားရေး
လက်တွေ့အဖွဲ့ မပျောက်ပျက်စေဘဲ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး။
ဖို့အစိတ်ဓာတ် ဖွံ့ဖြိုးတက်ပြုတ်ရေး။
တစ်ဖွဲ့သားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် ပြင်ပရေး။

ရွှေသမင်
၁၁၈

ဣန္ဒြေ

ဝက်ပါစံအိမ်နှင့်လျှို့ဝှက်မာယာ

ရွှေသမင်စာပေ
အမှတ် (၃၇/၃၈) ၄၄- လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၂၉၆၁၁၀

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်	-	၅၀၀၀၇၀၁၀၈
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်	-	၅၀၀၅၃၀၀၄၀၈
အကြိမ်	-	ပထမအကြိမ်
		၂၀၀၈-ခုနှစ်၊ ဇွန်လ
အုပ်ရေ	-	၅၀၀
တန်ဖိုး	-	၁၅၀/-
ထုတ်ဝေသူ	-	ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
		ရွှေသမင်စာပေ
		၃၇/၄၄လမ်း၊
		ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊
		ရန်ကုန်တိုင်း။
အတွင်း/အဖုံးပုံနှိပ်သူ		ဦးဝင်းဖေ (မြ-၀၇၆၅၀)
		စိုးထက်ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်
		တိုက် (၂၀၆)၊ အခန်း (အေ)
		ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

စာရေးသူ၏ အမှာစာ

ယခု ရေးသားသော “ဝက်ပါစံအိမ်နှင့် လျှို့ဝှက်မာယာ” ဂန္ထီရ ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုမှာ ဇာတ်အိမ်ကြီးမားလှသော စာအုပ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒီအတွက်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်များကို တောင်းပန်ရပါတယ်။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သည်ဇာတ်လမ်းကို ရေးသားရာမှာ ၁၉၆၁ ခုနှစ်က မန္တလေးမှ ထုတ်ဝေသော အင်းဝမှတ်တမ်းမှ သူဌေးကြီး ဘောဂဗလ၏ မှတ်တမ်းဖြစ်ရပ်မှန်နှင့် ၁၉၇၆ ခုနှစ်က ထုတ်ဝေခဲ့သော မောင်စိုးမောင် (သာဂရ) ၏ ဗုဒ္ဓသပိတ်တော်စာအုပ်မှ စက္ကောမ ပညာရပ်များကို အခြေခံကာ ဤဇာတ်လမ်းကို ရေးသားဖန်တီးခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။

ဝက်ပါစံအိမ်နှင့် လျှို့ဝှက်မာယာ၌ ပါဝင်သော အဓိက ဇာတ်ကောင်များနှင့် ဇာတ်လမ်းကျောရိုးမှာ ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပါသည်။

ဖြစ်ရပ်မှန်ဆိုတာထက် သမိုင်းဖြစ်ရပ်မှန်ဆိုတာက ပိုပြီး မှန်ပါလိမ့်မယ်။

အင်းဝနယ်တစ်ကြောမှာ ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီး၊ ဘောဂဗလ သူ

ရွှေသမင်စာပေ

ငွေကြီး၊ သမီး ခင်စောမူ၊ ဗိုလ်မှူးလေး၊ ဘယ့်ကျော်၊ ဗိုလ်မှူးလေး၊ ရန်နောင်တို့အကြောင်းကို မသိသူ မရှိကြပေ။

အများကတော့ မဟာဗေဒီဘုရားကုန်းမှ အကြောင်းကို ပိုသိကြသည်။

ယခုအကြောင်းအရာမှာ ဖြစ်ရပ်မှန် ဧတတ်လမ်းတစ်ခုဖြစ်သော်လည်း ဝတ္ထုသဘောအရ နေရာ၊ အမည်နာမနှင့် အချို့အကြောင်းအရာများကို ပြောင်းလဲ၍ ရေးသားရပါတယ်။

ထိုဧတတ်လမ်းအတွက် မန္တလေး၊ စစ်ကိုင်းနှင့် အင်းဝနယ်တစ်ကြောသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က လိုအပ်သော အကူအညီများပေးခဲ့ကြသည့် မိတ်ဆွေများအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဧတတ်လမ်း၏ မူလကျောရိုးမှာ ၁၉၆၁ ခုနှစ်က တင်ပေးစာနယ်စင်းမှ ထုတ်ဝေပြန်ချိသည် မန္တလေးမြို့လေး ရေးသားသည့် ဥစ္စာစောင့်မလေး ခင်စောမူ စာအုပ်မှဖြစ်ပြီး ဧတတ်လမ်းတွင် ပါဝင်သော သုတပိုင်းဆိုင်ရာနှင့် ယန္တရားအတတ်ပညာများအကြောင်းကို မောင်စိုးမောင်(သာဂရ) ၏ ဗုဒ္ဓသပိတ်တော်၊ ဆရာတော် ဦးသီလာစာရ၏ အဟိဗလစက်နှင့် ရတနဂမ္ဘစက်၊ ဆရာထွဋ်ခေါင်၏ လောကီဝိဇ္ဇာပညာ လျှို့ဝှက်ချက်များ၊ တောင်တွင်း ခင်ကြီးပျော်၏ ပဉ္စလက် လက်တွေ့ဧတတ်ကျမ်း စသောစာအုပ်များမှ သုတဆိုင်ရာ အကြောင်းအရာများကို ထည့်သွင်း ရေးသားခဲ့ပါသည်။

အဟိဗလစက်၊ ရတနဂမ္ဘစက်အကြောင်းများမှာ တွက်နည်းနှင့် ကောက်ယူပုံများကို အပြည့်အစုံ မဖော်ပြနိုင်ခဲ့သည့်အတွက်လည်း ကျွန်တော့်အား နားလည် ခွင့်လွှတ်ကြစေလိုပါတယ်။

အကယ်၍သာ ထိုအကြောင်းများကို အပြည့်အစုံ ထည့်သွင်းရေးသားပါက နောက်ထပ် လုံးချင်းတစ်အုပ်စာမျှ ထပ်မံ ရေးသားရပါမည်။

ကျွန်တော့်ထံသို့ စာဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဖုန်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း ဆက်သွယ်ကြသူများ၊ သိလိုသမျှ မေးမြန်းကြသူများအား တတ်နိုင်သမျှ တစ်ဦးချင်း ပြန်ကြားပေးပါတယ်။

အကယ်၍ ချို့ယွင်းမှုရှိပါက ကျွန်တော့်အား နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးကြပါရန် တောင်းပန်ပါတယ်။

စာဖတ်ပရိသတ်များ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေ။ စာဖတ်သူများ မေတ္တာရိပ်အောက်မှ ...

ကြီးစွာ

ဤဝတ္ထုတွင် ပါဝင်သောအခန်းများ

- အခန်း (၁) ယန္တရားအတတ်ဖြင့် လျှို့ဝှက်သောနေရာ
- အခန်း (၂) စက္ကောမချစ်သူ
- အခန်း (၃) ဘောဂဗလ၏ အကြံအစည်
- အခန်း (၄) မြေအောက်ခန်းမှ လျှို့ဝှက်အန္တရာယ်
- အခန်း (၅) မင်းကြီးရန်နောင်နှင့် ယိမ်းနဲ့ ပါးစား
- အခန်း (၆) မရဏမှတ်တမ်းနှင့် မရဏရုပ်တု ရောက်လာခြင်း
- အခန်း (၇) ဝဋ်ကြွေးကြဲမှာ မလွတ်သာ
- အခန်း (၈) နှုတ်ဆက်ခဲ့ပေါ့ ချစ်သူရယ်
- အခန်း (၉) ဝိညာဉ်လောက မာယာ
- အခန်း (၁၀) မြေအောက်ခန်းမှ ယန္တရားရန်စွယ်
- အခန်း (၁၁) ဦးစန်ကောင်းနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း
- အခန်း (၁၂) မနော်ရမ္မာ သဲလွန်စ
- အခန်း (၁၃) မနော်ရမ္မာရွာသူ မြသင်းကြူ
- အခန်း (၁၄) ဘောဂဗလစံအိမ်မှ သေမင်းထောင်ချောက်များ
- အခန်း (၁၅) အိမ်ကြီးမာယာ ဝက်ပါ
- အခန်း (၁၆) မြနှင့်ဖြူနှင့် ဝိညာဉ်မာယာ
- အခန်း (၁၇) သူဌေးကြီးဘောဂဗလနှင့် တွေ့ရခြင်း
- အခန်း (၁၈) မောင်သူတဝိညာဉ် ဘယ်မှာလဲ
- အခန်း (၁၉) ဂမ္ဘီရမြေ
- အခန်း (၂၀) ဘုတာဝါဟန ဝိဇ္ဇာပညာဆိုသည်မှာ
- အခန်း (၂၁) ယန္တရားအတတ်နှင့် လျှို့ဝှက်ချက်

- အခန်း (၂၂) အဟိဗလစက်နှင့် ရတနဂဗ္ဗစက်
- အခန်း (၂၃) မြေတိုက်ခန်းတွင်းမှ ယန္တရားမှတ်တမ်း
- အခန်း (၂၄) ဘောဂဗလသို့ လျှို့ဝှက်လမ်း
- အခန်း (၂၅) လောဘဝက်ပါ
- အခန်း (၂၆) ဝိညာဉ်တို့၏မာယာ
- အခန်း (၂၇) ယန္တရားထောင်ချောက်
- အခန်း (၂၈) ဘောဂဗလသို့ နှုတ်ဆက်ခြင်း
- အခန်း (၂၉) မေတ္တာဖြင့် လှပစေ

ကာလကတော့ နှစ်ပေါင်းသုံးရာကျော် လေးရာခန့်မျှ ဝေးကွာလှသည့် သက္ကရာဇ် (၈၈၀) ပြည့်နှစ်ဝန်းကျင်ခန့်က ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအချိန်ကာလက အင်းဝနေပြည်တော်အား မိုးညှင်းရှမ်းတို့ လာရောက် ထိပါးတိုက်ခိုက်ရန် အားယူနေသော အချိန်ဖြစ်သော ကြောင့် တိုင်းပြည်တစ်ခုလုံး မငြိမ်မသက်နှင့် အထိတ်ထိတ်အလန့် လန့်နှင့်နေရသော အချိန်လည်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အင်းဝနေပြည်တော်နှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်တစ် ဝိုက်မှာလည်း တောမီးလောင် ကောကြောင် လက်ပန်းပေါက်ခတ် ဆိုသကဲ့သို့ နေရာအနှံ့အပြားတွင် သူမိုး၊ ဓားပြများကလည်း ဆူပူ သောင်းကျန်းလျက် ရှိပေသည်။

မိုးမူ၊ လူယက်မှုနှင့် လူသတ်ပြီး ပစ္စည်းယူမှုများမှာ နေရာအနှံ့ အပြားတွင် မိုးညှင်းကျရာသီတွင် မှီများ ပေါ်ထွက်သလာသကဲ့သို့ နေရာ အနှံ့အပြားတွင် ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိပေသည်။

သို့ကြောင့် ...
အင်းဝနေပြည်တော်နှင့် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ရှိကြသော သူဌေး၊ သူကြွယ်၊ ကုန်သည်၊ ပွဲစား အစရှိသော လူချမ်းသာစာရင်းဝင်သူတို့ မှာ နေ့ တထိတ်ထိတ်၊ ည တထိတ်ထိတ်နှင့် ကျီးလန့်စာစား နေကြ ရသော အချိန်လည်းဖြစ်သည်။

အချို့ကလည်း တိုင်းပြည်မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေသော အချိန်တွင် သူမိုး၊ ဓားပြတို့ရန် ကြောက်သည်က တစ်ကြောင်း၊ အချို့ကလည်း မိမိတို့ အင်းဝနေပြည်တော် မိုးညှင်းရှမ်းများလက်အောက် ကျွဲရောက် သွားပါက ကြုံလာရမည့်အရေးကို တွေးပူကြသည်က တစ်ကြောင်း၊

အခန်း (၁)

ယန္တရားအတတ်ဖြင့် လျှို့ဝှက်သောနေရာ

မီးတောက်မီးလျှံများက အပြင်သို့တိုင် လျှံထွက်နေလေသည်။ ထင်းတုံးကြီးများကို မီးစွဲလောင်နေရာမှ ပေါ်ထွက်နေသော တဖျစ် ဖျစ်မြည်သံများက မတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှပင် ကြားနေရလေသည်။

ထင်းတုံးနှင့် ထင်းချောင်းကြီးများကို မီးစွဲလောင်နေသည်က တစ်ကြောင်း၊ မီးကျိုးခဲများမှာ အပူရှိန် အပူငွေ့များက တော်ရုံလူတို့ အနားမကပ်နိုင်လောက်အောင် အပူရှိန် ပြင်းထန်လှပေသည်။

သာမန်ပစ္စည်း မှဆိုထားနှင့်။ သံတုံးသံခဲများပင် မီးပုံထဲသို့ ပစ် ချလိုက်ပါက ချက်ချင်း အရည်ပျော်သွားလောက်ပေသည်။

အမှန်တော့ ထိုမီးဖိုကြီးမှာ အုတ်ဖုတ်ရာ၌ အသုံးပြုသော မီး ပုံကြီးပင် ဖြစ်၏။

နေရာမှာ မြစ်ငယ်မြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်း တစ်နေရာဖြစ်ပြီး အချိန်

တို့ကြောင့် မိမိတို့ ဥစ္စာဘဏ္ဍာများအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်လျက် ရှိကြလေသည်။

ထိုသို့ စိုးရိမ်ပူပန်ကြသဖြင့် သူဌေး၊ သူကြွယ်၊ ကုန်သည်၊ ပွဲစားတို့မှာ မိမိတို့ ပိုင်ဆိုင်သော ဥစ္စာဘဏ္ဍာတို့အား လုံခြုံစိတ်ချရသော နေရာများတွင် သိုဝှက်ထားခြင်း၊ ရွှေ့ပြောင်းနေရာချထားခြင်းများ ပြုလုပ်နေကြသော အချိန်လည်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုအထဲတွင် အင်းဝနေပြည်တော်မှ အချမ်းသာဆုံး စ...ရင်းဝင် သူဌေးကြီး ဘောဂဗလလည်း ပါဝင်လေသည်။

သူဌေးကြီး ဘောဂဗလ၏ ဂုဏ်သတင်းသည် အင်းဝနေပြည်တော်၌သာမက အနီးဝန်းကျင် ဒေသများ၌ပါ ပျံ့နှံ့ကျော်ကြားလျက် ရှိပေသည်။

သူဌေးကြီး၏ ခြောက်မြားလှစွာသော ဥစ္စာရတနာများ၏ ဂုဏ်သတင်းသည်လည်းလောကင်း၊ ၎င်း၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး မြနင်းဖြူ၏ အလှဂုဏ်သတင်းသည်လည်းကောင်း အင်းဝနေပြည်တော်၏ မင်းစိုးရာဇာ လူကုသံအသိုင်းအဝိုင်း၌ ပျံ့နှံ့ကျော်ကြားလျက် ရှိပေသည်။

သို့ကြောင့်လည်း သူဌေးကြီးခမျာ စိတ်မအေးရအောင် ဖြစ်နေရပေသည်။

ယခုအခါ တိုင်းပြည်အခြေအနေမှာ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေလေရာ အကယ်၍ အင်းဝနေပြည်တော်သည် မိုးညှင်းရှမ်းတို့ လက်အောက် ကျရောက်သွားပါက မိမိပိုင်ဆိုင်သော ဥစ္စာရတနာများနှင့် သမီးလေး မြနင်းဖြူအတွက် စိုးရိမ်ရသော အခြေအနေပင် ဖြစ်တော့

သည်။

သို့ကြောင့် မိမိလူယုံတော်များနှင့် ရှေ့ရေးကိစ္စအတွက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရလေသည်။

“ဟဲ့ ယကွကြီးရဲ့၊ အခု တိုင်းပြည်ရဲ့ အခြေအနေက စိုးရိမ်ဖွယ် အခြေအနေရောက်နေပြီ မဟုတ်လားဟဲ့”

“မှန်လှပါ သူဌေးမင်း၊ မိုးညှင်းရှမ်းစစ်သည်တွေရဲ့ ရန်က မအေးလှကြောင်းပါ။ အခုဆိုလျှင် တိုင်းပြည်ကိုပင် ထိပါးနှောင့်ယှက်လျက် ရှိနေကြပါပြီ”

“အေး ... အဲဒီအချက်ကပဲ စိတ်မအေးစရာ အခြေအနေပဲ မဟုတ်လားကွယဲ့၊ အကယ်၍သာ အင်းဝနေပြည်တော်သာ သူတို့ လက်ထဲ ကျရောက်သွားရင်ဖြင့် အားလုံးအတွက် ရင်မအေးစရာဘဲ မဟုတ်လားကွယဲ့”

“မှန်ပါတယ် သူဌေးမင်း၊ အကယ်၍သာ မိုးညှင်းရှမ်းစစ်သည်တွေရဲ့လက်အောက် အင်းဝနေပြည်တော် ကျရောက်သွားမယ်ဆိုပါက လူတွေအတွက်ရော၊ ဥစ္စာရတနာတွေအတွက်ပါ စိတ်မအေးရကြောင်းပါ”

“ခါဖြင့် ဘယ်လိုများ စီမံသင့်သတန်း၊ ပြောကြပါဦးဟဲ့”

ထိုအခါ သူဌေးကြီး၏ လက်ရုံးတစ်ခုလို အားကိုးရသော ယကွကြီးနှင့် ကိုယ်ရဲတော်များက ဤသို့ ဝိုင်းဝန်းအကြံပေးကြလေသည်။

“ကွန်တော်မျိုးတို့ သဘောအရဆိုရင်တော့ အရေးမကြုံခင်က ကြိုတင်ပြင်ဆင်ဆိုသလို သူဌေးကြီး ဝိုင်းဆိုင်တဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းများကို လုံခြုံစိတ်ချရသော နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းသိုဝှက်ထားသင့်ကြောင်းပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ သူဌေးကြီးဘောဂဗလ၏ ဦးကြီး
ဟောသော ဘိုးမိတ္တက ...

“အင်း ... ဒီကိစ္စက လွယ်မယောင်နဲ့ ခက်၊ တိမ်မယောင်နဲ့ နက်
နိုက်စကားလိုပဲ၊ အသည်လို လုပ်လိုက်ကာမှ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်း
အားလုံးသိအောင် ချပြလိုက်သလိုပဲ ဖြစ်မှာ စိုးရသေးတယ်
ဟဲ့”

ဟု စိုးရိမ်စွာ ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေသည်။

“ဒီကိစ္စအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှု မဖြစ်ပါနဲ့ ဦးရီးတော်၊ ကျွန်တော်
မျိုးတို့ကို တာဝန်ပေးရင်ဖြင့် အစစအရာရာ စိတ်ပူပန်မှု မဖြစ်ရလေ
အောင် စီမံဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

လူယုံတော် ယက္ခက ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေသည်။

“မင်းက ဘယ်လိုများ စီမံဆောင်ရွက်မှာလဲ ယက္ခ”

ထိုအခါ ယက္ခကြီးက ၎င်းပြုလုပ်လိုသည့် အစီအစဉ်များကို
တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြလေသည်။

ထိုအစီအစဉ်ကို သူဌေးကြီး ဘောဂဗလနှင့် ဦးရီးတော် ဘိုးမိတ္တ
တို့က သဘောကုန်ဆက်သောကြောင့် ယက္ခကြီး သဘောကျ ပြု
လုပ်ရန် စေခိုင်းလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ယက္ခကြီးသည် နောက်ပါ နောက်လိုက်များကို ခေါ်
ယူကာ ဤသို့ ပြောလေသည်။

“အခု တို့ရဲ့အရှင်သခင် သူဌေးကြီးက မြစ်ငယ်မြစ်ရဲ့ အရှေ့
ဘက်ကမ်းစပ် တစ်နေရာမှာ ဘုရားတစ်ဆူ တည်လိုတဲ့ဆန္ဒ ရှိပေ
တယ်၊ ထိုပြင် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာပင် လုံခြုံစိတ်ချရသည့် စံအိမ်

တော်တစ်လုံးလဲ ဆောက်လုပ်လိုပေတယ်၊ သို့ကြောင့် ထိုနေရာမှာ
ပင် လိုအပ်သည့် အုတ်များ ရရှိရန်အတွက် အုတ်ဖိုများ ပြုလုပ်ကြရ
ပေမယ်၊ သို့အတွက်ကြောင့် မင်းတို့ လိုက်ခဲ့ကြရမယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

“သို့သော်လဲ မင်းတို့အားလုံးကို တစ်ခုတော့ သတ်ပေးရဦးမယ်”

“ဘာများပါလိမ့်”

“အခြားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မသိစေ
ရန် လျှို့ဝှက်ထားကြရပြီး နှုတ်လုံဖို့လဲ အရေးကြီးလှပေတယ်”

“စိတ်ချပါ”

“တကယ်လို့ ပေါက်ကြားတယ်ဆိုရင်လဲ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်
မဲကြရမယ်ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားကြပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

“သစ္စာရှိကြပစေနော်”

“သစ္စာရှိပါမယ်”

ဟု ပြောဆိုကတိတောင်းကာ ၎င်းစိတ်ချယုံကြည်ရသည့် လူ
များကိုခေါ်၍ လျှို့ဝှက်စွာ သွားကြလေသည်။

ထို့နောက် ...

မြစ်ငယ်မြစ်နံဘေးသို့ ရောက်သောအခါ အုတ်ဖိုကြီးများ ပြု
လုပ်ကာ အုတ်ဖုတ်ကြလေသည်။

ဇာတ်လမ်းအစဉ် ဖော်ပြထားသည့် မီးဖိုကြီးများမှာ ယက္ခကြီး
တို့တတွေ အုတ်ဖုတ်ရန်အတွက် ပြုလုပ်ထားသော အုတ်ဖိုကြီးများ
ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ယကွကြီးသည် အလုပ်ခွင်၌ရှိနေသော အလုပ်သမားများကို အခြားသူများနှင့် တွေ့ခွင့်မပေးသလို အပြင်သို့လည်း သွားခွင့်မပေးချေ။ ၎င်း၏ စည်းကမ်းကို မလိုက်နာသူများကိုလည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်ပေးလေ့ရှိသည်။

၎င်းတို့ အလုပ်လုပ်သော နေရာပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ဖြစ်စည်းရိုးကြီးများ ကာရံထားလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ...

“ဆရာယကွ၊ ကျုပ်တို့ဆီက အလုပ်သမားတစ်ယောက်က သူ့နေမကောင်းလို့ အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့လို့ ရွာကို ပြန်ပါရစေလို့ ပြောနေတယ်”

ဟု အလုပ်သမားတစ်ယောက်က လာပြောရာ ယကွကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် အတန်ကြာအောင် ခဉ်းစားနေလေသည်။ ပြီးမှ ...

“အေး ... ပြန်ချင်တယ်ဆိုတော့လဲ ပြန်ခွင့်ပေးရမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ချက်ချင်းတော့ ပြန်လို့ တယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ သူ့ကို ဆေးလေးဘာလေး ကုပေးပြီး ပြန်လွှတ်မှ သင့်မှာပေါ့၊ ကိုင်း ... သူ့ကို ငှါတဲယဲကိုသာ ပို့ပေးလိုက်ကြပေတော့”

ဟု ပြောသဖြင့် အလုပ်သမားများက နေမကောင်းဖြစ်နေသူကို ယကွကြီး တဲသို့ ပို့ပေးလိုက်ကြသည်။

ထိုနေ့ည သန်းခေါင်ယံအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ အခြားအလုပ်သမားများ အိပ်ပျော်နေကြသည့်အချိန်တွင် မီးဖိုစောင့်သော လူအချို့က ယကွကြီးတဲအတွင်းမှ အဝတ်ဖြင့် ပတ်ထားသည့် အထုပ်

တစ်ထုပ်ကို ထမ်းယူလာကြပြီးနောက် အုတ်ဖိုမီးပုံထဲသို့ ကြလေသည်။

အခြားအလုပ်သမားများကလည်း နေမကောင်းသဘာကြောင့် ပြန်ရန် ခွင့်တောင်းထားသော လူကို မတွေ့ရသဖြင့် မေးကြံတော်အခါ ယကွကြီးက ...

“သူ ရွာပြန်တာကို ဘယ်သူမှ မသိစေချင်တာနဲ့ ငါ့လူတွေကို ပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်၊ သူကတော့ တို့ဆီကို ပြန်လာနိုင်တော့မယ် မထင်ပါဘူး”

ဟု အဓိပ္ပာယ်ပါသော ဇကားကိုပြောသော်လည်း ကျန်သည့် အလုပ်သမားများက ယကွကြီးကို ကြောက်ရွံ့ကြသောကြောင့် နောက်ထပ် တွေ့တွေ့ထူးထူး ထပ်မမေးဝံ့ကြတော့ပေ။

ဤသို့ဖြင့် ...

ရွာသို့ ပြန်ချင်သူများ၊ အလုပ်၌ မပျော်ပိုက်သူများ၊ မိမိတို့အား ဆန့်ကျင်ဘက် လုပ်သူများရှိလျှင် ယကွကြီးနှင့် သူ့လူများက ကောင်းစွာ ဆုံးမပေးကြရုံမက နောက်ဆုံး မပြန်လမ်းရောက်အောင် ပို့ပေးတတ်ကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် နောက်ထပ်အလုပ်သမားများလည်း မလုပ်ဝံ့ဘာဘဲ သူတို့စေခိုင်းသမျှ လုပ်ကြရလေတော့သည်။

၎င်းတို့သည် မြစ်ငယ်မြစ်၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်း လူလူမနီးသော နေရာတွင် စေတီကြီးတစ်ဆူတည်ခြင်းနှင့် ဘောဂဗလ သူဌေးကြီးတို့အတွက် ကြီးမားနိုင်ခဲ့လှသည့် အိမ်ကန်ဆောင်ကို ဆောက်လုပ်ကြလေသည်။

ယက္ခကြီးကို ဆောက်လုပ်ရာမှာလည်း အင်းဝနေပြည်တော် အခြားသူများညာနှင့် ယန္တရားပညာ တတ်ကျွမ်းသော မောင်သုတ မမျှ။ ၎င်း၏ ပညာရှင်တစ်ဦးကို သူဌေးကြီးဘောဂဗလကိုယ်တိုင် ယခံ အလှူ လုံလောက်စွာ ပေးပြီး ခေါ်လာကာ ဆောက်လုပ်စေခဲ့ လေသည်။

မောင်သုတသည် လူရွယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး မိခင်အိုကြီးကို လုပ် ကျွေးနေသူ ဖြစ်သည်။

“မောင်သုတရဲ့ ပညာနဲ့ ကျုပ်လိုချင်တဲ့ အဆောက်အအုံကို စီမံ ဆောင်ရွက်ပေးပါ။ အကြေးငွေကိုလဲ မောင်ရင် အလိုရှိသလောက် ပေးပါ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်”

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို တစ်ခုတော့ ကတိပေးပါ”

“ဘယ်လိုကတိမျိုးလဲ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုလို လာရောက်ဆောင်ရွက် ပေးရတဲ့ အကြောင်းတွေကို အခြားသူများ မသိစေချင်တဲ့အတွက် လျှို့ဝှက်ထားပေးပါ”

“ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးဖြစ်တဲ့အတွက် အခုလို လျှို့ဝှက်ထားရမယ် ဆိုတာလဲ သိခွင့်ရှိရင် သိပါရစေ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ရတနာပစ္စည်း တွေကို ဘုရားမှာ ဌာပနာထည့်လှူမှာဆိုတော့ အခြားသူများ မသိ စေချင်တဲ့အတွက် ဖြစ်ပါတယ်။ ခေတ်ကာလကြီးက မကောင်းတဲ့ အတွက် ဒီအကြောင်းတွေကို အခြားသူများ သိပါက နှောင့်ယှက်

ဖျက်ဆီးမှာ စိုးသဖြင့် ဤစကားဆိုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

သူဌေးကြီး ဘောဂဗလ၏ စကားကို ကြားသောအခါ မောင် သုတလည်း အမှန်တကယ်ပြောသည်ဟု ထင်မှတ်သောကြောင့် “ကောင်းပါပြီ” ဟု ကတိပြုလျက် အလုပ်ကို လက်ခံကာ စေတီတော် အတွက် ဌာပနာတိုက်နှင့် သူဌေးကြီးဘောဂဗလ၏ စံအိမ်တော်ကြီး မြေအောက်အခန်းများ၌ ၎င်းတတ်ကျွမ်းသော ယန္တရားပညာရပ်များ ဖြင့် လျှို့ဝှက်အစီအရင်များဖြင့် ပြုလုပ်စီမံပေးလေသည်။

အခန်း (၂)

စက္ကောမချစ်သူ

ယန္တရားဆရာ မောင်သူတသည် အသက်အရွယ်ငယ်သော်လည်း ယန္တရားအတတ်၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာလှသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ယန္တရားအတတ်ပညာကို ကျွမ်းကျင် လိမ္မာစွာ တတ်ကျွမ်းကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် ၎င်းတတ်ကျွမ်းသော ယန္တရားအတတ်ဖြင့် သူဌေးကြီး ဘောဂဗလ၏ ရတနာပစ္စည်းများ ထားရန်အတွက် လျှို့ဝှက်အခန်း များကို စီစဉ်တည်ဆောက်ပေးလေသည်။

၎င်းစီရင်ပြုလုပ်သော အခန်းများ၌ ဓားစက်၊ လှံစက်များ၊ သံချွန် ထောင်ချောက်များ၊ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ဖွင့်သူ၏ ဦးခေါင်း ကိုဖြတ်သည့် စက်ယန္တရားများ၊ သက်ရှိလူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အမြဲ တစေ သွားလာလှုပ်ရှားနေသော လူ့ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် စက်ရုပ်များကို

တည်ဆောက်ပြုလုပ်ပေးရလေသည်။

အချိန်ကာလအားဖြင့် အတော်ကြာသောအခါ မောင်သူတမှာ သူဌေးကြီး ဘောဂဗလ၏ နေအိမ်သို့ အဝင်အထွက်များလာသော အခါ သူဌေးကြီး၏ သမီးဖြစ်သူ မြနင်းဖြူနှင့် လူငယ်တို့သဘာဝ ချစ် ကျွမ်းဝင်မိကြလေသည်။

သူဌေးကြီးအနေနှင့် မောင်သူတနှင့် မြနင်းဖြူတို့ အခြေအနေ ကို ရိပ်မိသော်လည်း မိမိ၏အကြံအစည် မအောင်မြင်သေးသော ကြောင့် မသိကျိုးကျွံပြုကာ လိုက်လျောထားလေသည်။

“မောင်ဖြင့် မြလေးကိုချစ်ရတာ ကြည်နူးပျော်ရွှင်စိတ်က နည်း နည်း၊ စိုးရိမ်ပူပန်တဲ့စိတ်တွေက များနေတယ် မြလေးရဲ့”

“ဘာကြောင့်လဲ မောင်ရဲ့”

“တခြားဟုတ်ပါရိုးလာ မြလေးရယ်၊ ကိုယ်က မိခင်အိုကြီးကို လုပ်ကျွေးနေရတဲ့ သာမန် အညတရတစ်ယောက်၊ မြလေးတို့က ရွှေ နန်းတော်အထိ စာရင်းပေါက်တဲ့ သူဌေး သူကြွယ်မျိုးတွေ၊ အဆင့် အတန်းချင်းက မိုးနဲ့မြေလို ကွာခြားလှပါတယ်”

“ဒါကတော့ မောင်ရယ်၊ ဂုဏ်ပကာသနနဲ့ အဆင့်အတန်းဆိုတာ ညှိယူလို့ရတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ တကယ်ချစ်ကြတဲ့သူတွေ အတွက် ကတော့ ဂုဏ်အဆင့်အတန်းချင်း ညှိစရာမှ မလိုတာ၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ ဘယ်လို သစ္စာထားကြမယ်ဆိုတာပဲ အရေး ကြီးတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ မြလေး ပြောတာလဲ မှန်ပါတယ်၊ ကိုယ်ကတော့ မြလေးကို ပေးနိုင်တာဆိုလို့ စစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ

နဲ့ သစ္စာတရားပဲ ရှိပါတယ်”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ချစ်သူဆီက အလိုအပ်ဆုံး အရာတွေဟာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ သစ္စာတရားပဲ မဟုတ်လား။ မောင့်ဆီက ဒါတွေရမှတော့ မြလေးအတွက် တခြားဘာမှ မလိုအပ်တော့ပါဘူး မောင်ရယ်”

“ဒီစကားကြားရတာ မောင်ဖြင့် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကံတရားရဲ့ အခြေအနေဆိုတာ ပြောလို့မရဘူး မဟုတ်လား။ မြလေးက သဘောမျှပေမယ့် မြလေးဖခင်ရဲ့ သဘောဆန္ဒကလဲ ရှိသေးရဲ့ မဟုတ်လား”

“အို ... ဒီအတွက်တော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မောင်ရယ်။ အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုပဲ ရှိကြတဲ့ဘဝမှာ ဖေဖေက မြလေးရဲ့ ဆန္ဒကို ကန့်ကွက်မယ် မယင်ပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် မောင်က မျက်နှာငယ်ရမယ့်သူဆိုတော့ စိုးရိမ်ပူပန်ရတာပေါ့”

“ဘာများ စိုးရိမ်စရာရှိသလဲ မောင်ရယ်။ ဖေဖေက မောင်ရဲ့ ယန္တရားအတတ်ပညာတွေကို သိပ်ပြီး သဘောကျနေတာ မောင်ရဲ့”

“ဒီစကားက တကယ်ပဲလားဟင်”

“တကယ်ပြောတာပါ မောင်ရယ်။ ဒါထက် မောင့်ကို မေးရဦးမယ်”

“ဘာမေးမှာလဲ၊ မေးလေ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာမောင်ရဲ့ ယန္တရားအတတ်ပညာ အကြောင်းကို သိချင်လို့ပါ”

“မြလေးက ဘာများ သိချင်တာလဲ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီယန္တရားအတတ်ပညာကို မောင်ဘယ်အချိန်က ဘယ်လိုများ တတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို သိချင်တာပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ မောင်သူတစ်ဦးမှာ အနည်းငယ် ငိုငံကျသွားလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ထိုယန္တရားအတတ်ပညာသည် သူတို့ဆွေစဉ်မျိုးဆက် အသက်နှင့်လဲကာ စောင့်ထိန်းခဲ့ရသော ပညာဖြစ်သလို မည်သူမှ မသိရလေအောင် လျှို့ဝှက်ထားရသော ပညာရပ်တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုပညာရပ်သည် ခေါမတိုင်းသားတို့ တတ်ကျွမ်းကြသော စက္ကောမ ယန္တရားအတတ်ပညာ ဖြစ်သည်။ ခေါမတိုင်းသားတို့က ထိုအတတ်ပညာကို အခြားတိုင်းပြည်သားတို့ တတ်ကျွမ်းသည်ကို မနှစ်သက်ကြပေ။ ထိုသို့ တတ်ကျွမ်းကြောင်း သတင်းကြားပါက စက်ရုပ်ယန္တရားများကို စေလွှတ်၍ သတ်ဖြတ်လေ့ရှိကြသည်။

သို့ကြောင့် ...

မည်သူမှ မပေါက်ကြားရလေအောင် လျှို့ဝှက်ထားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း မောင်သူတစ်ဦး ဘောဂဗလသုဋ္ဌေးကြီး လာခေါ်စဉ်က မိမိတတ်ကျွမ်းသော ဗိသုကာပညာဖြင့် လုပ်ကိုင်ပေးရမည် ထင်မှတ်ထားသော်လည်း ဒီရောက်ကာမှ စက်ယန္တရား အတတ်များဖြင့် စီမံဆောင်ရွက်ပေးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ရက်အတန်ကြာသောအခါ မြနှင်းဖြူနှင့် လူငယ်တို့သဘာဝ ငြိစွန်းကြပြီးနောက် မိမိတတ်ကျွမ်းသည့် ယန္တရားအတတ်များဖြင့် အစွမ်းကုန် ပြုလုပ်ပေးခဲ့လေသည်။

“မောင်၊ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ၊ မြလေးမေးတာ ပြေးဦးလေ”

“ဪ... အင်း... ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး၊ ဒီအကြောင်းတွေက ပြောပြရင် ရှည်မှာဆိုတော့ ဘယ်ကစပြီး ပြောရရင်ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားနေမိတာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ အစကသာ ပြန်ပြောပြပေတော့၊ ဒါမှ မြလေးလဲ ဗဟုသုတ ရတာပေါ့”

မောင်သုတခမျာ ရုတ်သုက အတင်းအကျပ် ပြောပြခိုင်းသဖြင့် ၎င်းတို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် လျှို့ဝှက်ထားခဲ့သည့် စက္ကောမ ယန္တရား အတတ်ပညာအကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြရလေတော့သည်။

စက္ကောမ ယန္တရားအတတ်ပညာသည် ရောမ ခေါမတိုင်းသားတို့ တတ်ကျွမ်းသော ပညာရပ်ဖြစ်သည်။ ရောမတိုင်း၌ ဘူတာဝါဟန ယန္တရားအတတ်ကို တတ်မြောက်ကြသူတို့သည် ၎င်းတို့ အမည်များကို ပေါင်၌ ဆေးမင်ကြောင်ဖြင့် ထိုးကာ ပြုစုထားကြလေသည်။

ထိုသို့ တတ်ကျွမ်းကြသူများထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယောက်သည် အခြားတိုင်းပြည်နိုင်ငံသို့ ထွက်သွားလျှင် ပညာပြန့်ပွားမည် စိုးသောကြောင့် ယန္တရားဖြင့် လိုက်လံသတ်ဖြတ်လေ့ရှိကြသည်။

ပါဠိပုတ်ပြည်သားတစ်ဦးသည် ရောမတိုင်း၌ ထိုပညာရပ်များ ရှိသည်ကို သတင်းကြားသဖြင့် ထိုအဖိုးတန်လှသော ပညာရပ်များ သွားရောက်သင်ကြား၍ တတ်မြောက်လျှင် မိမိတိုင်းပြည်သို့ ယူဆောင်ခဲ့မည်ဟူသော အကြံဖြင့် ခေါမ ရောမတိုင်းသို့ သွားလေသည်။

ရောမတိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ ယန္တရားအတတ်ကို တတ်

မြောက်ကျွမ်းကျင်သော ဆရာကြီးတစ်ဦးကို ရှာဖွေ၍ မိမိ၌ပါလာသော ဥစ္စာရတနာတို့ကို အစိုးအခအဖြစ် ပေး၍ ယန္တရားအတတ်ပညာများကို သင်ယူလေသည်။

ထိုသူသည် ဆရာကြီးထံ၌နေရင်း ယန္တရားအတတ်ပညာများကို သင်ယူနေစဉ်မှာပင် ဆရာကြီး၏သမီးနှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်ကာ လက်ထပ်ကြလေသည်။

စက္ကောမဆရာကြီးလည်း မိမိသားမက်ဖြစ်လာသော တပည့်အား မိမိတတ်ကျွမ်းသော စက္ကောမ ယန္တရားအတတ်ပညာများကို မမြွင်းမချန် သင်ကြားပေးပြီး တတ်မြောက်သောအခါ ၎င်း၏ ပေါင်၌ တပည့်ဖြစ်သူ၏ အမည်ကို စာရင်းရေးမှတ်ထားလေသည်။

ပါဠိပုတ်ပြည်သားသည် ဆရာကြီး၏ သမီးနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် သားတစ်ယောက်ထွန်းကားခဲ့လေသည်။ ထိုသားအရွယ်ရောက်လာသောအခါ ဖခင်ဖြစ်သူက ...

“ငါ့သား၊ အဖသည် ပါဠိပုတ်ပြည်သားတစ်ဦး ဖြစ်ပေတယ်၊ စက္ကောယန္တရား အတတ်ပညာကို သင်ကြားတတ်မြောက်လိုသဖြင့် ရောမတိုင်းသို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့ပေပြီ၊ ယခု ငါသည် ပါဠိပုတ်ပြည်သို့ ပြန်ဦးမယ်၊ ငါပြန်သည့်အကြောင်းကို သိပါက ခေါမတိုင်းသားတို့က ၎င်းတို့ပညာ ပြန့်ပွားမည်စိုးသောကြောင့် ငါ့အား ယန္တရားဖြင့် လိုက်လံသတ်ဖြတ်ကြပေလိမ့်မည်၊ ငါ့သားကတော့ ငါ သေသွားလျှင် ငါ၏ပေါင်ကို ဖြတ်၍ အတွင်း၌ သို့ဝှက်ထားသော ယန္တရားအတတ်ပညာကို ထုတ်ယူ၍ ပါဠိပုတ်ပြည်သို့ ရောက်အောင် သွားပါလေ၊ ရောက်လျှင် ထိုပညာနှင့်ပင် အသက်မွေး

ဝမ်းကျောင်းပြုပါလေ”

ဟု မှာကြားပြီးနောက် ရောမတိုင်းမှ ထွက်ပြေးကြလျှင် ယန္တရား တို့က လိုက်လံသတ်ဖြတ်သောကြောင့် ဖခင်ဖြစ်သူမှာ သေလေသည်။

ယန္တရားတို့က ဖခင်၏ဦးခေါင်းကို ဖြတ်၍ ပြန်သွားသောအခါ သားဖြစ်သူက ဖခင်မှာကြားခဲ့သည့်အတိုင်း ပေါင်၌ သို့ဝှက်ထားသော ယန္တရားအတတ်ပညာများကို ထုတ်ယူ၍ ပါဠိပုတ်ပြည်သို့ သွားလေသည်။

ပါဠိပုတ်ပြည်သို့ ရောက်သောအခါ ထိုပညာနှင့်ပင် အသက် မွေးလေသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ အဇာတသတ်မင်းကြီး ဓာတ်တော်တိုက်ကြီး တည်ဆောက်သောအခါ ထိုဓာတ်တော်တိုက်ကြီးကို စောင့်ရှောက်ရန်အတွက် လူကဲ့သို့ လှုပ်ရှား သွားလာနိုင်သော ယန္တရားအရုပ်များကို အစောင့်အဖြစ် ထားစေသည်။

ထိုအရုပ်များကို ပါဠိပုတ်ပြည်မှ ဘုတဝါဟန ယန္တရား အတတ်ကိုတတ်သော ထိုလူကို ခေါ်၍ တည်ဆောက်စေခဲ့သည်။

အသောကမင်းလက်ထက်သို့ ရောက်သောအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ မြေးမြစ်တို့သည် အဘိုးဖြစ်သူထံမှ သင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့သည့် ယန္တရားအတတ်ဖြင့် ဓာတ်တော်တိုက်အတွင်းမှ ယန္တရားအရုပ်များ ကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်ကြလေသည်။

သို့ကြောင့် အသောကမင်းကြီးသည် ဓာတ်တော်တိုက်ကို ကောင်းစွာ ဖွင့်နိုင်ခဲ့သောကြောင့် ကိုးတိုင်းကိုးဌာနတွင် သာသနာ ပြုလုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

အဇာတသတ်မင်းကြီးလက်ထက်၌ စီရင်ခဲ့သည့် ဓာတ်တော် တိုက်အတွင်းမှ ယန္တရားတို့ကို ဖျက်ဆီး၍ ဓာတ်တော်တိုက် ဖွင့်လှစ်

နိုင်သော သတင်းကို ရောမသားတို့ ကြားကြလေသည်။ ထိုအခါ ရောမတိုင်းဘုရင်က “အဘယ်သူသည် ဤယန္တရား အတတ်ကို တတ်မြောက်လေသနည်း” ဟု မေးသောအခါ မှူးမတ်တို့က ...

“မင်းကြီး၊ ဤတိုင်းပြည်၌ လာရောက်၍ ပညာသင်ကြားဖူး သော သူတစ်ဦး၏ သားသည် ပါဠိပုတ်ပြည်၌ ရှိပေသည်။ ထိုသူ ၏ မြေးမြစ်တို့မှ တစ်ယောက်ယောက်သည် ဤယန္တရားအတတ်ကို တတ်ရာ၏”

ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီးလည်း ...

“ထိုသို့ဆိုလျှင် ဤသူကို သွားသတ်ချေတော့ ငါတို့၏ပညာများ ပျံ့နှံ့နေလျှင် ငါတို့ကို အန္တရာယ်ပြုလာလိမ့်မည်။ ယခုပင် သံယန္တရား တံတင်းကို လုပ်လော့၊ ဖုတ်သွင်းသော ယောက်ျားကို သံလျက်စွဲစေ လျက် တံတင်း၌ ထည့်လော့၊ အပေါ်မှ လျှို့ဝှက်သော ယန္တရားအဖုံးကို လုပ်လျက် ရတနာတံတင်းနှင့်တူစွာ ပြင်ဆင်လျက် အသောကမင်း ထံသို့ ပို့လေ၊ အသောကမင်းသည် ပါဠိပုတ်ပြည် ယန္တရားဆရာအား ဖွင့်စေလိမ့်မည်”

ဟု အမိန့်ပေးလေသည်။

ရောမတိုင်းမှ မှူးမတ်တို့လည်း မင်းအမိန့်အတိုင်း စီရင်လျက် အသောကမင်းထံသို့ သံတံတင်းကို ပို့ဆက်လေသည်။ အသောက မင်းလည်း ရောမမင်းထံသို့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ တုံ့ပြန်လိုက်ပြီး သော် ယန္တရားဆရာအား ခေါ်၍ ...

“ဤရတနာတံတင်းကို ဖွင့်လော့”

ဟု စေခိုင်းလေသည်။ ယန္တရားဆရာသည် သံတံတင်းကို တိုင်း

ထွာ၍ စူးစမ်းကြည့်လျှင်ပင် မိမိအား ရန်ပြုမည်ပစ္စည်းဖြင့်ကြောင်း သိသဖြင့် ...

“အရှင်မင်းကြီး၊ ဤသံတံတင်းသည် ရတနာတံတင်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်အား သတ်ဖြတ်ရန်အတွက် ပို့သော သံတံတင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော ဘူတာဝါဟန ယန္တရားအတတ်ပညာ ကျွမ်းကျင်သူ မျိုး ရောမတိုင်းမှတစ်ပါး အခြားတိုင်းပြည်များ၌ ရှိပါက ရောမတိုင်း အတွက် အန္တရာယ်ရှိနိုင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်အတိုးသည် ရောမတိုင်းသို့ သွား၍ သက်စွန့်ဆံ့ဖျား ထိုပညာကို သင်ယူခဲ့ရပါသည်။ ယခု ကျွန်ုပ်သည် အတိုးထံမှ ယန္တရားအတတ်ပညာကို အဆင်သင့် သင်ကြားတတ်မြောက်နေသဖြင့်၍ ကျွန်ုပ်အား သတ်ဖြတ်ရန် ဤတံတင်း ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤတံတင်းကို ဖွင့်ပါက မုချ အသတ်ခံရပါမည်။ ကျွန်ုပ်၏အသက်ကို သနားတော်မူပါ။”

ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

“ဤတံတင်းကို သင့်အား ပေးလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ငါ့ကိုသာ လျှင် ဆက်သခြင်းဖြစ်သည်။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် သင့်အား သတ်နိုင်ဆံ့နည်း။”

ဟု မေးပြန်လေသည်။

“မင်းမြတ်၊ ဖုတ်သွင်းထားသော လူ့ဂုဏ်တစ်ခုသည် ထိုးခုတ်ရန် လက်နက်နှင့်တကွ ဤတံတင်းအတွင်း၌ ပါရှိပါသည်။ ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ထိုအရုပ်သည် ဖွင့်နိုင်သူကို လက်နက်ဖြင့် လျင်မြန်စွာ သတ်ဖြတ်၍ သူ့အရုပ်သို့ ပြန်ပါလိမ့်မည်။”

“အဘယ့်ကြောင့် သင် သိသနည်း။”

“ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်ကို မြင်သဖြင့် သိရပါသည်။” ဟု လျှောက်ထားသောအခါ အသောကမင်းကြီးလည်း အမတ်တို့ကို အတယ်သို့ ပြုသင့်သနည်းဟု တိုင်ပင်ပြန်၏။

“ဤသူစကားကို မယုံအပ်ပါ။ လေးမြတ်စွာ ဆက်သလာသော သက်ဆောင်သာဖြစ်ပါသည်။”

ပါဠိလိပုတ်ပြည်သားကလည်း မိမိကို သတ်ဆံ့သောရာလျှင် ဤတံတင်းရောက်လာကြောင်း အတန်တန်ပြောနေသော်လည်း အမတ်တို့က

“ဤသို့ဆိုလျှင် ဤတံတင်းကို ဘယ်သို့ ပြုရမည်နည်း။”

ဟု မေးကြပြန်၏။

“မီးပုံကြီးပုံ၍ ပစ်ချသင့်ပါသည်။”

ဟု ပြောသော်လည်း အမတ်တို့က လက်မခံဘဲ ..

“ယန္တရားဆရာသည် အရာမဟုတ်သည်ကို တွေးတော၍ ကြောက်ရွံ့နေပါသည်။ သူထင်တိုင်း မဟုတ်နိုင်ပါ။”

ဟု မင်းကြီးအား လျှောက်ပြန်၏။ မင်းကြီးသည် အမတ်တို့ စကားကို ယုံကြည်သည်ဖြစ်၍ ထိုသူအား ...

“တံတင်းကို လာဖွင့်လော့”

ဟု အမိန့်ပေးလေသည်။

သို့နှင့် ယန္တရားဆရာသည် အိမ်သို့ပြန်၍ သားမယားတို့အား ဥစ္စာပစ္စည်းများ ပေးလျက် မှာစရာရှိသည်တို့ကို မှာကြားပြီးလျှင် နန်းတော်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

နန်းတော်သို့ရောက်လျှင် မိမိ၏ရာထူးကို မင်းကြီးအား ပြန်အပ်လျက် ရတနာသုံးပါးကို အောက်မေ့ပြီးလျှင် တံတင်းတံခါး သော့ချက်

ကို ဖွင့်လေသည်။ တံခါးပွင့်သည်နှင့် တံတင်းအတွင်းမှ ယန္တရားစက် ရုပ်ထွက်လာပြီး ယန္တရားဆရာအား ဝါးပင်ကို ဓားဖြင့် ပိုင်းဖြတ်သကဲ့ သို့ သတ်ဖြတ် ပြီးနောက် ရောမတိုင်းသို့ ပြန်လေတော့သည်။

အသောက်မင်းကြီးလည်း ကြောက်လန့်ပြီးလျှင် အမတ်တို့အား အပြစ်တင်လေတော့သည်။

မောင်သုတက ထိုအကြောင်းများကို ပြောပြသောအခါ မြနင်း ဖြူက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်လေသည်။ စကားဆုံးသောအခါမှ ...

“ဒါဖြင့် မောင်က ဒီပညာတွေကို ဘယ်သူ့ဆီက တတ်မြောက် ခဲ့တာလဲဟင်”

ဟု မေးသည်။

“မောင်တို့ အဘိုးတွေလက်ထက်ကတည်းက ဒီပညာကို မှတ် တမ်းတွေရေးပြီး လျှို့ဝှက်ထားခဲ့ကြတယ်။ ဒီပညာကို သင်တဲ့လူတွေ ကလဲ လျှို့ဝှက်ပြီး သင်ကြရတယ် မောင်က အဲဒီကနေ သင်ယူခဲ့တာပါ”

“ဟင် ... ဒီလိုဖြင့် ဒီပညာကို မောင် တတ်မှန်းသိရင် ရောမ တိုင်းသားတွေက လာသတ်ကြမှာပေါ့”

ထိုစကားကြားသောအခါ မောင်သုတက ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဒီလောက်လဲ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ မြလေးရယ်၊ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ က ရှေးတုန်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြတာတွေပါ။ ဒီဘက်ကာလ ရောက်လာ တော့ ဒီလောက် မစိုးရိမ်ရတော့ပါဘူး မြလေးရဲ့”

မောင်သုတက စိုးရိမ်တတ်သော ချစ်သူ၏ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ပြောလိုက်လေတော့သည်။

ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ရှေ့ခရီးကား မှန်ရီဝေဝါးလျက်။

အခန်း (၃)

ဘောဂဗလ၏ အကြံအစည်

လအနည်းငယ်ကြာသောအခါ အုတ်ဖုတ်ခြင်းလုပ်ငန်းများ ပြီးစီး သွားပြီဖြစ်၍ စေတီတော်တည်ခြင်းနှင့် အဆောက်အအုံ တည်ဆောက် ခြင်းလုပ်ငန်းများကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ကြလေသည်။

ထိုသို့ လုပ်ရာမှာလည်း လျှို့ဝှက်သည့် ကိစ္စများကို သူဌေးကြီး ဘောဂဗလ၊ ဦးရီးတော် ဘိုးမိတ္ထ၊ ယန္တရားပညာရှင် မောင်သုတနှင့် သမီးဖြစ်သူ မြနင်းဖြူတို့လောက်သာ သိခွင့်ရကြလေသည်။

လူယုံတော် ယက္ခကြီးပင်လျှင် အချို့ကိစ္စများလောက်သာ သိခွင့် ရပြီး အချို့ကိစ္စများကို မသိရပေ။

သူဌေးကြီးအတွက် စံအိမ်တော်ကြီးကို ဆောက်လုပ်ရာတွင် မောင်သုတက ၎င်းတတ်ကျွမ်းသော ယန္တရားအတတ်ပညာဖြင့် အစွမ်း ကုန် တည်ဆောက်ပြုလုပ်ပေးလေသည်။

အချို့ လျှို့ဝှက်ခန်းများတွင် ထောင်ချောက်များ၊ မောင်းခလုတ်များ၊ စက်ယန္တရားများ တတ်ဆင်ထားပြီး အချက်မသိဘဲ တိုးဝင်သွားမိပါက ဓားစက်၊ လှံစက်၊ မြားစက်၊ သံညွှန်စက်များကြောင့် အသက်အန္တရာယ် ကျရောက်နိုင်ပေသည်။

အချို့ အခန်းများတွင် လူနှင့်မမြား သတ္တန်တူလှသော စက်ယန္တရားအစောင့်များ ချထားလေသည်။

မောင်သုတအနေနှင့် ၎င်းနှင့် မြနင်းဖြူတို့ကိစ္စကို သူဌေးကြီးက အတန်အသင့်ရိပ်မိသော်လည်း မကန့်ကွက်၊ မတားဆီးပဲ နေသောကြောင့် တစ်နေ့ကျလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်၏ဘဝရှေ့ရေးမှာလည်း အဆင်ပြေချောမွေ့နိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားလေသည်။

သို့ကြောင့်လည်း သူ တတ်ကျွမ်းသောပညာဖြင့် အစွမ်းကုန် ပြုလုပ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အချို့ လျှို့ဝှက်တံခါးနှင့် ခလုတ်များမှာ မောင်သုတမပြဘဲနှင့် ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်သော လျှို့ဝှက်ချက်များ ရှိလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် လပေါင်းအတန်ကြာသောအခါ စေတီတော်တည်ခြင်းနှင့် ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီး တည်ဆောက်ခြင်းလုပ်ငန်းများ ပြီးစီးသွားတော့သည်။

လုပ်ငန်းများ ပြီးသောအခါ ယက္ခကြီးက အလုပ်သမားအားလုံးကို ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီး၏ မြေအောက်လျှို့ဝှက်အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ သူ ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားသော လူအတော်များများမှာ ပြန်လမ်းမရှိသော နေရာသို့ ရောက်သွားကြလေတော့သည်။

တစ်နေ့သောအခါ သူဌေးကြီးဘောဂဗလက မောင်သုတကို

ခေါ်၍ ဤသို့ ပြောလေသည်။

“မောင်ကိုခေါ်ရတဲ့ကိစ္စကတော့ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်တို့ လူငယ်ချင်း မေတ္တာမျှနေကြတဲ့ကိစ္စကို မေးဖို့ပါ။ ကျုပ်သမီးလေးက မိတဆိုးလေးဆိုတော့ အဖေဆိုလဲ ကျုပ်ပဲ၊ အမေဆိုလဲ ကျုပ်ပဲဖြစ်နေတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ အခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးရတာပါ”

မောင်သုတမှာ သူဌေးကြီးကိုယ်တိုက်က ယခုကဲ့သို့ မေးလာသဖြင့် စိတ်ထဲမှ ကြောက်ရွံ့အားနာမှု ဖြစ်မိသော်လည်း မပြောလျှင် မြီးသော ကိစ္စပေမို့ ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး အမှန်အတိုင်း ပြောပြရလေသည်။

“မှန်ပါတယ် သူဌေးမင်း”

“အေး ... ဒီလိုခါးရတော့လဲ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ ဒါထက် မောင်အနေနဲ့ ကျုပ်သမီးလေးအတွက် ဘယ်လိုများ အစီအစဉ်ရှိတယ်ဆိုတာလဲ ပြောပါဦးကွယ်”

“ကျွန်တော်တို့က စီးပွားဥစ္စာ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှု မရှိပါဘူး၊ ဒီဟော့ဒီလေးကို တင့်တောင့်တင့်တယ် ထားနိုင်မယ့်အခြေအနေမျိုး မရှိသေးဘူးခင်ဗျာ၊ ဒီတော့ သူ့ကို တင့်တောင့်တင့်တယ် ထားနိုင်ဖို့အတွက် အင်နစ်တစ်ဝါတော့ ကျွန်တော့်ကို အချိန်ပေးစေချင်ပါတယ်”

မောင်သုတထံမှ ထိုစကားကြားသောအခါ သူဌေးကြီးက ...

“ဒီအတွက် စိတ်ပူစရာမလိုပါဘူးကွယ်၊ တကယ်တော့ ကျုပ်သမီးလေး မိတ်ချမ်းသာဖို့ကသာ အရေးကြီးပါတယ်၊ ကျုပ်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူး ရွှေ၊ ငွေ၊ ဥစ္စာတွေက ဒီတစ်သက်မဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်သက်စား

အချို့ လျှို့ဝှက်ခန်းများတွင် ထောင်ချောက်များ၊ မောင်းခလုတ်များ၊ စက်ယန္တရားများ တတ်ဆင်ထားပြီး အချက်မသိဘဲ တိုးဝင်သွားမိပါက ဓားစက်၊ လှံစက်၊ မြားစက်၊ သံချွန်စက်များကြောင့် အသက်အန္တရာယ် ကျရောက်နိုင်ပေသည်။

အချို့အခန်းများတွင် လူနှင့်မခြား သဏ္ဍာန်တူလှသော စက်ယန္တရားအစောင့်များ ချထားလေသည်။

မောင်သုတအနေနှင့် ၎င်းနှင့် မြနှင်းဖြူတို့ကိစ္စကို သူဌေးကြီးက အတန်အသင့်ရိပ်မိသော်လည်း မကန့်ကွက်၊ မတားဆီးပဲ နေသောကြောင့် တစ်နေ့ကျလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်၏ဘဝရှေ့ရေးမှာလည်း အဆင်ပြေချောမွေ့နိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားလေသည်။

သို့ကြောင့်လည်း သူ တတ်ကျွမ်းသောပညာဖြင့် အစွမ်းကုန် ပြုလုပ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အချို့ လျှို့ဝှက်တံခါးနှင့် ခလုတ်များမှာ မောင်သုတမပြဘဲနှင့် ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်သော လျှို့ဝှက်ချက်များ ရှိလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် လပေါင်းအတန်ကြာသောအခါ ဧတီတော်တည်ခြင်းနှင့် ဘောဂဗလစ်အိမ်ကြီး တည်ဆောက်ခြင်းလုပ်ငန်းများ ပြီးစီးသွားတော့သည်။

လုပ်ငန်းများ ပြီးသောအခါ ယက္ခကြီးက အလုပ်သမားအားလုံးကို ဘောဂဗလစ်အိမ်ကြီး၏ မြေအောက်လျှို့ဝှက်အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ သူ ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားသော လူအတော်များများမှာ ပြန်လမ်းမရှိသော နေရာသို့ ရောက်သွားကြလေတော့သည်။

တစ်နေ့သောအခါ သူဌေးကြီးဘောဂဗလစ် မောင်သုတကို

ခေါ်၍ ဤသို့ ပြောလေသည်။

“မောင်ကိုခေါ်ရတဲ့ကိစ္စကတော့ တခြားဟော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်တို့ လူငယ်ချင်း မေတ္တာမျှနေကြတဲ့ကိစ္စကို မေးဖို့ပါ။ ကျုပ်သမီးလေးက မိတဆိုးလေးဆိုတော့ အဖေဆိုလဲ ကျုပ်ပဲ၊ အမေဆိုလဲ ကျုပ်ပဲဖြစ်နေတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ အခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးရတာပါ”

မောင်သုတမှာ သူဌေးကြီးကိုယ်တိုက်က ယခုကဲ့သို့ မေးလာသဖြင့် စိတ်ထဲမှ ကြောက်ရွံ့အားနာမှု ဖြစ်မိသော်လည်း မပြောလျှင် မြီးသော ကိစ္စပေမို့ ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး အမှန်အတိုင်း ပြောပြရလေသည်။

“မှန်ပါတယ် သူဌေးမင်း”

“အေး ... ဒီလိုခိုရာတော့လဲ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ ဒါထက် မောင်အနေနဲ့ ကျုပ်သမီးလေးအတွက် ဘယ်လိုများ အစီအစဉ်ရှိဘယ်ဆိုတာလဲ ပြောပါဦးကွယ်”

“ကျွန်တော်တို့က စီးပွားဥစ္စာ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှု မရှိပါဘူး၊ ဒီဟော့မြို့လေးကို တင့်တောင့်တင့်တယ် ထားနိုင်မယ့်အခြေအနေမျိုး မရှိသေးဘူးခင်ဗျာ၊ ဒီတော့ သူ့ကို တင့်တောင့်တင့်တယ် ထားနိုင်ဖို့အတွက် တစ်နှစ်တစ်ဝါတော့ ကျွန်တော့်ကို အချိန်ပေးစေချင်ပါတယ်”

မောင်သုတထံမှ ထိုစကားကြားသောအခါ သူဌေးကြီးက ...

“ဒီအတွက် စိတ်ပူစရာမလိုပါဘူးကွယ်၊ တကယ်တော့ ကျုပ်သမီးလေး ဖိတ်ချမ်းသာဖို့ဘာသာ အရေးကြီးပါတယ်၊ ကျုပ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ရွှေ၊ ငွေ၊ ဥစ္စာတွေက ဒီတစ်သက်မဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်သက်စား

ရင်တောင် မကုန်ပါဘူးကွယ်၊ မောင်တို့လူငယ်ချင်း အဆင်ပြေဖို့သာ အရေးကြီးပါတယ်၊ ဒီတော့ မောင့်ရဲ့မိဘကို ခေါ်ပြီး လာခဲ့ကြပေါ့”
 ထိုစကားကြားသောအခါ မောင်သူကမှာ များစွာ အံ့ဩသွားကာ ...
 “ကျွန်တော်တို့ဘ ဘာလုပ်ဖို့ လာရမှာလဲ သူဌေးမင်း”
 ဟု မေးလိုက်လေသည်။
 “တခြားဟုတ်ပါရိုးလားကွယ်၊ နေ့ကောင်းအခါကောင်း ရွေးပြီး မိသားဖသားပီပီ လာရောက်တောင်းရမ်းပေါ့ကွယ်”
 သူဌေးကြီးထံမှ မမျှော်လင့်သော စကားကို ကြားရသဖြင့် မောင် သုတမှာ များစွာ အံ့ဩသွားကာ ...
 “တ ... တကယ်ပြောတာလား သူဌေးမင်း”
 ဟု မေးလိုက်လေသည်။
 “တကယ်ပြောတာပေါ့ကွယ်၊ မင်္ဂလာပွဲအတွက် စီစဉ်ဖို့ ကုန်ကျ မယ့်ငွေကြေးကိုလဲ ကျုပ်ကပဲ တာဝန်ယူပေးပါ့မယ်”
 “ဝမ်းသာလိုက်တာခင်ဗျား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ”
 ဟု ပြောဆိုကာ စံအိမ်ကြီးထဲမှာ ပြန်ထွက်လာသောအခါ မြ ထောင့်တစ်နေရာမှာ စောင့်နေသော မြနှင်းဖြူနှင့် တွေ့ရလေသည်။
 “ဖေဖေက မောင့်ကို ဘာတွေ ခေါ်ပြောတာလဲ မောင်”
 ဟု မေးလေရာ မောင်သုတက ဝမ်းသာအားရဖြင့် အကြောင်းစုံ ပြန်ပြောပြလိုက်လေသည်။ ထိုစကားကြားသောအခါ မြနှင်းဖြူက ...
 “မောင့်ကို ဖေဖေက ဒီအတိုင်းပဲ ပြောလိုက်သတဲ့လား”
 ဟု အံ့ဩသော မျက်နှာလေးဖြင့် မေးလေသည်။
 “ဟုတ်ပါတယ် မြလေးရဲ့၊ ဒီအတိုင်း ပြောလိုက်တာပဲ၊ အခုဆို

ရင် နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးပြီး မောင့်အမေကို ခေါ်လာဖို့တောင် တစ်ခါတည်း မှာလိုက်ပြီးပြီ”
 မြနှင်းဖြူက ဝမ်းသာအားရ ပြောဆိုနေသော မောင်သုတမျက် နှာကို ငေးကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေလေသည်။
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ မြလေးရဲ့၊ ဒီလိုကြားရတာ ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်”
 “ဝမ်း ... ဝမ်းသာပါတယ် မောင်၊ ဒါပေမယ့် ဘာပဲလုပ်လုပ် သတိ လေးနဲ့ လုပ်ပါနော်”
 “မိဘရဲ့ သဘောတူခွင့်ပြုချက်နဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူကို လက်ထပ်ဖို့ ခံခွင့် လုပ်ရမှာ၊ ဘာများစိုးရိမ်စရာရှိသလဲ မြလေးရဲ့၊ ပြောပါဦး”
 “မြလေးရဲ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်နေသလို ခံစားရလို့ သတိ ပေးတာပါ၊ မြလေးကို အထင်မလွဲပါနဲ့ မောင်ရယ်”
 “မြလေးကို အထင်မလွဲပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီစကားကြားရတာ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားလို့ပါ၊ အေးလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစစ အရာရာ သတိဝီရိယနှင့် ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်၊ မြလေးသာ စိတ်အေး အေးထားနော်”
 ဟု ပြောဆိုကာ မောင်သုတတစ်ယောက် အင်းဝသို့ ပြန်သွား လေတော့သည်။ အင်းဝသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မိခင်ကြီးအား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။ ထိုစကားကြားသောအခါ မိခင်ကြီးက ...
 “သားပြောတဲ့ သူဌေးကြီးဘောဂဗလဆိုတာ အင်းဝနေပြည် တော်မှာ မင်းသိ စိုးသိ ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကြီးဘောဂဗလကို ပြော တာလား”

ဟု စိုးရိမ်သောမျက်နှာဖြင့် မေးလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အမေရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဒီသုဋ္ဌေးကြီးက ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝချမ်းသာသလောက် မာနမာနကြီးမားလှတယ်လို့ နာမည်ကြီးလှတယ်၊ သူ့လို သုဋ္ဌေးတစ်ဦးက သားလိုလူတစ်ယောက်ကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံတာတော့ အံ့ဩစရာပါပဲ”

“ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး အမေရယ်၊ ဒီကိစ္စက သူ့ကိုယ်တိုင် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပြောလိုက်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ အမေ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့၊ လူကြီးတွေနဲ့ နေ့ကောင်းရက်သာရွေးပြီး စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖို့ကိစ္စ လိုက်ခဲ့ပေးပါ”

ဟု အတင်းပုဆာလေရာ မိခင်ဖြစ်သူမှာ သား၏ သဘောဆန္ဒအတိုင်း ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးရန် စိမ့်ရလေတော့သည်။ သတ်မှတ်ထားသော ရက်သို့ ရောက်သောအခါ မောင်သူတသည် မိခင်ကြီးနှင့် လူအချို့ကို ခေါ်ကာ အင်းဝမှ မြစ်ငယ်မြစ်အနီး၌ရှိသော သုဋ္ဌေးကြီးဘောဂဗလ စံအိမ်တော်ရှိရာသို့ သွားကြလေသည်။

သုဋ္ဌေးကြီးမှာ နောက်ထပ်ဆောက်သော စံအိမ်တော်ကြီး ပြီးကတည်းက အင်းဝနေပြည်တော်၌ရှိသော မူလစံအိမ်တော်အဟောင်း၌ မနေတော့ဘဲ စံအိမ်တော်အသစ်၌သာ နေသောကြောင့် ထိုနေရာသို့ သွားကြရလေသည်။

ထိုအချိန်က သုဋ္ဌေးကြီးဘောဂဗလနေသော စံအိမ်တော်ကြီးနှင့် ဥယျာဉ်ရှိရာတစ်ဝိုက်မှာ လူသူမရှိလှဘဲ ကိုင်းတော၊ သစ်တောများသာ ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိနေလေသည်။

မောင်သူတတို့ကို အားနာသဖြင့် လိုက်လာကြသော လူအချို့ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဆက်မလိုက်လိုကြဘဲ နောက်သို့ ခြေလှည့်လိုသဖြင့် တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် ပြောကာ ခေါ်လာရပေသည်။

မြစ်ငယ်မြစ်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ လှေဖြင့် အရှေ့ဘက်အမ်းသို့ ကူးကြရသည်။ အရှေ့ဘက် ကမ်းစပ်တစ်လျှောက်မှာလည်း ဆိုင်းတောများသာ တအိအိနှင့် ရှိနေကြလေသည်။

ကမ်းစပ်၌ ပေါက်ရောက်နေသည့် ထိုကိုင်းတောကြီးများ အတွင်းမှ ဖြတ်ကျော်သွားရမည်ဖြစ်ပြီး လွန်မှ သုဋ္ဌေးကြီးဘောဂဗလ စံအိမ်သို့ ရောက်ကြမည်ဖြစ်၏။

အရှေ့ဘက်ကမ်းစပ်သို့ ရောက်သောအခါ မောင်သူတစိတ်ထဲ၌ ချစ်သူ မြန်းဖြူ သတိပေးလိုက်သော စကားကို သတိရပြီး စိတ်ထဲမှာ လေးလံလာသလို ခံစားလာရသည်။ ထိုအမှုအရာကို ရုပ်မိသော အဖော်အချို့က ...

“မိန်းမသွားတောင်းမယ့် သတို့သားလောင်းကလဲကွာ၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေရမယ့်အစား ဘယ်လိုကြောင့် မှိုင်နေရတာလဲ၊ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲဟ”

ဟု မေးကြလေသည်။

“ဘာ ... ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး၊ ယောက္ခမကြီးနဲ့ တွေ့ရမှာ မျက်နှာပူနေလို့ပါ”

ဟုသာ အလိုက်သင့်ပြောလိုက်ရသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးပူလျက် ရှိနေသည်။

“ဒါထက် မေးပါရစေဦး၊ မောင်သူတရဲ့”

“ဘာများလဲ၊ မေးပါ”

“ဒီမှာရှိတဲ့ သူဌေးကြီးဘောဂဗလဆိုတာ မင်းနေပြည်တော်က ရွှေပြောင်းသွားတဲ့ သူဌေးကြီးပဲ ခဟုတ်လားကွယ့်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါထက် သူ့သမီးနဲ့ အခုလို အခြေအနေရောက်ကြတဲ့အထိ မင်းနဲ့က ဘယ်အချိန်က ဘယ်လိုသိပြီး ရင်းနှီးသွားကြတာလဲ၊ ပြောပါဦးဟ”

ဟု မေးကြလေသည်။

“ကျွန်တော် အဲဒီဘက်မှာ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုအတွက် သွားရင်းနဲ့ တွေ့ပြီး ရင်းနှီးသွားကြတာပါ”

ဟု မောင်သုတက စကားကို သာမန်မျှသာ ပြောလိုက်လေသည်။ အားကယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူဌေးကြီးဘောဂဗလ စံအိမ်တော်ကြီး၌ ယန္တရားအတတ်ပညာဖြင့် လျှို့ဝှက်ကိစ္စများ ပြုလုပ်နေသည်ကို အခြားသူများ မရိပ်မိစေလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဒါထက် မေးပါရစေဦးကွယ့်၊ ဘောဂဗလ သူဌေးကြီး စံအိမ်သစ်ကြီး ဆောက်တဲ့နေရာမှာ အလုပ်လုပ်ကြတဲ့လူတွေ တစ်ယောက်မှ ပြန်မလာကြတဲ့ကိစ္စကိုရော မင်းသိရင် တဆိတ်လောက် ပြောပြပါဦး”

ဟု မေးသောအခါ မောင်သုတမှာ ဘယ်လိုဖြေရဉ်း မသိအောင် ရှိနေတော့သည်။

“ခဲ ... အဲဒီနေရာ ကျွန်တော်လ ... မသိဘူးဗျ”

“မသိပါဘူးကွယ်၊ ငါတို့ ကြီးစားကား ကာ အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်

တဲ့လူတွေကို ပြန်မလွှတ်တော့ဘဲ စတေးပစ်သလိုလို၊ အားလုံး သတ်ပစ်သလိုလို ကြားရလို့ပါ”

ထိုသို့ပြောရင်း အရှေ့ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ကမ်းပေါ်သို့ တက်ကြလေသည်။ မင်္ဂလာပွဲအတွက် လာကြသူများမှာ မောင်သုတတို့ သားအမိအပါအဝင် အားလုံး ဆယ်ယောက်ခန့် ရှိပေသည်။

လိုက်ပို့ပေးသော လှေသမားကတော့ လှေစောင့်ရင်းနှင့် မြစ်ကမ်းဆိပ်မှာပင် နေရစ်ခဲ့သည်။ မြစ်ကမ်းဆိပ်မှ တက်ကြပြီး ကိုင်းတောကြီးများထဲမှာ ဖောက်ထားသော လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာကြရာ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကိုင်းတောကြီးအတွင်းမှ မျက်နှာကို အဝတ်နက်များ ဖုံးထားသော လူအချို့ ထွက်လာကြသည်။

“ဟင် ...”

ထိုလူများမှာ ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်များကို အသီးသီး ကိုင်ဆောင်ထားကြလေသည်။

“ဘယ်သွားကြမှာလဲ”

“ဘောဂဗလစံအိမ်ကို သွားမှာပါ”

“ဘာကိစ္စသွားမှာလဲ”

“မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် သွားကြမှာပါ”

“ဪ ... ဧည့်သည်တွေကို၊ ကိုင်း ... ကိုယ့်ဆီလာတဲ့ ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ဝတ်ကျေအောင် ဧည့်ခံလိုက်ကြစို့ရဲ့”

ဟု ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက ပြောလိုက်သောအခါ ကျန်လူများက တုတ်၊ ဓား၊ လှံ စသည် လက်နက်များဖြင့် မောင်သုတတို့ လူစု

ကို တရကြမ်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။

မောင်သူတတို့တတွေမှာ မင်္ဂလာပွဲကိစ္စအတွက် လာကြသည် ဖြစ်ရာ လက်နက်ဆိုလို့ အပ်တစ်ချောင်းပင် မပါကြလေရာ ရန်သူ များ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ဘယ်လိုမှ မခုခံနိုင်ကြဘဲ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သေဆုံးသွားကြလေသည်။

နောက်ဆုံး မောင်သူတ၏မိခင်ပါ ရန်သူတစ်ယောက်၏ ဓား ချက်ဖြင့် လဲကျသေဆုံးသွားလေရာ နောက်ဆုံး မောင်သူတမှာ မိမိ အသက်ချမ်းသာရာ ရရေးအတွက် ကိုင်းတောကြီးအတွင်းသို့ ဝင် ပြေးလေတော့သည်။ သို့တိုင်အောင် ရန်သူများက မောင်သူတ နောက် သို့ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်လံရှာဖွေကြလေသည်။

သူတို့အတွက် အဓိကရန်သူမှာ မောင်သူတဖြစ်ပြီး ယခုကဲ့သို့ မောင်သူတတစ်ယောက် လွတ်မြောက်သွား၍မဖြစ်မှန်း သိကြသော ကြောင့် တောနင်းကာ တရဲကြမ်း လိုက်လံရှာဖွေကြသော်လည်း မောင်သူတတစ်ယောက်တော့ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားလေ တော့သည်။

အခန်း (၄)

မြေအောက်ခန်းမှ လျှို့ဝှက်အန္တရာယ်

လရောင်သည် လောကတစ်ခွင်လုံးသို့ ဖြာဆင်းကျလျက် ရှိနေ သည်။ ဆောင်းကာလ၏ သင်္ကေတဖြစ်သော နှင်းမှုန်နှင်းစက်များကို ဖြတ်သန်းစီးဆင်းလာသော လရောင်သည် သာမန်ထက်ပို၍ အေးမြ လျက် ရှိနေသည်။

သို့သော် မြနင်းဖြူ ရင်ထဲကတော့ မအေးမြနိုင်ရှာပေ။ သူမသည် လရောင်ဖြာဆင်းကျနေသော ပြတင်းတံခါးပေါက်အနီးမှာ ရပ်လျက် အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်နေလေသည်။

သူမရင်ထဲ၌ ချစ်သူအတွက် ရတက်မအေးနိုင်အောင် ဖြစ်နေ ရှာ၏။ မိမိအား လာရောက် တောင်းရမ်းဖို့အတွက် အင်းဝနေပြည် တော်သို့ ပြန်သွားသော ချစ်သူမောင်သူတတစ်ယောက် ယခုအချိန်

အထိ သူမရှိရာသို့ ပြန်လည်ရောက်မလာသော အချက်က ရင်ထဲ၌ ပူလောင်စွာ ခံစားနေရလေသည်။

မောင်သူတစ်ယောက်ကတော့ ချစ်သူအပေါ်မှာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သစ္စာဖောက်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု စိတ်ထဲမှာ ယုံကြည်ထားသော ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ မောင်သူတစ်ယောက်က ပြန်မရောက်လာသော အချက်မှာ တွေးတောပူပန်စရာ ဖြစ်နေတော့သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူကတော့ ...

“သမီးရယ်၊ သူကမှ ကိုယ့်ကို မနှစ်သက်လို့ ပြန်မလာတော့တာ၊ ရှိပစေပေါ့ကွယ်၊ ဘာကြောင့်များ ပူဆွေးသောက ရောက်နေရတာလဲကွယ်”

ဟု နှစ်သိမ့်အားပေးလေသည်။

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေရဲ့၊ သူ အကြောင်းတစ်ခုခုဖြစ်လို့သာ သမီး ရှိရာကို ပြန်မရောက်လာတာ ဖြစ်ရမယ်၊ ကိုသူတဟာ ဒီလို သစ္စာ ပျက်မယ့် လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သမီး သိပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ကံကြမ္မာအကြောင်းတရားဆိုတာ ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ သူဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေတာဆိုတော့ ကိုယ့်စိတ်ကိုသာ ဖြေပေါ့ကွယ်”

ဟု ပြောလေသည်။ သို့သော်လည်း မြနင်းဖြူရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် စိုးရိမ်သောကများက လျော့ပါးသွားခြင်းမရှိဘဲ တစ်နေ့တစ်ခြား တိုးပွားလာလေသည်။

ထိုညတွင် မြနင်းဖြူသည် ငှားဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်လေသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် သူမချစ်သူ မောင်သူတစ်ယောက် ရောက်

လာလေသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး သွေးများ စွန်းပေလျက်ရှိပြီး မျက်နှာမှာလည်း တင်းမာခက်ထန်လျက် ရှိနေသည်။

“ဟင် ... မောင့်တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေနဲ့ပါလား၊ ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ မောင်”

“မင်းရဲ့ဖခင်က ကိုယ်တို့ကို ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ ခေါ်ပြီးတော့ လူမိုက်တွေလွှတ်ပြီး အသတ်ခိုင်းလို့ ကိုယ့်အမေအပါအဝင် အားလုံး သေကုန်ကြပြီ မြလေး”

“ဖြစ်ရော မောင်ရယ်၊ ဖေဖေတို့က ဒီလောက်ပဲ ရက်စက်ကြသလား”

“ဟုတ်တယ် မြလေး၊ သူတို့ရက်စက်မှုကြောင့် ကိုယ်တို့ သားအမိ သေကွဲ ကွဲခဲ့ကြရပြီ၊ ကိုယ့်တစ်သက်မှာ ဘယ်လိုမှ ဖြေဖျောက်လို့မရတဲ့ ကိစ္စပဲ”

“ဒါထက် မောင်ရော ဘာဖြစ်သေးလဲဟင်”

“ကိုယ်ကတော့ ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့ အသက်ဘေးက လွတ်ခဲ့ပါတယ်”

“ဟင် ... တော်သေးတာပေါ့၊ အခု မောင် ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာတွေ လုပ်နေသလဲဟင်”

“ကိုယ့်ရဲ့ မိခင်ကြီးနဲ့ လူတွေရဲ့ အသက်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ခဲ့တဲ့ လူတွေကို ကိုယ်တတ်ကျွမ်းတဲ့ ဘူတာဝါဟန အတတ်နဲ့ ပြန်ပြီး ကလံ့စားချေဖို့ စီစဉ်နေတယ်၊ မကြာခင်မှာ သူတို့ပြုခဲ့တဲ့ ဝဋ်ကြွေးကံအတိုင်း ပြန်ခံရစေမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

“မောင် ... မောင်”

မြနှင်းဖြူ လန်နီးလာတော့ သူ့အနီးတွင် ဘယ်သူမှ မရှိတော့ပေ။ ထိုအိပ်မက်အကြောင်းကိုတော့ မြနှင်းဖြူက ဖခင်ဖြစ်သူအား ပြန်မပြောတော့ပေ။

တစ်ညတွင် ဦးရီးတော် ဘိုးမိတ္တ အခန်းထဲ၌ လူယုံတော်ကြီး ယက္ခ ရောက်နေပြီး အခြေအနေများကို ပြောပြနေလေသည်။

“ဒါဖြင့် မင်းတို့ ငါခိုင်းတဲ့ကိစ္စကို ပြီးဆုံးအောင် မလုပ်ခဲ့ကြဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဘိုးမိတ္တ၏လေသံမှာ တင်းမာစက်ထန်လျက် ရှိနေသည်။

“ကျွန်တော်တို့လဲ တွေ့သမျှလူကို လိုက်လံသတ်ဖြတ်ကြတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ယန္တရားဆရာကတော့ ကံကောင်းထောက်မပြီး လွတ်မြောက်သွားခဲ့တာပါ ဦးရီးတော်”

“အေး ... တခြားလူ လွတ်သွားတာ အရေးမကြီးဘူး၊ အဲဒီ မောင် သုတ ဆိုတဲ့ ယန္တရားဆရာ လွတ်သွားတာ တို့အတွက် ဘယ်လောက် အန္တရာယ်ကြီးတယ်ဆိုတာ သိကြရဲ့လား”

ဘိုးမိတ္တစကားကြားသောအခါ ယက္ခကြီးက မျက်လုံးအပြူး သားဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ဦးကြီးတော်”

“မောင်သုတဆိုတဲ့ ယန္တရားဆရာက ဘောဂဗလစ်အိမ်တော်ကြီးမှာရှိတဲ့ ယန္တရားတွေ၊ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သူကိုယ်တိုင် လုပ်ထားတာဆိုတော့ အားလုံးသိတဲ့လူဟာ သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ တစ်ချိန်မှာ သူဟာ တို့အတွက် ယန္တရားဖြစ်မလာဘူးလို့ မပြော

နိုင်ဘူး ယက္ခရဲ့”

ထိုစကားကြားသောအခါ ယက္ခကြီးက သဘောကျစွာ တစ်ချက်ရယ်လိုက်လေသည်။

“ဦးကြီးတော်ကလဲဗျာ၊ စိုးရိမ်စရာမရှိတဲ့ ကိစ္စကို စိုးရိမ်နေတယ်၊ ဒီလိုလူတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့တစ်တွေကို ဘာလုပ်နိုင်မှာ မှတ်လို့”

“မင်းက ဘူတာဝါဟန ပညာအကြောင်းကို မသိသေးလို့ ပြောနိုင်တာ ယက္ခရဲ့”

“ဒါထက် နေပါဦး ဦးကြီးတော်ရဲ့၊ ဘူတာဝါဟနပညာမျိုးဆိုတာ ဘယ်လိုပညာမျိုးလဲ၊ ပြုစားတတ်တဲ့ ကပေပညာ၊ မှော်ပညာမျိုးလား”

“ပြုစားတတ်တဲ့ ပညာထက် ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းတာပေါ့၊ ဒီပညာက ခေါမ ရောမတိုင်းသားတွေ တတ်ကျွမ်းကြတဲ့ စက်ကြီးယန္တရား အတတ်ပညာပဲ၊ စက်ရုပ်တွေကို လူနဲ့မခြား ဟုအောင် ဖန်တီးနိုင်ကြတယ်၊ အစာတသတ်မင်းကြီးရဲ့ ဓာတ်တော်တိုက်ကြီးထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာတဲ့အထိ လူလိုပဲ သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်တဲ့ ဖုတ်သွင်းစက်ရုပ်တွေကို ဖန်တီးထားခဲ့တာ ဘူတာဝါဟန အတတ်ပညာပဲ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ယက္ခကြီးက ...

“ကျုပ်တို့ ကြားဖူးတာကတော့ ဓာတ်တော်တိုက်ဖွင့်တော့ ဓား၊ လှံ၊ သန်လျက် ကိုင်စွဲထားတဲ့ စက်ရုပ်လူတွေဟာ ဓာတ်တော်တိုက်အတွင်းမှာ သွားလာလှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုတာ အဲဒီအတတ်ပညာလား”

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ အဲဒီစက်ရုပ်တွေဟာ လူတွေလိုပဲ ထိုးခုတ်သတ်ဖြတ်နိုင်ကြတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါမှ ယက္ခကြီးမှာ အနည်းငယ် စိုးရိမ်ပူပန်လာဟန် ရှိသည်။

“ဒါ ... ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဦးကြီးတော်”

“အကောင်းဆုံးကတော့ မင်းတို့ အင်းဝနေပြည်တော်ကို သွားပြီး မောင်သုတဆိုတဲ့ ယန္တရားပညာရှင်ကို တွေ့အောင် ရှာကြရမယ်”

“တွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“အကောင်းဆုံးကတော့ သူ့ကို ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ ချဉ်းကပ်ပြီး သုတ်သင်ရှင်းလင်းနိုင်ရင် စိတ်အချရဆုံးပဲကွ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဒီအတွက် ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်တို့လက်က မလွတ်နိုင်တော့ပါဘူး”

ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်ကြလေသည်။ ထို့ပြင် နောက်ပိုင်းရက်များမှာတော့ ဘေဂဗလစ်အိမ်ကြီး အတွင်းအပြင်၌ အစောင့်အကြပ်များ အထပ်ထပ် ချထားရုံမက မောင်သုတ စီရင်ပြုလုပ်ပေးသွားသည့် စက်ယန္တရားအစီအရင်များကိုလည်း အရန်သင့် စီမံထားလေသည်။

ထိုကာလမှာပင် တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေမှာလည်း မအေးချမ်းလှဘဲ တစ်စထက်တစ်စ ပိုမိုပြင်းထန်လာလေတော့သည်။

သက္ကရာဇ် (၈၈၆) ခုနှစ်တွင် သိုဟ်ဘွား၏ ခမည်းတော် မိုးညှင်းစလုံသည် ပြည်မင်း သတိုးမင်းစောနှင့်အတူ ပူးပေါင်းပြီး ရေတပ်၊ ကုန်းတပ်၊ ဆင်လုံး၊ မြင်းလုံး ချီလျက် အင်းဝကို ထိပါးလာတော့သည်။

အင်းဝနေပြည်တော်ဘက်မှ ဗိုလ်မှူးလေး ဘယကျော်သူ ဦးဆောင်သော တပ်များက ရန်သူများကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် စီမံပြင်ဆင်

ကြလေသည်။ အင်းဝနေပြည်တော်ရှိ မြန်မာစစ်သည်တပ်များမှာ တရားမျှတ အေးချမ်းစွာနေရင်းဖြစ်သော မိမိတို့နေပြည်တော်အား မတရားမှု၊ အဓမ္မနည်းတို့ဖြင့် ကျူးကျော်စော်ကား ထိပါးလာကြကုန်သော ရှမ်း မင်းနှင့် ပြည်မင်းတို့၏ တပ်များကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ရန် စစ်ရေးပြင်ဆင်လျက် ရှိနေကြပေပြီ။

ကုန်းတပ်မှချီသော လက်ယာစစ်ကြောင်း၌ ဗိုလ်မှူးဘယကျော်သူက ကွပ်ကဲဦးစီးသည်။ လက်ဝဲစစ်ကြောင်း၌မူကား ဗိုလ်မှူးရန်နောင် (မင်းကြီးရန်နောင်) က အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲလေသည်။

ရေလမ်းစစ်ကြောင်း၌ အိမ်ရှေ့မင်းက ဦးဆောင်လျက် ရန်သူများရှိရာသို့ အလုံးအရင်းနှင့် ချီတက်ကြလေတော့သည်။

အင်းဝနေပြည်တော်၏ အရှေ့ဘက် ရှမ်းစစ်သည်တပ်များနှင့် အတန်ငယ်ဝေးသော ရွာသစ်ကြီး၊ ကျောက်တစ်လုံးအရပ်သို့ ရောက်သောအခါ ခေတ္တစခန်းချကာ အပန်းဖြေကြလေသည်။

ရွာသစ်ကြီး ကျောက်တစ်လုံးအရပ်၌လည်း ရှမ်းတပ်များ အခိုင်အမာ တပ်စွဲနေသည့်သတင်း ကြားရသဖြင့် တိုက်ပွဲမဝင်ခင် အားမွေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

နေမင်းကြီးကား အနောက်ဂေါယာကျွန်းသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေရာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းလာချေတော့သည်။

တာဝန်ကျ ကင်းသမားများမှလွဲ၍ ကျန်တပ်သားများမှာ ငြိမ်သက်စွာ အိပ်စက်နေကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရက်ရက်စက်စက် ယှဉ်

ပြိုင်သတ်ဖြတ်ရန်အတွက် ခွန်အားမွေးသည့်သဘောဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ အိပ်စက်နေကြသော်လည်း ၎င်းတို့ရင်ထဲမှ အပူများကတော့ လျော့ပါး သွားခြင်းမရှိကြပေ။

အချင်းချင်း ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ရန် အရေးထက် အင်း ဝနေပြည်တော်၌ ကျန်ခဲ့သော မိဘဆွေမျိုး၊ သားမယား၊ သားသမီး တို့ထံ စိတ်က ပြန်ရောက်နေကြလေသည်။

တစ်စတစ်စနှင့် ညအမှောင်ထုက ရင့်ရော်လာသည်နှင့်အမျှ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကလည်း မင်းမူလာတော့သည်။ သန်းခေါင်ယံ အချိန် လောက် ရောက်သောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှ ဆူညံသော အသံ များကို တစ်ပြိုင်နက် ကြားရလေတော့သည်။

“ဝိုင်းကြဟေ့၊ တိုက်ကြဟေ့”

“ထိုးကြ ... ခုတ်ကြဟေ့”

“အင်းဝသားတွေကို တစ်ယောက်မှ အလွတ်မပေးကြနဲ့ဟ”

“သတ်ကြဟ၊ ဖြတ်ကြဟ”

ဟူသော အော်ဟစ်ကြွေးကြော်သံများနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် အင်အားကြီးမားလှသည့် ရန်သူစစ်သည်တော်များက အိပ်စက်အနား ယူနေကြသော အင်းဝစစ်သည်တော်များအား တရကြမ်း ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။

အင်းဝစစ်သားများမှာ ရုတ်တရက် အငိုက်မိသွားသောကြောင့် အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ အတုံးအရုံး ကျဆုံးကြရလေသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရသောကြောင့် အငိုက်မိ ကာ တပ်ပျက်လေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဗိုလ်မှူးဘယကျော်သူ ဦးစီးသော တပ်များ၊ ဗိုလ်မှူးရန်နောင် ဦးစီးသော တပ်များက ရသမျှလက်နက်များကို တိုင်ခွဲကာ ရန်သူများကို ရွပ်ရွပ်ခွဲခွဲ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ကြရာ ရန်သူ များ အကျအဆုံး များလေတော့သည်။

ဗိုလ်မှူးရန်နောင် (မင်းကြီးရန်နောင်) ၏ လက်စွဲတော် ထိမ်း ခွဲပါးစားမှာ မြန်မာမှာသာမက ကမ္ဘာကျော်ခဲ့သည့် ဓားတစ်စင်း ဖြစ်သဖြင့် ၎င်းစားချက်ထိသော ရှမ်းစစ်သည်တို့မှာ ငှက်ပျောပင်ကို ဦးချသကဲ့သို့ အပိုင်းပိုင်းဖြတ်ကာ သေဆုံးကြရလေတော့သည်။

သို့သော်လည်း အင်အင်းချင်း မမျှကာ အရေးတော်ပုံမလှသော ကြောင့် ဗိုလ်မှူးဘယကျော်သူသည် လက်ရွေးစင် သူရဲကောင်း တစ် ညွှပ်ကို ရွေးချယ်ပြီးနောက် အင်အားကြီးမား ထူထပ်စွာဖြင့် မိမိတို့ အပ်များကို ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ထားသော ရှမ်းတပ်များကို တရကြမ်း ဆိုးဖောက်ထွက်ရန် ကြိုးစားလေတော့သည်။

ထိုအကြံအစည်ကို ရိပ်မိသော ရှမ်းစစ်သည်များကလည်း အလွတ်ပေးလိုဟန်မရှိဘဲ အတင်းဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ကာ တိုက်ခိုက်ကြ ခဲ့ တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန်လှပေတော့သည်။

တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အော်ဟစ်သံ၊ ကြိုးဝါးသံ၊ မာန်တင်းသံ၊ ညည်းညူအော်ဟစ်သံများအပြင် မြင်းဟိသံ၊ ဆင်မာန်ဟစ်သံ၊ ဓား အချင်း ထိခတ်သံ၊ လှံ လှံချင်း ထိသံ၊ ဒိုင်းသံ၊ လွှားသံများကလည်း

တိတ်ဆိတ်နေသော အကာဇ ညအမှောင်ထဲမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ပေါ်ထွက်နေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရန်သူများက ယာယီထိုးထားသည့် သစ်ခေတဲများကို မီးတင်ရှို့လိုက်သဖြင့် မီးရောင်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် အလင်းရောင်များ ရလာလေသည်။

ဗိုလ်မှူးဘယကျော်သူနှင့် ဗိုလ်မှူး ရန်နောင်တို့မှာ တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ကောင်းလှသောကြောင့် ရန်သူများမှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဆုံးကြလေသည်။

ဗိုလ်မှူးရန်နောင်၏ ယိမ်းနွဲ့ပါး စားချက်မိသော ရန်သူများမှာ လူသာမက မြင်းစီးလာလျှင် မြင်းပါ ထက်ပိုင်းပြတ်ကျသွားလေသည်။ သို့စေကာမူ ရန်သူများက တစ်ယောက်ကျလျှင် နှစ်ယောက်တတ်လာသည်။ နှစ်ယောက်ကျသွားလျှင် လေးယောက် တက်လာသည်။

ဘယ်လိုပင် ထိုးခုတ်သတ်ဖြတ်စေကာမူ လျော့ပါးသွားသည့် မရှိဘဲ တစ်စထက်တစ်စ ပိုမိုများပြားလာရာ မြန်မာတပ်များမှာ အင်နာလေတော့သည်။ နောက်ဆုံး ရန်သူတပ်များကို ဖောက်ထွက်နေကြိုးစားသော ဗိုလ်မှူးလေး ဘယကျော်သူမှာ ရန်သူလုံချက်ထိကာ ကျဆုံးသွား လေတော့သည်။

ဗိုလ်မှူးဘယကျော်သူ ကျဆုံးသွားပြီးနောက် မြန်မာတပ်များလည်း ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ နောက်ဆုံး တပ်ပျက်ကာ အရှုံးဖြင့် ရင်ဆိုင်ကြရတော့သည်။

ထိုအခါ ဗိုလ်မှူးရန်နောင်သည် လက်ကျန်တပ်များကို စုစည်း၍ နေပြည်တော်သို့ ရောက်အောင် ပြန်လည်ဆုတ်ခွာခဲ့ရလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲမှာ အရေးမလှသဖြင့် ပြန်လည်ဆုတ်ခွာခဲ့ရသော ဗိုလ်မှူးရန်နောင် ဦးစီးကွပ်ကဲသည့် အင်းဝစစ်သည်တို့သည် နေပြည်တော်သို့ ရောက်သောအခါ ရှိရင်းစွဲ မြို့စောင့်တပ်များနှင့် ပူးပေါင်းကာ မြို့ကို လုံခြုံအောင် စီမံဆောင်ရွက်ကြလေသည်။

မကြာမီ ရန်သူတပ်များက အင်းဝနေပြည်တော်သို့ ချီတက်လာကြပြီး ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။ ဝိုင်းဝန်းပစ်ခတ်ကြသော သေနတ်သံ၊ အမြောက်သံတို့မှာ တိတ်ဆိတ်နေသော ညအခါဝယ် ကမ္ဘာပျက်သံအလား ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တောင်းလောက်အောင် ဆူညံလျက် ရှိနေတော့သည်။

အင်းဝနေပြည်တော် ခံတပ်များက ရုပ်ရုပ်ခွဲခွဲ ပြန်လည်ခုခံတိုက်ခိုက်ကြသော်လည်း လက်နက်အင်အား၊ လူအင်အားချင်း များစွာ ကွာခြားလှသောကြောင့် နောက်ဆုံး မတတ်သာတော့ဘဲ နံနက်နိုးသောက် အလင်းရောက်သောအချိန်တွင် အင်းဝနေပြည်တော်မှာ ရှမ်းမင်း မိုးညှင်းစလုံ၏ သိမ်းပိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

အင်းဝ မြို့သူမြို့သားများသည် ရန်သူတို့၏ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံကြရလေသည်။ ရှမ်းမင်း မိုးညှင်းစလုံသည် အင်းဝနေပြည်တော်အား တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် သားတော်

သိုဟန်ဘွားကို ထားခဲ့ပြီး နေရင်းဌာနေသို့ ပြန်သွားရလတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ အင်းဝနေပြည်တော်ကြီးမှာ မင်းဆိုးမင်းညစ်လက် အောက် ကျရောက်လျက် အလူးအလဲ ခံနေကြရရာ အားလုံးမှာ နေ့ တထိတ်ထိတ် ညတထိတ်ထိတ်နှင့် နေရသော အချိန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ အင်းဝနေပြည်တော်ရှိ ဘောဂဗလသုဋ္ဌေး ကြီး စံအိမ်တော်သို့ ရှမ်းစစ်သည်တို့ ရောက်လာကြလေသည်။ ထို အချိန်တွင် သူဋ္ဌေးကြီး ဘောဂဗလမှာ နေအိမ်၌ ရှိနေလေသည်။ ၎င်း နှင့်အတူ သမီးဖြစ်သူ မြနင်းဖြူလည်း ရှိနေလေသည်။

“ကဲ ...သူဋ္ဌေးမင်း၊ ခင်ဗျားက မင်းပေါက်စိုးပေါက်သူဋ္ဌေးဆို တော့ အတော်ချမ်းသာမှာပေါ့နော်၊ ကျုပ်တို့ဘုရင်က ခင်ဗျားပိုင် ဆိုင်တဲ့ ရတနာဥစ္စာတွေကို အလိုရှိတဲ့အတွက် အားလုံးအပ်ပေတော့”

ရှမ်းစစ်သည်တော်များကို ခေါင်းဆောင်လာသူက မျက်နှာ ထားတင်းတင်းနှင့် ပြောသောအခါ သူဋ္ဌေးကြီးက ...

“ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ ဘုရင်က အလိုရှိတယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ အသက်ကိုတောင် ပေးရမှာပဲ၊ ဥစ္စာပစ္စည်းဆိုတာကတော့ မပြောပလောက်ပါဘူး၊ ကျုပ် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေက မြေ အောက်ခန်းထဲမှာ ရှိပါတယ်၊ အလိုရှိသလောက်သာ ယူကြပါစော့”

သူဋ္ဌေးကြီးထံမှ ထိုသို့သောစကားမျိုး ကြားရသောအခါ ရှမ်း စစ်သည်တို့မှာ များစွာ အံ့ဩသွားကြလေသည်။ ၎င်းတို့စိတ်ထဲမှာ အခြားသူများကဲ့သို့ ကြိမ်းမောင်းပြောဆို ရိုက်ပုတ်ကာ အတင်းအဓမ္မ

တောင်းယူရမည်ဟု ထင်ထားလေရာ ယခုအခါ၌ သူဋ္ဌေးကြီးကိုယ် တိုင်က လျော့လျော့လျူလျူ ကျေကျေနပ်နပ် ပေးသဖြင့် အံ့ဩသွား ကြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

“ဒီလိုသဘောကောင်းတော့လဲ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ ...ကဲ ခင်ဗျားရဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေ ဘယ်နေရာမှာ ထားသလဲ၊ လိုက်ပြ ပေတော့”

ထိုအခါ သူဋ္ဌေးကြီးက အစေအပါးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး မြေအောက်ခန်းတံခါးကို လိုက်လံပြသပေးစေသည်။

ရှမ်းစစ်သည်တို့မှာ (၁၅) ယောက်ခန့်ရှိပြီး ရတနာများ ရလို စောဖြင့် မြေအောက်တံခါးပေါက်မှ အတွင်းသို့ ဝင်သွားကြလေသည်။

အတန်ကြာသော် မြေအောက်ခန်းရှိရာဘက်မှ အော်ဟစ် ညည်း ညူသံများ ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၅)

မင်းကြီးရန်နောင်နှင့် ယိမ်းနွဲ့ပါးစား

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပြီးနောက် သုံးရက်ခန့်ကြာသောအခါ သူဌေးကြီးဘောဂဗလ စံအိမ်သို့ သို့ဟန်ဘွား၏ လက်ရုံးစစ်သည် တော်များ ရောက်လာကြပြန်လေသည်။ ယခင်တစ်ကြိမ်ကဲ့သို့ပင် သူဌေးကြီးနှင့် သမီးဖြစ်သူကို အခန့်သင့်ပင် တွေ့ရလေ၏။

“တလောက လွတ်လိုက်တဲ့ ကျုပ်တို့စစ်သည်တွေ တစ်ယောက်မှ ပြန်မလာကြဘူး။ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“သူတို့ ဒီကိုရောက်လာပြီး ရတနာပစ္စည်းတွေ ရှိတဲ့နေရာကို လိုက်ပြခိုင်းလို့ လိုက်ပြပေးလိုက်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ကျုပ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကိုလဲ ရရော သူတို့ ပြန် ထွက်သွားကြပါတယ်”

ရွှေသမင်စာပေ

“ဒီစကား အမှန်ပဲလား”

“အမှန်ပါပဲ”

“ဒါဖြင့် သူတို့ သစ္စာဖောက်ပြေးကြပြီ ထင်တယ်”

ယခုအချိန်တွင် ရှမ်းစစ်သည်တို့မှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မသင့် မြတ်ကြဘဲ ဥစ္စာရတနာများကို အဝေမတည့်ဖြစ်ကာ စိတ်သဘော မညီမမျှ ဖြစ်ပြုနေသော အချိန်လည်း ဖြစ်၏။

ရှမ်းဘုရင် သို့ဟန်ဘွားမှာ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ သော ဘုရင်တစ်ပါးမဟုတ်ဘဲ အချိန်ရှိသမျှ မူးယစ်သောက်စားခြင်း နှင့် အပျော်အပါး လိုက်စားခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်လျက် ရှိနေလေသည်။ တိုင်းပြည်ကို ငြိမ်ဝပ်ပိပြားအောင် မအုပ်ချုပ်နိုင်ရုံမက လက်အောက် လယ်သားများ အပေါ်မှာလည်း နိုင်နင်းအောင် မအုပ်ချုပ်နိုင်ပေ။

ထိုအခါ အင်းဝမြို့သူမြို့သားများက ရှမ်းစစ်သားများကို ပြောက် ဘွားစနစ်ဖြင့် သုတ်သင်ရှင်းလင်းနေသော အချိန်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဒါဖြင့် သူတို့ယူသွားတာ ပစ္စည်းတွေ အကုန်ပဲလား”

“ရှိတန်သလောက် ကျန်တန်သရွေ့တော့ ကျန်ပါသေးတယ်”

“ဘယ်နေရာမှာ ထားသလဲ”

“မြေအောက်ခန်းထဲမှာပါ”

“ဉာဏ်များမယ် မကြံနဲ့နော်၊ ကျုပ်တို့ကို ဉာဏ်များရင် အား အသက်ပျောက်သွားကြမယ်”

“အမှန်အတိုင်း ပြောပြခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒီလိုဖြင့် ခင်ဗျားသမီးကိုခေါ်သွားမယ် သူကိုယ်တိုင် လမ်းပြပါစေ”ဟု ကာ မြနင်းဖြူကို ခေါ်သွားကြလေသည်။

မြနင်းဖြူကလည်း ထိုသို့လိုက်ရသော်လည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ် ရွှေသမင်စာပေ

လန့်ဟန်မရှိဘဲ ရှေ့မှ လမ်းပြကာ ရှမ်းစစ်သားများကို ခေါ်သွားလေသည်။ သူမသည် တိုက်ကြီးတစ်ခုခုရှိ လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက်ကို ဖွင့်၍ လှေကားများမှတစ်ဆင့် မြေအောက်တိုက်ခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

မြေတိုက်မှာ အုတ်သရီးများဖြင့် ခိုင်မာစွာ တည်ဆောက်ထားပြီး နံရံများ၌ မီးတိုင်များ စိုက်ထူထားလေသည်။ သူတို့တတွေ မြေအောက်အခန်းထဲရောက်တော့ အပေါ်မှ ဝင်ပေါက်တံခါးချပ်က ဝန်းခနဲ ပြန်ဝင်တံသွားလေသည်။

သို့ကောမူ မြနင်းဖြူတစ်ယောက်လုံး သူတို့နှင့် ပါနေသောကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်တော့ မရှိကြပေ။

မြနင်းဖြူက မြေအောက်ခန်းအတွင်းရှိ တံခါးတစ်ချပ်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဦးခေါင်းပေါ်မှာတင်ထားသော ပဝါကို မျက်နှာပေါ်သို့ ဆွဲချလိုက်သည်။ ပဝါသည် မျက်လုံးသာပေါ်ပြီး ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းပေါက်များကို ပိတ်သွားတော့သည်။

ထို့နောက် ဝိတ်ထားသော တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ အတွင်း၌ ရွှေ ငွေ ရတနာပစ္စည်းများယဉ်းထားသောသေတ္တာများကိုတွေ့ရလေသည်။ သူမ တံခါးချပ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်စဉ် အပေါ်မျက်နှာကြက်မှ မှုန်ကဲ့သို့ အရာများ ထွန်းထားသော မီးတိုင်များအပေါ်သို့ ကျသည့်ကဲ့တော့ ရှမ်းစစ်သားများ မသိကြပေ။ မျက်နှာကြက်မှ ဆေးမှုန်ကဲ့သို့ အရာများ ကျလာသောအခါ ဆီမီးတိုင်ခွက်များထဲမှ အရောင်မျိုးစုံ အနိုးအငွေ့များ တလှလှထွက်လာရာ ဓဏချင်းမှာပင် မြေအောက်ခန်းတွင်း၌ ဖျံ့နှံ့သွားလေတော့သည်။

လောဘဇောတက်နေသော ရှမ်းစစ်သားများကတော့ ထိုအခြေအနေကို မရိပ်မိဘဲ ရတနာသေတ္တာများ ရှိရာသို့ ဝင်သွားကြပြီးနောက် ဖွင့်ကြည့်ကြလေသည်။

သေတ္တာအဖုံးများ ဖွင့်သွားသောအခါ နံရံ၌ ထွန်းထားသော မီးရောင်များကြောင့် သေတ္တာများအတွင်း၌ ထည့်ထားသော ရတနာပစ္စည်းမျိုးစုံတို့ကို တွေ့မြင်ကြရလေသည်။

သူတို့တတွေ ရတနာပစ္စည်းများကို အာရုံရောက်နေကြစဉ် မြနင်းဖြူက လျှို့ဝှက်အပေါက်တစ်ခုမှ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်ကို မသိလိုက်ကြပေ။

ရှမ်းစစ်သည်တို့သည် လောဘဇောကပ်ကာ ရတနာပစ္စည်းများကို ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေကြစဉ် နောက်ဘက်၌ရပ်နေသော စစ်သားတစ်ယောက်က အမှောင်ထဲမှ ထွက်လာသော သတ္တာနံတစ်ခုကို မြင်သဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော တစ္ဆေတစ်ကောင်၏ ပုံမျိုးကို တွေ့ရသဖြင့် ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဓားဖြင့် ပြေးခုတ်ချလိုက်သည်။

“အား”

ဓားဖြင့် အခုတ်ခံရသူမှာ တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင် မဟုတ်ဘဲ သူတို့အဖွဲ့သားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဓားဒဏ်ရာကြောင့် လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ဟေ့ ... ဘာလုပ်တာလဲ”

“ငိုမျက်စိထဲမှာ သူ့ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်လို မြင်နေလို့ ဓားနဲ့ ခုတ်ချလိုက်တာ”

ထိုသို့ ပြောပြနေစဉ် နံသားမှာ ရပ်နေသော အခြားတစ်ယောက်က

“ဪမင်းကိုယ်တိုင်က တစ္ဆေသရ်ဖြစ်နေတာကိုး၊ကဲကွာကဲကွာ” ဟုပြောပြီး နောက်မှ ဓားဖြင့်ပိုင်းချလိုက်ရာ လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ဒီအခန်းက ဝိညာဉ်တွေ လှောင်ထားတဲ့ အခန်းဖြစ်မယ် ထင်တယ်ဟ၊ တို့အနားမှာ ဝိညာဉ်တွေ ဝိုင်းလာနေ ပြီ၊ ထိုးကြဟ၊ ခုတ်ကြဟ”

ဟု အချင်းချင်း အော်ဟစ်ပြောဆိုကာ မိမိတို့လက်ထဲမှာ ကိုင် ထားသော ဓားဖြင့် မည်းမည်းမြင်သမျှ လိုက်လံခုတ်ထစ်ကြလေရာ မြေအောက်ခန်းထဲ၌ ဓားသံ၊ အော်ဟစ်သံ၊ ညည်းညူသံများ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။

နောက်ဆုံးတော့ မြေအောက်အခန်းထဲ ဝင်ရောက်သွားသော ရှမ်းစစ်သည်အားလုံး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အထင်မှားအမြင်မှားဖြင့် ခုတ်ကြ၊ ထစ်ကြသဖြင့် အားလုံးသေဆုံးသွားကြလေတော့သည်။

အတန်ကြာသောအခါ စောစောက အခန်းထဲ၌ ရေပွက်သံ အလား ဆူညံနေမှုများ ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ မြေအောက်လျှို့ဝှက်ခန်းများမှ အဝတ်နက်ခြုံထား သော လူမည်းကြီးများ ထွက်လာပြီး သေဆုံးနေသူများကို တစ် ယောက်ပြီးတစ်ယောက်၊ တစ်လောင်းပြီးတစ်လောင်း ဆွဲယူသွား ကြလေတော့သည်။

နောက်တစ်ရက်တွင် ရှမ်းဘုရင် သိုဟန်ဘွားသည် ဘောဂဗလ သူဌေးကြီး ပိုင်ဆိုင်သော ရတနာများကို သွားရောက်သိမ်းယူကြသည့် မိမိတပ်များ ပြန်ရောက်မရောက် မေးမြန်းကြည့်ရာ တစ်ယောက်မှ ပြန်ရောက်မလာကြကြောင်း သိရသောအခါ ယမ်းပုံမ်းကျ ဒေါသပူပန်

ထလေတော့သည်။

“ဘောဂဗလရဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို သွားယူခိုင်းတဲ့လူတွေ တစ်ယောက်မှ ပြန်ရောက်မလာတာ ဘာကြောင့်လဲဟဲ့”

“မှန်လှပါ၊ ရှေးက သွားသူများကလဲ ယခုကဲ့သို့ ပြန်မရောက် လာကြပါဘူး”

“ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ”

“သူဌေးဘောဂဗလသည် ၎င်း၏ ဥစ္စာရတနာများ ဆုံးရှုံးမည် နိုးသောကြောင့် မြန်မာစစ်သားများနှင့် ပူးပေါင်းကာ သွားသမျှလူကို သတ်ဖြတ်သုတ်သင်နေသည်ဟု ထင်ရကြောင်းပါ”

“ဒီသတင်း အမှန်ပဲလား”

“အမှန်ဖြစ်ကြောင်းပါ”

“ဒီအတိုင်းမှန်ပါက ဘောဂဗလနဲ့ အပေါင်းပါများကို အမြန်ဖမ်း ဆီး၍ သတ်ဖြတ်စေ၊ ၎င်းတို့ပိုင်ဆိုင်သော ရတနာပစ္စည်းအားလုံးကို ဆောင်ယူ၍ ငါ့နန်းတော်သို့ ပို့ဆောင်ကြချေ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေရာ ရှမ်းစစ်သည်ဗိုလ်ပါများတို့သည် သူဌေးကြီး ဘောဂဗလစံအိမ်တော်သို့ ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆိုကြလျက် ဝင် ရောက်ရှာဖွေကြသောအခါ သူဌေးကြီးဘောဂဗလတို့၏ အစအန ကိုမျှ မတွေ့ရတော့ပေ။

သို့ကြောင့် မြေပေါ်မြေအောက်ပါမကျန် အခန်းရှိသမျှ လိုက်လံ ရှာဖွေကြရာ ယန္တရားအတတ်ဖြင့် ထောင်ထားခဲ့သည့် ထောင်ချောက် များ၊ ဓားစက်၊ လှံစက်များ၊ ယန္တရားစက်ရုပ်များ လက်ချက်ကြောင့် အရလိုက်၊ အပြုလိုက် သေကြရပြန်လေသည်။

ထိုထက်ဆိုးသော အဖြစ်များက မြေအောက်တိုက်ခန်းအတွင်း သို့ ဝင်ကြသူများမှာ တံခါးချပ်များကို ဖွင့်လိုက်တိုင်း အပေါ်မှ ကဝေ သည်းခြေဟု ခေါ်သည့် လူ၏သည်းခြေကို ပျက်စေတတ်သော ဂမုန်း ဆေးမှုန့်များက မီးခွက်များအတွင်းသို့ ကျလာလေတော့သည်။

ထိုသို့ ကျလာသည်နှင့် မီးခိုးငွေ့များ ထွက်လာပြီး ထိုမီးခိုးငွေ့ ကို ရှုမိသော သူတိုင်းမှာ သည်းခြေပျက်သွားကာ မျက်စိထဲ၌ မကောင်းဆိုးဝါးများ တွေ့မြင်လာပြီးနောက် တစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက် သေဆုံးသွားကြလေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ သိုဟန်ဘွား စစ်သည်တော်အချို့သာ နန်း တော်သို့ ပြန်ရောက်ကြပြီး အတော်များများမှာ သေဆုံးခဲ့ကြတော့ သည်။ ထိုအခါမှ ရှမ်းဘုရင်သိုဟန်ဘွားမှာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှု ဖြစ်ကာ ဘောဂဗလ စံအိမ်သို့ နောက်ထပ် လူမလွတ်ဝံ့တော့ချေ။

ရှမ်းမင်း သိုဟန်ဘွား အင်းဝနေပြည်တော်ကို မတရားသိမ်း ပိုက်၍ အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်နေသော အချိန်တွင် ဗိုလ်မှူးရန်နောင်သည် ရန်ဘေးလွတ်ရာဖြစ်သော ငွေ့နီကြီးရွာဘက်သို့ သွားရောက် တိမ်း ရှောင်နေလေသည်။

ထိုနေရာ၌ပင် လက်နက်၊ လူသူအင်အား စုဆောင်းလျက် ရှိ နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရှမ်းမင်းဆိုး၏ ဘက်တော်သားများမှာ ဘုရား၊ စေတီ၊ တန်ဆောင်း၊ ကျောင်း အစရှိသည်တို့မှ ပျက်ဆီးယူငင်ကြ သော ဥစ္စာရတနာတို့ကို အသီးသီး ခွဲဝေယူငင်ကြရာ အဝေမတည့် သဖြင့် အချင်းချင်း မဆင့်မမြတ် ဖြစ်နေကြလေသည်။

ထိုသို့ မညီမညွတ်သဖြင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်ကို အခွင့်ကောင်း

ယူကာ မြန်မာပြောက်ကျားတပ်သားများက ရှမ်းစစ်သားများကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းလျက် ရှိနေကြသည်။

ရှမ်းမင်း သိုဟန်ဘွားသည် မိမိလူများကိုပင် နိုင်နင်းအောင် မအုပ်ချုပ်နိုင်သဖြင့် အခက်ကြုံကာ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေသော မှူးမတ်၊ ဗိုလ်ပါတို့ကို လိုက်လံရှာဖွေ၍ ခေါ်ယူကာ ၎င်း၏ လက် အောက်၌ အမှုထမ်းစေသည်။

ထိုသတင်းကို ကြားသောအခါ ဗိုလ်မှူးရန်နောင်က အယုံ အကြည် မရှိသဖြင့် မလာဘဲနေရာ မြန်မာမှူးမတ်များက သွားရောက် ခေါ်လေမှ လိုက်ပါလာလေသည်။

ထိုသို့ ရောက်လာပြီးနောက် မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေသာ အင်းဝ နေပြည်တော် အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်းကွပ်ကဲပေးရလေသည်။

ထိုသို့ အုပ်ချုပ်နေစဉ်မှာပင် အင်းဝနေပြည်တော်၌ လျှို့ဝှက်စွာ ရှိနေသော မြန်မာမျိုးချစ်တပ်သားများကို စုစည်းနိုင်ခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ရှမ်းမင်း သိုဟန်ဘွားသည် မနော်ရမ္မာ ဥယျာဉ် ထဲ၌ စံမြန်းနေစဉ် ဗိုလ်မှူးရန်နောင်က ၎င်း၏ လက်စွဲတော် ယိမ်းနွဲ့ပါး မားဖြင့် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရာ သေဆုံးလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ မြန်မာတို့၏ အင်းဝနေပြည်တော်မှာ ရှမ်းမင်း ဆိုးလက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ကာ ကိုယ့်ထီးကိုယ့်နန်းကို ပြန် လည်ရရှိလေတော့သည်။

အားလုံး၏ သဘောဆန္ဒအရ ဗိုလ်မှူးရန်နောင်အား အင်းဝ နေပြည်တော်ကို စီမံအုပ်ချုပ်၍ မင်းပြုရန်အတွက် တင်မြှောက်ကြရာ ရာစဝင်၌ မင်းကြီးရန်နောင်အမည်ဖြင့် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့ပေသည်။

အခန်း (၆)

မရဏမှတ်တမ်းနှင့် မရဏရုပ်တု ရောက်လာခြင်း

အင်းဝနေပြည်တော်ကြီး မင်းကြီးရန်နောင်လက်သို့ ပြန် ရောက်ပြီး အေးချမ်းသာယာမှုရနေသော အချိန်မှာပင် သူဌေးကြီးဘောဂဗလနှင့် သမီးဖြစ်သူ မြနှင်းဖြူတို့မှာ အင်းဝသို့ မပြန်တော့ဘဲ မြစ်ငယ်မြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်းတစ်နေရာ၌ လျှို့ဝှက်စွာ တည်ဆောက်ထားသော စံအိမ်တော်ကြီးမှာပင် ရွှေပြောင်းနေထိုင်ကြလေသည်။

၎င်းတို့ပိုင်ဆိုင်သော ဥစ္စာရတနာများကိုလည်း ထိုစံအိမ်ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ လျှို့ဝှက်စွာ ထားကြလေသည်။ ထိုစံအိမ်ကြီးမှာ မြနှင်းဖြူ၏ချစ်သူ မောင်သူတက ယန္တရားအတတ်ဖြင့် စီမံဆောက်လုပ်ပေးခဲ့သော အိမ်ကြီးဖြစ်ပေသည်။

ယခုတော့ မောင်သူတတစ်ယောက် မရှိတော့ပေ။ ယခုကြီးတို့လက်ချက်ဖြင့် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေချေသည်။ ထိုကဲ့သို့ မောင်သူတတစ်ယောက် ပျောက်နေသဖြင့် စိုးရိမ်သောက ရောက်နေရသူ နှစ်ဦးရှိပေသည်။ တစ်ဦးက မြနှင်းဖြူဖြစ်ပြီး တစ်ဦးက

သူဌေးကြီး ဘောဂဗလပင် ဖြစ်သည်။

မြနှင်းဖြူက ချစ်သူအတွက် ပူဆွေးသောက ရောက်နေရတာ ဖြစ်ပြီး ဦးဘောဂဗလကတော့ ၎င်းစနက်ကြောင့် မောင်သူတတစ်ယောက် ယခုကဲ့သို့ ဒုက္ခတွေ့ကာ ပျောက်ဆုံးနေရခြင်းဖြစ်သောကြောင့် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ၎င်းတို့အား လာရောက်ရန် ရှာမည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

၎င်းတို့နေထိုင်သော စံအိမ်ကြီး အတွင်းအပြင်မှာပင် အစောင့်များ အထပ်ထပ်ချထားလေသည်။ ထိုသို့ရှိနေစဉ် တစ်နေ့တွင် ခြံဝသို့ လူငယ်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး အထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် ပေစာတစ်ရွက် လာပေးလေသည်။

“ဒါတွေက ဘာလဲ”

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သူဌေးမင်းတွက် လက်ဆောင်ပါ”

“ဘာတွေပါလဲ”

“သူနှစ်သက်တဲ့ ရတနာတွေပေါ့”

ရတနာတွေဟု ပြောသဖြင့် အစောင့်က စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

“ဘာအတွက် ပေးတာလဲ”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး။ သားရေးသမီးရေးကိစ္စအတွက် ကြိုတင်ကမ်းလှမ်းတဲ့ သဘောနဲ့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတွေ ကြိုတင်ပို့ပေးတာပါ”

ပစ္စည်းများကို လာရောက်ပို့သူကို ကြည့်လိုက်တော့ ပိုးလုံချည်၊ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ ခေါင်းပေါင်း စသည်တို့ကို သစ်လွင်တောက်ပစွာ ဝတ်ဆင်ထားသောကြောင့် အစောင့်က ယုံကြည်သွားလေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ် သူဌေးကြီးကို အကြောင်းကြားပေးမယ်၊
ခြံဝက စောစောင့်နေပါ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားနာမည်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်
အရပ်က လာတာလဲ”

“ကျုပ်ရဲ့နာမည်က သောဠသ၊ နေတဲ့အရပ်က ရောရဝ”

“ဟင် ... ရောရဝဆိုတာ ရဲပြည်မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရွာတစ်ရွာရဲ့ အမည်ပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျ၊ သူဌေးကြီး
နဲ့ တွေ့ရဖို့က မလွယ်ဘူး၊ သူဌေးမင်းက ဘယ်သူနဲ့မှ တွေ့ခွင့်ပေး
တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ပြောမှ ခင်ဗျားက တွေ့ခွင့်ရမှာဆိုတော့ ကျုပ်
အတွက် လက်ဆောင်တစ်ခုခု မရလိုက်တော့ ခြေညောင်းခံပြီး သွား
မပြောပေးနိုင်ပေါင်ဗျာ” ဟု အကျပ်ကိုင်လေသည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ ပေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောကာ ထိုလူရွယ်က ပိုးအင်္ကျီအိတ်ထဲ၌ အရံသင့်ထည့်
ထားသော ပတ္တမြားလက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ထုတ်ပေးလေသည်။

“ဟင် ... ပတ္တမြားလက်စွပ်ပါလား၊ ဒါ ... ကျုပ်ကို ပေးတာလား”

ထိုသူက ခေါင်းညှိတ်ပြရင်း ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို အစောင့် လက်
ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ အစောင့်က ဝမ်းသာအားရဖြင့် လှမ်းယူ
လိုက်ရာ ပတ္တမြားလက်စွပ်မှာ မီးကျိုးခဲတမျှ ပူလှသောကြောင့် လက်
တစ်ခုလုံး လောင်သွားလေတော့သည်။

“ဟာ ... ပူလိုက်တာ”

အစောင့်က လက်စွပ်ကို လွှတ်ချလိုက်သော်လည်း လက်စွပ်
က အောက်သို့ ပြုတ်ကျမသွားဘဲ လက်ဝါး၌ ကပ်မြဲကပ်နေလေရာ

ဆိုလူမှာ ယေသံပါအောင် အော်ဟစ်နေတော့သည်။

၎င်း၏ အော်ဟစ်သံကြောင့် အခြားအစောင့်များပါ ရောက်
လာပြီး အခြေအနေကို သိရသောအခါ လက်ဝါးမှာ ကပ်နေသော
လက်စွပ်ကို ဝိုင်း၍ ခွာချပေးသော်လည်း ပြုတ်ကျမသွားဘဲ ကပ်မြဲ
ကပ်နေလေရာ နောက်ဆုံး လက်တစ်ဖက်ကို မီးများ ကျွမ်းလောင်
သွားမှ လက်စွပ်က သူ့အလိုလို ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။ ထိုအခါ
မှ လက်ကို မီးလောင်ခံရသူမှာ ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်နာမည် သောဠသပါ”

“သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“သူက လက်ဆောင်တောင်းလို ကျုပ်မှာရှိတဲ့ပစ္စည်း ပေးလိုက်တာ”

ထိုစကားကြားသောအခါ အခြားအစောင့်များမှာ အနည်းငယ်
ထိတ်လန့်သွားကြသော်လည်း တစ်ယောက်နှင့်အများပေမို့ ဟန်
ပျက်ပင် ဓား လှံ လက်နက်များကို ပြင်ဆင်ကာ လူရွယ်ကို ခြောက်
လှန့်မောင်းနှင်ပစ်ကြလေသည်။

ထိုသို့ ပြုလုပ်သော်လည်း သောဠသဆိုသော လူရွယ်မှာ
ကြောက်ရွံ့မှု အလျဉ်းရှိဟန်မတူဘဲ နေရာတွင် ရပ်မြဲရပ်နေရာ မနီး
မဝေး၌ ရှိသော လူတစ်ယောက်က ဓားလွတ်ကိုင်ကာ အနီးသို့ တိုး
ကပ်သွားသည်။

အနားသို့ရောက်သောအခါ လူရွယ်ကိုယ်မှ ထွက်နေသော အပူ
သိုင်းတစ်ခု၏ ဟပ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသဖြင့် ရှေ့ဆက်မတိုးသာဘဲ
တန့်မနဲ ဖြစ်သွားစဉ် လူရွယ်က ထိုလူလက်ထဲမှ ဓားကို ယူလိုက်

ပြီး လက်ဝါးပေါ် တင်ထားလိုက်ရာ ခဏချင်းမှာပင် ဓားမှာ မီးရဲရဲနဲ့ ဖုတ်လိုက်သကဲ့သို့ နီရဲတက်လာပြီး ကွေးကျသွားလေတော့သည်။

“ဟာ”

“ဟင် ...”

ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်သောအခါ ယက္ခကြီးအပါအဝင် ဘောဂဗလ ခံအိမ်အစောင့်များမှာ နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြလေသည်။

ထိုအခါမှ လူရွယ်က ၎င်းယူဆောင်လာသော အထုပ်ကို ဆွဲ၍ ပြီး အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။ အစောင့်များ ရှိနေကြသော်လည်း သူ့ကိုတားဆီးဖို့ မဆိုထားနှင့် အနားပင် မကပ်နိုင်ကြဘူး။

အချို့က အရဲစွန့်ပြီး အနားကပ်သွားရာ မလှမ်းမကမ်း အရောင်မှာပင် အလွန်ပူသော အငွေ့လှိုင်းတစ်ခု၏ ထိုးဟပ်ခြင်းကို ခံရသဖြင့် နောက်သို့ ချက်ချင်း ပြန်ဆုတ်ပေးရလေသည်။

သောဠသဆိုသော လူရွယ်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဘောဂဗလ ခံအိမ်ထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။

အိမ်ကြီးအတွင်းမှာတော့ သူဌေးကြီး ဘောဂဗလ၊ ဦးကြီးထေးဘိုးမိတ္တနှင့် မြနှင်းဖြူတို့ ရှိနေကြသည်။ ၎င်းတို့သည် အိမ်ရှေ့ဘက် အသံများကြောင့် စည်ခန်းမှ ထွက်ကာ အခြေအနေကို ကြည့်နေမြင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ကို မြင်သောအခါ လူရွယ်က မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်လိုက်လေသည်။

“မင်း .. ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်နာမည် သောဠသ”

“ဒီအိမ်ထဲကို ဘာကိစ္စနဲ့ ဝင်လာတာလဲ”

ရွှေသမင်စာပေ

“သူဌေးကြီး ဘောဂဗလနဲ့ တွေ့ဖို့ပါ”

“ဘောဂဗလဆိုတာ ကျုပ်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်ထဲကို ဘယ်သူမှ ဝင်ခွင့်မရှိတာ၊ မောင်ရင်က ဘယ်လိုဝင်လာတာလဲ၊ အစောင့်တွေက မတားဆီးကြဘူးလား”

“ကျုပ်ကို သူတို့ တားဆီးလို့မှ မရတာ”

ထိုစကားကြောင့် သူဌေးကြီး ဘောဂဗလရော၊ အနီးမှာ ရှိနေသော ဘိုးမိတ္တပါ အနည်းငယ် စိုးရိမ်စိတ် ဝင်သွားကြသည်။

“ကဲ ... ထားပါတော့၊ ကျုပ်နဲ့တွေ့ချင်တာ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“လက်ဆောင်ပစ္စည်း ပေးချင်လို့ပါ”

“ဘာလက်ဆောင်လဲကွယ်”

“မရဏမှတ်တမ်းပါ”

“ဟင် ... မရဏမှတ်တမ်း၊ ဟုတ်လား၊ မရဏမှတ်တမ်းဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲကွယ်”

“မရဏမှတ်တမ်းဆိုတာ သေမင်းက သေရမယ့်လူတွေရဲ့ အမည်စာရင်းကို ရေးမှတ်ထားတဲ့ မှတ်တမ်းမျိုးပါ။ အဲဒီမှတ်တမ်းမှာ စာရင်းပါတဲ့လူဟာ အချိန်ခေတ္တာနဲ့ မရဏပြည်ကို ခေါ်လေ့ရှိတယ်”

“ဟင် ...”

ထိုစကားကြားသောအခါ သူဌေးကြီးဘောဂဗလတို့တတွေမှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြသည်။ ထို့နောက် လူရွယ်က ၎င်းလက်ထဲမှာ ယူဆောင်လာသော ပေရွက်နှင့် ပဝါဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်ကို သူဌေးကြီးဘောဂဗလ လက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်ရာ လှမ်းယူလိုက်ရလေသည်။

“ဒီပုရပိုဒ်က မရဏမှတ်တမ်းလို့ ခေါ်တယ်၊ အထုပ်ထဲမှာပါတဲ့ အရုပ်က မရဏရုပ်တုလို့လဲ ခေါ်တယ်၊ သေမင်းရုပ်တုလို့လဲ ခေါ်

ရွှေသမင်စာပေ

တယ်၊ ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ဒီအရုပ်ရဲ့ လက်ညှိုးထိုးခြင်းကို ခံရတဲ့လူဟာ မကြာခင် သေရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ”

ဟု ပြောဆိုကာ လူရွယ်က အိမ်ထဲမှ ပြန်လည်ထွက်သွားလေ တော့သည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် တိုက်တံခါးပေါက်မှ ပိတ်ဆိုရုံပဲနေကြ သည့် အစောင့်များက ရေမှော်များကို လှေဦးဖြင့် ထိုးခွဲလိုက်သကဲ့ သို့ နံဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ရှုံထွက်သွားကြလေသည်။

လူရွယ်ကတော့ ဓား၊ လှံ လက်နက်များ ကိုင်ဆောင်ထားကြ သည့် အစောင့်များကို ဖုတ်လေသည့် ငပိ ရှိလေသည်မှမထင်ဘဲ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် အပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

သူ ပြန်ထွက်သွားပြီး အတော်ကြာတော့မှ သူဌေးကြီးက လက် ထဲမှာ ရောက်နေသော ပုရပိုဒ်ကို ကြည့်လိုက်လေသည်။ ပုရပိုဒ်ပေါ်၌ ကညစ်ဖြင့် ရေးထားသည့် အမည်စာရင်းများကို တွေ့ရလေသည်။

ထိပ်ဆုံး၌ သူဌေးကြီးဘောဂဗလ အမည်ဖြစ်ပြီး အောက်တွင် ဘိုးမိတ္တ၏ အမည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအောက်မှ ယက္ခကြီး၏ အမည် ဖြစ်ပြီး အောက်ဘက်မှာတော့ ၎င်း၏တပည့်များ အမည်ကို အစဉ် အတိုင်း ရေးထားလေသည်။ ထိုအမည်စာရင်းထဲမှာတော့ မြနှင်းဖြူ၏ အမည် မပါပေ။

ပုရပိုဒ်ထဲ၌ ရေးထားသော အမည်စာရင်းကိုတွေ့သောအခါ သူဌေးကြီးနှင့် ဘိုးမိတ္တတို့မှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားကြလေသည်။

“ဒီပုရပိုဒ်ထဲမှာ တို့ရဲ့ အမည်တွေရော၊ ယက္ခတို့တစ်တွေရဲ့ အမည်တွေပါ အားလုံးပါနေတော့ အံ့ဩစရာပဲကွယ့်၊ သူပေးခဲ့တဲ့ အထုပ်ကိုလဲ တဆိတ်လောက် ဖြေကြည့်စမ်းပါဦး။”

ဟု ဘိုးမိတ္တက ပြောလိုက်သဖြင့် သူဌေးကြီး ဘောဂဗလက လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ပဝါထုပ်ကို ဖြည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အတွင်း၌ မာကျောလှသည့် မဟူရာကျောက်နက်ဖြင့် ထုလုပ်ထား သော ရုပ်တုတစ်ခု ထွက်လာသည်။

ရုပ်တုမှာ တစ်ပေခန့် အရွယ်ရှိသည်။ မျက်နှာမှာ အရိုးစုမျက် နှာမျိုးဖြစ်ပြီး ဦးခေါင်းမှ ခြေဖျားတိုင်အောင် တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ် နက်ကြီး ခြုံထားလေသည်။

လက်တစ်ဖက်မှ မရဏလှံတံကို ကိုင်ထားပြီး ကျန်လက်တစ် ဖက်က ရှေ့သို့ လက်ညှိုးထိုးပြနေသောဟန် ဖြစ်သည်။ ရုပ်တုမှာ အသက်ဝင်နေသယောင် ရှိပြီး မျက်လုံးများမှာလည်း အရောင် တလက်လက် တောက်ပလျက် ရှိသည်။

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ရုပ်တုမှာ သူဌေးကြီးဘောဂဗလနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားဖြစ်နေပြီး ၎င်း၏မျက်နှာတည်တည် ကို လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးပြနေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

ထိုအခါ သူဌေးကြီးဘောဂဗလမှာ စိတ်မထိန်းနိုင်အောင် ကြောက် ရွံ့မှု ဖြစ်လာသောကြောင့် အရုပ်ကို လက်ထဲမှ လွှတ်ချလိုက်လေသည်။

ရုပ်တုက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဒေါက်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားသော်လည်း လဲကျမသွားဘဲ ချာလည်လည်လျက် ရှိလေသည်။ အတန်ကြာအောင် လည်နေပြီးမှ ရုပ်တုနဲ့သွားသောအခါ ဘိုးမိတ္တနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားကာ ၎င်း၏လက်ညှိုးကလည်း ဘိုးမိတ္တကို ထိုးပြနေလေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်သောအခါ ဘိုးမိတ္တမှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက် သွားပြီးနောက် ထိုနေရာမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိလိုက်သည့်ပမာ တုန်လှုပ်သွားလေတော့သည်။

“သေပြီးသားလူတွေကို ပြန်တွေ့ခဲ့ရတယ်၊ ဟုတ်လား ဦးရီးတော်”

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်သုတ တစ်ယောက်ကလွဲပြီး ကျန်တဲ့သူတွေကို အင်းဝမှာ ပြန်တွေ့ခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီလူတွေက သူတို့ကိုမြင်တော့ မျက်ထောင့်နီကြီးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး သူတို့သွားရာနောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်နေလို့ ကြောက်လန့်ပြီး ပြန်ပြေးလာခဲ့ကြရတယ်”

“ဒီစကားက အမှန်ပဲလား ဦးရီးတော်”

“ငါလဲ အစကတော့ သူပြောတာကို သိပ်မယုံလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မနေ့က သောဠသဆိုတဲ့လူ ရောက်လာတော့မှ အဖြေက ပေါ်တော့တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ ဦးရီးတော်”

“တခြားဟုတ်ပါရိုးလား။ သောဠသဆိုတဲ့လူဟာ ယက္ခတို့ ကိုင်းတောထဲမှာ သတ်ပစ်လိုက်တဲ့ လူတွေထဲက တစ်ယောက်ပဲ”

“ဟင် ...”

ထိုစကားကြားသောအခါ ပို၍ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လာလေသည်။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါ့မလား ဦးရီးတော်ရယ်၊ သေပြီးသားလူက ပြန်ထလာနိုင်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ လူချင်းတူတာကို အမှတ်မှားတာများ ဖြစ်လေမလား”

“လူချင်းတူတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလူမှ အဲဒီလူအစစ်ပဲ။ သူ ဝင်လာတဲ့ ပိုးအင်္ကျီ၊ မုဆိုး၊ ခေါင်းပေါင်းတွေက ဟိုတလောက မင်္ဂလာပွဲအတွက် လာတုန်းက ဝတ်ဆင်လာတဲ့ အဝတ်အစားတွေပဲလို့ ယဇ်ကြီးက သေသေချာချာ မှတ်မိနေတယ်”

ဘိုးမိတ္တက တုန်လှုပ်သောလေသံဖြင့် ပြောပြနေသည်။

“ဒါတွေက တကယ်ရော ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဦးရီးတော်”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ကွယ်၊ လူသေကို အသက်သွင်းတဲ့ ပညာဆိုတာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ခေါ်မနဲ့ တိဗက်တောင်တန်းတွေ ဘက်မှာ ရှိခဲ့တာပဲ။ အဲဒါကို ဖုတ်သွင်းတယ်လို့ ခေါ်တာပဲ။ အမှန်တော့ ဘူတာဝါဟန အသက်သွင်းခြင်း အတတ်ပညာလို့ ခေါ်ကြတယ်”

ဦးရီးတော် ဘိုးမိတ္တထံမှ ထိုစကားများ ကြားရသောအခါ သူဌေးကြီးမှာ အံ့သြမိလေသည်။

“ဘူတာဝါဟန ပညာမှာ ဝိဇ္ဇာနဲ့သိပ္ပံအတတ်ဆိုပြီး နှစ်မျိုးရှိတယ်။ သိပ္ပံအတတ်ကတော့ ခေါ်မတိုင်းသားတွေ ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်ကြတယ်။ အဝိညာဇ္ဇာက အသက်မရှိတဲ့ စက်ရုပ်တွေကို အသက်ဝင်လာအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ စက္ကောမအတတ်ပညာပေါ့”

“မောင်သုတတို့ တတ်မြောက်တဲ့ ပညာမျိုး မဟုတ်လား ဦးရီးတော်”

“မှန်တာပေါ့ကွယ်၊ ဘူတာဝါဟန ဝိဇ္ဇာပညာဆိုတာကတော့ ဂါထာ မန္တန်အတတ်တွေနဲ့ မန်းမှတ်ပြီး လူသေကို အသက်သွင်းနိုင်တဲ့ ပညာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဘူတာဝါဟန ဝိဇ္ဇာပညာဆိုတာ တစ္ဆေသရဲတွေကို စေခိုင်းနိုင်တဲ့ ပညာပဲပေါ့”

“ဒီလိုလဲ မဆိုသာပေဘူးကွယ်၊ တစ္ဆေသရဲဆိုတာ လူတွေက ပညတ်တဲ့ အမည်နာမတွေပဲ။ တကယ်ဆိုရင် အဲဒါတွေအားလုံးဟာ ခူပက္ခန္ဓာလို့ခေါ်တဲ့ သြဋ္ဌရိုက်ရုပ်ကြမ်းမရှိတော့တဲ့ ဝိညာဉ်တွေပဲ။ ဝိညာဉ်ဆိုတာ ဝေဒနက္ခန္ဓာလို့ခေါ်တဲ့ သုခုမရုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဇောတိ

ခန္ဓာသာရှိတဲ့ အမျိုးအစားတွေပဲ”

ဟု ပြောပြသည်။

“အဆန်းပါလား”

“ဝိညာဉ်ဆိုတာ လူတွေကို သြဋ္ဌရိုက် ရုပ်ကြမ်းမရှိဘဲ ဇောတိ ခန္ဓာသာရှိတာမို့ လူတွေက မမြင်နိုင်တာပေါ့”

“တစ်ခါတစ်ရံ တစ္ဆေသရဲ အခြောက်ခံရလို့ မြင်ရ တွေ့ရတယ် ဆိုတာရော ဘယ်လိုမျိုးလဲ ဦးရီးတော်”

“ဝိညာဉ်တွေကို မြင်ရ တွေ့ရတယ်ဆိုတာ လူသားတွေရဲ့ ခန္ဓာ ကိုယ်အတွင်းမှာရှိတဲ့ အာရုံကြောတွေ ဖောက်ပြန်တဲ့အခါမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှာရှိတဲ့ လျှပ်စစ်သံလိုက်ဓာတ်တွေ အားကောင်းတဲ့ အခါမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်တွင်းမှာရှိတဲ့ သံလိုက်ဓာတ်တွေ ယိုစီးဖောက်ပြန်နေတဲ့အချိန်မှာ ဝိညာဉ်တွေကို ခဏမျှလောက် တွေ့ရ တတ်ပါတယ်”

“ဝိညာဉ်ဆိုတာ မူလခန္ဓာက စွန့်ခွာပြီး အခြားနေရာတစ်ခုမှာ မခိုမကပ်မီ အချိန်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝိဘာဂဝဋ်ကြွေးတစ်ခုခု ပေးဆပ် နေရတာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအတိုင်း ရှိနေတတ်ပါတယ်။ အဲဒါကိုပဲ လူတွေက တစ္ဆေသရဲလို့ သတ်မှတ်ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဝိညာဉ်ဘဝမှာလဲ ဘဝ ကံအကျိုးပေးခြင်း မတူကြလေတော့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ချင်းလည်း ဘယ် တူပါ့မလဲ”

“ဒါဖြင့် ဒီကိုရောက်လာတဲ့ သေပြီးသားလူတွေကရော ဘယ် လိုအမျိုးအစားတွေလဲ ဦးရီးတော်”

“အဲဒါတွေက ဘူတာဝါဟန ဝိဇ္ဇာပညာရပ် မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်ဝတ္ထု

ကို အမှီပြုပြီး ဘူတာဝါဟနသိပ္ပလိုခေါ်တဲ့ စက္ကောမအတတ်ပညာနဲ့ ပြုပြင်ထားတဲ့ အတ္တဘော ရုပ်မျိုးတွေပဲ။ သူတို့တွေက ပိုပြီး အန္တရာယ် နှားတယ်”

“ဟင် ...ဒါ ... ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဦးရီးတော်၊ ကျုပ် တို့ ဝေးရာကို ထွက်ပြေးကြရင် မကောင်းဘူးလား”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးရီးတော် ဘိုးမိတ္တက သက်ပြင်း ဘစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

“အခုမှတော့ မရနိုင်တော့ဘူး ဘောဂဗလ၊ စက္ကောမအတတ် ပညာဆိုတာ တိုင်းပြည် တစ်ပြည်နဲ့တစ်ပြည် ခြားတာတောင် ရန်သူ ကို လိုက်လံရှာဖွေပြီး သတ်နိုင်စွမ်းရှိကြတယ်။ အင်းဝကနေ တခြား သွားဖို့မပြောနဲ့၊ တိုင်းကြီး (၁၆) တိုင်းထဲမှာ လှည့်ပုန်းနေရင်တောင် ဝင်းရှိရာကို သူတို့ရောက်လာကြမှာပဲ”

“ဒါ ... ဒါဖြင့် ဘယ် ... ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲဟင်”

“တို့တစ်တွေ ပြင်လို့မရတဲ့ အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်မိခဲ့ကြပြီ။ ဒီတော့ ကိုယ်မှားခဲ့တဲ့အပြစ်ကို ခံကြရုံသာ ရှိတော့တာပေါ့ကွာ”

ဟု လေးတွဲသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုရက်မှစပြီး နောက်ပိုင်းရက်များတွင် သူဌေးကြီး ဘောဂဗလ နှုတ်ထားသော အစောင့်များမှာ တစ်ည တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက် ဆိုသလို အသတ်ခံကြရတော့သည်။

အချို့ကို မေးကြည့်သောအခါ ညအချိန်ရောက်လျှင် ပြဒါးကဲ့ သို့ အကောင်အထည် မမြင်ရသော ပုံရိပ်တစ်ခုရောက်လာကာ လူများ ကို သတ်သွားလေသည်။ ထိုပုံရိပ်ကို အနီးရောက်ကာမှ ဝိုးတဝါးမျှသာ

မြင်ရသည်ဟု ဆိုသည်။

ဘောဂဗလခြံကြီးအတွင်း၌ လူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆက်တိုက်သေကြသောအခါ ကျန်သည့်လူများမှာ အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့် ဖြစ်လာကြတော့သည်။ အချို့ဆိုလျှင် သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်ကာ ထွက်ပြေးကြလေသည်။

ထိုလူများမှာလည်း လွတ်လမ်းမရှိဘဲ တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာ၌ အသတ်ခံကြရလေသည်။

သူဌေးကြီး ဘောဂဗလကတော့ လူတစ်ယောက်သေဆုံးသွားတိုင်း ၎င်းထံ၌ရှိသော မရုဏမှတ်တမ်းထဲမှ အမည်စာရင်းများကို ကြည့်ကာ ဖျက်ထားလိုက်လေသည်။

တစ်ညတွင် ဘောဂဗလခြံဝင်းအတွင်းသို့ လူသုံးယောက် ဝင်လာကြသည်။ ထိုသုံးယောက် ဝင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ အစောင့်များက ဓား၊ လှံ လက်နက်များဖြင့် တားဆီးရန် ကြိုးပမ်းကြသော်လည်း ဘယ်လိုမှ မရဘဲ အတွင်းသို့ဝင်လာကာ ယက္ခကြီးကို ရွေး၍ ဖမ်းခေါ်သွားကြလေသည်။

ယက္ခကြီးမှာ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ရင်းနှင့် ထိုလူသုံးယောက် ခေါ်ရာနောက်သို့ ပါသွားလေတော့သည်။ သူ့ကို မြစ်ငယ်မြစ်ကမ်းပါးရှိ ကိုင်းတောကြီးအတွင်းသို့ ခေါ်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာမှာ တစ်ချိန်က သူတို့တစ်တွေ မင်္ဂလာပွဲလာကြသော မောင်သူတို့အုပ်စုကို ဝိုင်းဝန်းသတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသော နေရာပင် ဖြစ်လေသည်။

ကိုင်းတောကြီးအလယ်သို့ ရောက်သောအခါ လူသုံးယောက်က

ရွှေသမင်စာပေ

သူ့ကို လွှတ်ချပြီး မလှမ်းမကမ်း၌ ရပ်နေကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ လရောင်က မှုန်ဝါးဝါးရှိနေသောကြောင့် ရပ်နေသူများကို ကောင်းစွာ လှမ်းမြင်ရသည်။

ထိုသူသုံးယောက်မှာ တစ်ချိန်က သူတို့သတ်ဖြတ်ခဲ့သော လူများထဲမှ ဖြစ်သည်ကိုတော့ မသဲမကွဲ မှတ်မိနေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကိုင်းတောထဲမှ နင်းလျှောက်လာသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုင်းတောထဲမှ ထွက်လာသူမှာ အခြားမဟုတ်။ သူတို့လက်မှ လွတ်မြောက်သွားသော မောင်သူတပင် ဖြစ်လေသည်။

မောင်သူတကို မြင်သောအခါ ယက္ခကြီးမှာ များစွာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလေသည်။ မောင်သူတက သူ့အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။

“ကျုပ်ရဲ့အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါ ဆရာလေးရယ်၊ ကျုပ်အနေနဲ့ လုပ်ချင်လို့ လုပ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူဌေးက စေခိုင်းလို့ လုပ်ရတာပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်ရဲ့အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါဗျာ”

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ အတော်ကလေး ကြောက်နေပုံရတယ်၊ ခင်ဗျားသတ်ရတဲ့ အလှည့်တုန်းက သေရမယ့်လူပေွ အဲသည်လို ကြောက်လိမ့်မယ်လို့ မတွေးမိဘူးလား”

“ကျုပ် မှားခဲ့ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်အပြစ်တွေကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

“ကျုပ်က ခွင့်လွှတ်ချင်ပေမယ့် ခင်ဗျားပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ဝဋ်ကြွေးတွေကိုတော့ ခင်ဗျား ပြန်ခံရမှာပဲ”

ဟု ပြောဆိုကာ ကိုင်းတောအတွင်းသို့ ပြန်လှည့်ဝင်သွားလေ

ရွှေသမင်စာပေ

တော့သည်။

“ဆရာလေး၊ ဆရာလေး၊ ကျုပ်ကို ဒီအတိုင်း မထားခဲ့ပါနဲ့ဗျ။ ကယ်ပါဦး”

“သိပ်လဲ ကြောက်မနေပါနဲ့လေ၊ ဝိညာဉ်ဘဝရောက်သွားရင် ခင်ဗျားလက်ချက်နဲ့ သေခဲ့ရတဲ့ လူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်တွေနဲ့ တွေ့ရမှာ ပါ။ သူတို့က ခင်ဗျားကို လက်စားချေချင်လို့ စောင့်နေကြတယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ကိုင်းတောအတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ် သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါ စောစောက လူသုံးယောက်က သူ့အနား သို့ တိုးကပ်လာကြလေသည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော အချိန်၊ အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးလွှမ်း နေသော ကိုင်းတောအလယ်မှ ယက္ခကြီး၏ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော အော်ဟစ်သံကြီးက ပေါ်လာလေတော့သည်။

အခန်း (၈)

နှုတ်ဆက်ခဲ့ပေါ့ ချစ်သူရယ်

နောက်တစ်နေ့တွင် ဘောဂဗလစံအိမ်သို့ အထုပ်တစ်ထုပ် ရောက်လာသောကြောင့် ဖြည့်ကြည့်သောအခါ ယက္ခကြီး၏ဦးခေါင်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

သူဌေးကြီး ဘောဂဗလက မသတိစရာကောင်းလှသော ခေါင်း ပြတ်ကြီးကို သွားရောက်စွန့်ပစ်စေပြီးနောက် မရဏမှတ်တမ်းကို ယူကြည့်လိုက်သောအခါ ယက္ခကြီးအမည်ကို ဖယ်လိုက်ပြီးပါက နှစ်ဦး သာ ကျန်တော့သည်။ တစ်ဦးက ဦးရိုးတော် ဘိုးမိတ္တဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဦး က သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

“အင်း ... ငိုအလှည့်တောင် ရောက်တော့မှာပါလား”
ဟု စိတ်မသက်မသာနှင့် တွေးနေမိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ

အနီးသို့ သမီးဖြစ်သူ မြနှင်းဖြူ ရောက်လာလေတော့သည်။ မြနှင်းဖြူက မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသော ဖခင်ကြီး၏ အမူအရာကို ကြည့်ကာ မေးလေသည်။

“ဖေဖေ၊ အခုတလော ကျွန်မတို့အိမ်ကြီးမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ လူတွေကလဲ တစ်နေ့ကို တစ်ယောက် နှစ်ယောက် သေနေကြတယ်၊ အခုဆိုရင် အိမ်မှာ အစောင့်တွေတောင် သိပ်မကျန်တော့ဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ သမီးရယ်”

“ဖေဖေရယ်၊ သမီးလဲ အသက်အရွယ် မငယ်တော့ပါဘူး၊ ဒီလောက်တော့ အကဲခတ်တတ်ပါတယ်၊ ဖေဖေတို့မှာ ဘယ်လို အန္တရာယ်တွေ ဝင်နေတာလဲဟင်၊ သမီးကို ပြောပြပါလား”

ဟု ဇွတ်အတင်းမေးသဖြင့် နောက်ဆုံး မတတ်သာတော့ဘဲ အခြေအနေကို အတိုချုံး ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါဖြင့် တစ်ခါက သမီး အိပ်မက် မက်ခဲ့တာ အမှန်ပဲပေါ့”

“သမီးက ဘယ်လိုအိပ်မက် မက်လို့လဲ”

“ကိုသုတက သမီးကို တောင်းရမ်းယူဖို့ လာကြတဲ့အခါ ကိုင်းတောကြီးထဲလဲ ရောက်ရော၊ လူတစ်စုထွက်လာပြီး ဝိုင်းသတ်ကြတာကို သုတရဲ့ အမေ အပါအဝင် အားလုံး သေကုန်ကြသတဲ့၊ ကိုသုတ တစ်ယောက်သာ ကံကောင်းထောက်မလို့ လွတ်သွားတယ်လို့ မက်ခဲ့တယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ သူဌေးကြီး တောဂဗလမှာ မငြင်းသာတော့ဘဲ ...

“ဒီအတိုင်းပါပဲကွယ်”

ဟု ဝန်ခံရလေသည်။

“ဖေဖေတို့ သိပ်ရက်စက်ကြတယ်၊ ဘာကြောင့်လူတွေကို ဒီလို လုပ်ရတာလဲဟင်၊ အခုတော့ အပြစ်မရှိတဲ့လူတွေ အားလုံး သေကြရတယ်၊ ကိုသုတမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ဒီလောက် ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြရတာလဲဟင်”

ဟု မြနှင်းဖြူက မျက်ရည်စက်လက်နှင့် မေးလေသည်။

“ဖေဖေတို့လဲ အစက ဒီလိုလုပ်ဖို့ အစီအစဉ် မရှိပါဘူး၊ တောဂဗလစံအိမ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သိတဲ့လူက သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာဆိုတော့ သူ့ကို နှုတ်ပိတ်ဖို့ ကြံစည်ကြတာပါ၊ ကြားထဲက လူတွေက အဆစ်ပါသွားကြရတာပါ”

“ရက်စက်လိုက်တာ ဖေဖေရယ်၊ ရက်စက်လိုက်ကြတာ”

“ဖေဖေ မှားခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီမှားခဲ့တဲ့ဒဏ်ကို မကြာခင် ပြန်ခံရတော့မှာပါ၊ အတုံ့အလှည့် ဝင်ကြွေးဆိုတာ နောက်ဘဝထိအောင် မစောင့်ဘဲ ချက်ချင်းပေးဆပ်ရမှာပါ”

“ဟင် ...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုဆိုရင် မောင်သုတတို့တစ်တွေကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့လူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အသက်ပေးနေကြရပြီလေ၊ အခုဆိုရင် ဖေဖေနဲ့ ဦးရီးတော်ပဲ ကျန်ကြတော့တယ်”

ထိုစကားကြောင့် မြနှင်းဖြူမှာ များစွာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလေသည်။

“ဒါ ... ဒါဖြင့် လူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေနေကြတာ ကိုသုတ လက်ချက်လားဟင်”

“အင်း ... မပြေးသော် ကန်ရာရှိ ဆိုတဲ့စကားလိုပဲ၊ အဖြစ် အပျက်တွေက ဆက်တိုက်ဖြစ်နေတာဆိုတော့ ဘယ်လိုတွေးရမှန်း တောင် မသိတော့ပါဘူး သမီးရယ်”

“တကယ်လို့ ကိုသူတရဲ့ လက်ချက်ဆိုရင်တော့ သူ့ကို မတွေ့ တွေ့အောင် လိုက်ရှာပြီး သမီးကိုယ်တိုင် တောင်းပန်ပေးပါ့မယ်”

“ရှိပါစေတော့ သမီးရယ်၊ ကံကြမ္မာအတိုင်းသာ ရှိပါစေတော့ ဒါပေမယ့် သမီးကို တစ်ခုတော့ မှာခဲ့ချင်တယ်”

“ဘာများလဲ ဖေဖေ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လို့ ဖေဖေသေသွားခဲ့ရင် ဖေဖေ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဥစ္စာရတနာတွေကို စွဲလမ်းပြီးတော့ ကျွတ်ရာဘဝ ရောက်မယ် မထင်ဘူး”

“အို ... ဖေဖေကလဲ၊ အတိတ်နိမိတ်မရှိတဲ့ စကားတွေကို မပြောပါနဲ့”

“ဖေဖေအခြေအနေကို ဖေဖေ သိတယ်၊ ဖေဖေဟာ ကိုယ်ပိုင် ဆိုင်တဲ့ ဥစ္စာရတနာတွေကို ဘယ်လောက်စွဲလမ်းတပ်မက်တယ် ဆို တာ သမီး အသိဆုံးပါကွယ်၊ တကယ်လို့ ဖေဖေ သေသွားခဲ့ရင်လဲ ဒီ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ဘယ်သူမှ သိနိုင်မှာမဟုတ်လို့ ဒီဥစ္စာရတနာ တွေကိုလဲ ဘယ်သူမှ ရှာတွေ့နိုင်ကြမယ် မထင်ဘူး။ တကယ်လို့သာ နေခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ဒီဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို စောင့်ရှောက်ရင်းနဲ့ပဲ နေသွား ချင်ပါတယ်ကွယ်”

ဟု ၎င်း၏ဆန္ဒကို ပြောပြလေသည်။ ထို့နောက် ရက်အတန် ကြာသည်အထိ အခြေအနေမထူးဘဲ ရှိနေရာမှ တစ်ညတွင် ဦးရီး

တော် ဘိုးမိတ္တသည် မိမိ၏အမည်ကို ခပ်တိုးတိုးခေါ်နေသံအား ကြားလိုက်ရသဖြင့် လန့်နိုးလာသည်။

နီးလာလာချင်း အသာငြိမ်၍ နားစွင့်လိုက်တော့ ညအမှောင် ထုအောက်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဘိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသည်။ အတန်ကြာသည်အထိ ဘာသံမှ ထပ်မကြားရတော့မှ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ငါ စိတ်ထဲမှာ စွဲနေလို့ ဖြစ်မှာပါ”

ဟု တွေးနေမိစဉ် အခန်းအပြင်ဘက်မှ ခပ်တိုးတိုးခေါ်သံကို ထပ်ကြားရပြန်သည်။

“ဘိုးမိတ္တ၊ ဘိုးမိတ္တ”

သည်တစ်ကြိမ်တော့ အိပ်မက်မဟုတ်တော့။ လေနှင့်အတူ ဝဲပါ လာသော ခေါ်သံက အခန်းထဲသို့ ရောက်လာကာ သဲသဲကွဲကွဲ ကြား နေရသည်။

“ဘိုးမိတ္တ၊ ဘိုးမိတ္တ၊ လာလေ၊ သင် သေရမယ့်အချိန် ရောက် နေပြီ၊ လာခဲ့လော့”

“ဟင် ...”

ဘိုးမိတ္တ တစ်ကိုယ်လုံး စော့ချွေးများ ပြန်တက်လာသည်။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာလေသည်။

“ဘိုးမိတ္တ၊ လာခဲ့လေ၊ လာခဲ့လော့”

သူသည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အိပ်ရာမှထကာ တံခါးဖွင့် ကာ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ စကြန်လမ်းရောက်သောအခါ အသံကြားရာသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ အောက်ဘက်အလင်းရောင် မှန်

ပျဉ်းအောက်ဝယ် ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်တစ်ခု ရပ်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။
ထိုသဏ္ဍာန်သည် သူရပ်နေသော ဝရန်တာလက်ရန်းအောက် တည့်တည့်လောက်၌ ရှိနေသည်။ ဘိုးမိတ္တက ငဲ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုသဏ္ဍာန်မှာ အဝတ်ဖြူကြီးကို တစ်ကိုယ်လုံး ခြုံထားပြီး မျက်နှာကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရသော်လည်း တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်အလား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသည်ကိုတော့ စိတ်ထဲမှ သိနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ခြံတံခါးပေါက်ဝတွင် အစောင့်များရှိနေကြသော်လည်း အစောင့်များက ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်ကို မြင်တွေ့ကြဟန် မတူချေ။ ထို့ထက် ခြံဝင်းထဲမှာ ရှိနေကြသည့် လူများကလည်း ထိုသဏ္ဍာန်ကို မြင်တွေ့ကြဟန် မတူပေ။

“ဘိုးမိတ္တ၊ ယင်သည် အခြားသူများအပေါ်၌ မကောင်းမှုများ အကြိမ်ကြိမ် ကျူးလွန်ခဲ့ပေသည်။ အပြစ်မဲ့သောသူများကိုလဲ သတ်ဖြတ်ခဲ့ချေသည်။ ထိုမကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံများကြောင့် သင့်ရဲ့ သွားရာလမ်းက ငရဲသာဖြစ်တယ်။ သင်သွားရမယ့် ငရဲသို့ ပို့ဆောင်ပေးရန် အတွက် ကျွန်ုပ် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေတယ်။ သင် သေရမယ့်အချိန်သည် ယနေ့ပင် အချိန်စေ့ခဲ့ပေပြီ။ အပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်ပေတော့၊ လာလော့၊ အမြန်လာခဲ့လော့”

ဟု အောက်မှ အသံဩဩကြီးနှင့် ပြောနေလေရာ ဝရန်တာပေါ်၌ ရပ်နေသော ဘိုးမိတ္တမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေတော့သည်။

“ခုန်ချလော့၊ ယခုပင် ခုန်ချလိုက်တော့”

ဟု ပြောနေပြန်ရာ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ ရပ်တည်၍မရတော့

ဘဲ အပေါ်ထပ်မှ အောက်သို့ ခုန်ချလိုက်လေတော့သည်။

“အား ...”

ထိုအော်သံကြီးကြားမှ ခြံဝမှအစောင့်များက အသံကြားရာဘက်သို့ ပြေးလာကြသည်။ သူတို့ရောက်လာတော့ ဘိုးမိတ္တမှာ မြေပေါ်တွင် ခွေခွေကလေး လဲကျနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူဌေးကြီးဘောဂဗလလည်း ရောက်လာလေသည်။ မီးတုတ် မီးတိုင်များ ထွန်းကာ အသေအချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဘိုးမိတ္တမှာ ဇက်ကျိုးလျက် ရှိနေပြီး အသက်ပျောက်နေချေပြီ။ ထိုအခြေအနေကို မြင်သောအခါ သူဌေးကြီးဘောဂဗလမှာ ဆောက်တည်ရာ မရလောက်အောင် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားလျက် ရှိပေသည်။

“ကုန်ပြီ၊ အားလုံး သေကုန်ပြီ၊ မရဏမှတ်တမ်းမိမှာ စာရင်းပါတဲ့ လူတွေအားလုံး သေကြပြီ၊ ဒီစာရင်းထဲမှာ ငါ့နာမည်တစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ငါ သေရမယ့်အလှည့် ရောက်တော့မယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။ ထို့နောက် လျှို့ဝှက်တံခါးကို အသေပိတ်လိုက်လေတော့သည်။ ထိုလျှို့ဝှက်တံခါးကို ပိတ်နိုင် ဖွင့်နိုင်သော လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိသူမှာ မောင်သူတနှင့် သူသာလျှင် ရှိပေသည်။

ယခုကဲ့သို့ အတွင်းမှ တံခါးကို ပိတ်လိုက်ပါက မည်သူမှ ဖွင့်မရတော့ပေ။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူဌေးကြီးဦးဘောဂဗမှာ ရတနာပစ္စည်းများထားသော အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်မလာတော့ဘဲ ဇာတ်သိမ်းသွားလေတော့သည်။ ယခုအခါတွင် မရဏမှတ်တမ်းတွင်ပါသော အမည်

လာရင်းလည်း အားလုံးကုန်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ဘောဂဗလ စံအိမ်ကြီး၌ လူအသေအပျောက် မရှိတော့ပေ။

စံအိမ်တော်ကြီးမှာလည်း သူဌေးကြီးဘောဂဗလ မရှိတော့ သည့်နောက်ပိုင်း မြနင်းဖြူတစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့ပေပြီ။ မြနင်းဖြူ မှာလည်း ပူဆွေးသောကများ ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ အချိန်ရှိသရွေ့ ချစ်သူ အလာကိုသာ မျှော်နေရှာတော့သည်။

တစ်ခုသော ညချမ်းတွင် လေသာပြတင်းပေါက်ဝနားမှာ တစ် ယောက်တည်း ထိုင်နေစဉ် နောက်ဘက်မှ ဝင်လာသော ခြေသံကို ကြားရလေသည်။

“မောင်၊ ရောက်လာပြီလား။”

“ဟုတ်တယ် မြလေး။”

“ကျွန်မရဲ့အသက်ကို မောင့်လက်နဲ့သတ်ဖို့ ကိုယ်တိုင်လာခဲ့ တာလား မောင်”

“ကိုယ့်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ မြလေး။ ကိုယ်ဟာ အကြောင်းမှ လူတွေကို လိုက်သတ်နေတဲ့ လူသတ်သမားတစ်ယောက် မဟုတ် ပါဘူး။ ဘောဂဗလ စံအိမ်ကြီးက လူတွေ သေကြရတာကလဲ သူ့ အပြစ်နဲ့သူတို့ သေကြရတာပါ။ မြလေးရဲ့အဖေ သေရတာကလဲ သူ ပယောဂကြောင့် သေရတာပါ။ လျှို့ဝှက်တံခါးရဲ့ သေခွဲချက်တွေထဲ ဘယ်သူမှ ဖွင့်မရအောင် အားလုံးပိတ်လိုက်လို့ အတွင်းမှာ သေ တာပါ။”

ဟု ပြောပြလေသည်။

“အခု မောင် ကျွန်မဆီလာတာ ဘာအတွက်လဲဟင်၊ ကျွန်မ

အတူတူနေဖို့ လာတာလား”

မောင်သူတထံမှ အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား ပြီးမှ ...

“ကိုယ် မြလေးကို ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ် အခုအချိန်မှာ ဘယ် လိုနည်းနဲ့မှ အတူတူနေလို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲဟင်”

“လူတွေအားလုံးဟာ ကိုယ့်ကို လူသတ်သမားတစ်ယောက်လို့ပဲ မြင်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ် ဒီအရပ်ကနေ အပြီးထွက်သွားတော့ မှာမို့ မြလေးကို လာပြီး နှုတ်ဆက်တာပါ”

“ဟင် ... မောင်က ဘယ်နေရာကို သွားမှာလဲဟင်”

“ကိုယ် ဟိမဝန္တာတောင်တန်းတွေဘက်ကို သွားမှာပဲ။ အဲဒီမှာပဲ ကိုယ့်ရဲ့ဘဝကို တစ်သက်လုံး မြှုပ်နှံထားဖို့ သွားတော့မှာပဲ”

ထိုစကားကြားသောအခါ မြနင်းဖြူက ကျောခိုင်းရပ်နေရာမှ လှည့်ကြည့်လေသည်။

သူမနောက် မလှမ်းမကမ်း၌ ရပ်နေသော မောင်သူတို့မှာ ယခင် တွေ့နေကျ မောင်သူတနှင့် များစွာ မကွာခြားလှဘဲ ဝတ်စုံ လူသား တစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် ရှိလေသည်။

“တစ်ခုတော့ မေးပါရစေ၊ မောင်က စက္ကောမညာတတ်တဲ့ လူ ဆိုတော့ မောင်ကိုယ်တိုင်က လူလား၊ စက်ရုပ်လားဟင်”

ဟု မေးလေသည်။

“ကိုယ်က ဘူတာဝါဟနလိုခေါ်တဲ့ စက္ကောမညာကို တတ်တဲ့ လူသားတစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဒါဖြင့် လူတွေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သတ်ပစ်တာလဲဟင်”

“မောင့်ရဲ့အပေါ်မှာ ယုတ်မာရက်စက်ခဲ့တဲ့ လူတွေ၊ မောင့်ရဲ့ မိခင်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်တဲ့လူတွေကို စာရင်းရေးမှတ်ပြီး ဘူတာဝါဟန လို့ခေါ်တဲ့ ကိုယ်ပွားရုပ်သွင်တွေ ပြုလုပ်ပြီး ကလဲ့စား ချေ သတ်ဖြတ်ခဲ့တာပါ။ အခုတော့ သူတို့အားလုံးလဲ မရှိတော့ဘူး။ သူတို့မရှိတော့ပေမယ့် သူတို့ကို ပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ဝင်္ဂကြွေးတွေ ကတော့ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ကျန်နေခဲ့တယ်”

ထိုကောင်းကြားသောအခါ မြနင်းဖြူက စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့် နေလေသည်။

“တကယ်တော့ အကုသိုလ်ဝင်္ဂကြွေးဆိုတာ ပြုသူရဲ့အပေါ်မှာ တင်ကျန်နေတတ်တာမျိုးဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခု ကိုယ့်ရဲ့ အပေါ်မှာ တင်နေတဲ့ အကုသိုလ်ကြွေးတွေကို ကျေအောင် လုပ်ရ မှာမို့ ကိုယ် ဟိမဝန္တာကို သွားပြီး ကိုယ့်ရဲ့ဘဝကို မြှုပ်နှံဖို့ ဆုံးဖြတ် ခဲ့တာပါ။ ကိုယ် မြလေးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ မောင်သုတက ကျောခိုင်းကာ အခန်းပေါက်ဝ မှ ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်အထိ မြနင်းဖြူမှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိရှာဘဲ အငေး သား ကြည့်နေမိသည်။ သို့သော်လည်း သူမမျက်ဝန်းများမှာတော့ မျက်ရည်များက ရစ်ဝဲလျက် ရှိသည်။ နှုတ်မှလည်း တိုးညှင်းစွာဖြင့် မောင်သုတအမည်ကို တဖဗ္ဗ ရေရွတ်လျက်ရှိသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ခြံဘက်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ထွက်သွား သော မောင်သုတ၏ ပုံရိပ်ကို နောက်ဆုံး တွေ့လိုက်ရပေတော့ သည်။

★ ★ ★
ရွှေသမင်စာပေ

အခန်း (၉)

ဝိညာဉ်လောက မာယာ

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဘောဂဗလစ်အိမ်ကြီးမှာ နေပုံသည်သူ မရှိ တော့ဘဲ တစ်စတစ်စ ယိုယွင်းပျက်စီးလာတော့သည်။

နှစ်ပေါင်း အတန်ကြာသောအခါ ဘောဂဗလစ်အိမ်ကြီးတစ်ဝိုက် မှာ ရုံ့နွယ်ပိတ်ပေါင်း ဖုံးအုပ်လာပြီးနောက် တောကြီးသဖွယ် ဖြစ်လာ သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုအိမ်ကြီးအနီးသို့ ရောက်သွားသောအခါ အိမ် ကြီး၏အပေါ်ထပ် လေသာပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်ကို မြင်တွေ့ကြရလေသည်။

အချို့ကတော့ လပြည့် လကွယ်နေတိုင်း ပြတင်းပေါက်၌ ထိုင် နေသော အမျိုးသမီး၏ ပုံရိပ်ကို အမြဲတွေ့မြင်ကြရသည်ဟု ပြော ကြသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဘောဂဗလစ်အိမ်ကြီး၌ သူဌေးကြီးပိုင်ဆိုင်

ရွှေသမင်စာပေ

“ဒါဖြင့် လူတွေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သတ်ပစ်တာလဲဟင်”

“မောင့်ရဲ့အပေါ်မှာ ယုတ်မာရက်စက်ခဲ့တဲ့ လူတွေ၊ မောင့်ရဲ့ မိခင်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်တဲ့လူတွေကို စာရင်းရေးမှတ်ပြီး ဘုတာဝါဟန လို့ခေါ်တဲ့ ကိုယ်ပွားရုပ်သွင်တွေ ပြုလုပ်ပြီး ကလဲ့စား ချေ သတ်ဖြတ်ခဲ့တာပါ။ အခုတော့ သူတို့အားလုံးလဲ မရှိတော့ဘူး။ သူတို့မရှိတော့ပေမယ့် သူတို့ကို ပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ဝဋ်ကြွေးတွေ ကတော့ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ကျန်နေခဲ့တယ်”

ထိုကောင်းကြားသောအခါ မြနင်းဖြူက စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့် နေလေသည်။

“တကယ်တော့ အကုသိုလ်ဝဋ်ကြွေးဆိုတာ ပြုသူရဲ့အပေါ်မှာ တင်ကျန်နေတတ်တာမျိုးဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခု ကိုယ့်ရဲ့ အပေါ်မှာ တင်နေတဲ့ အကုသိုလ်ကြွေးတွေကို ကျေအောင် လုပ်ရ မှာမို့ ကိုယ် ဟိမဝန္တာကို သွားပြီး ကိုယ့်ရဲ့ဘဝကို မြှုပ်နှံဖို့ ဆုံးဖြတ် ခဲ့တာပါ။ ကိုယ် မြလေးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ မောင်သုတက ကျောခိုင်းကာ အခန်းပေါက်ဝ မှ ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်အထိ မြနင်းဖြူမှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိရှာဘဲ အငေး သား ကြည့်နေမိသည်။ သို့သော်လည်း သူမမျက်ဝန်းများမှာတော့ မျက်ရည်များက ရစ်ဝဲလျက် ရှိသည်။ နှုတ်မှလည်း တိုးညှင်းစွာဖြင့် မောင်သုတအမည်ကို တဖဗ္ဗ ရေရွတ်လျက်ရှိသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ခြံဘက်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ထွက်သွား သော မောင်သုတ၏ ပုံရိပ်ကို နောက်ဆုံး တွေ့လိုက်ရပေတော့ သည်။

★ ★ ★
ရွှေသမင်စာပေ

အခန်း (၉)

ဝိညာဉ်လောက မာယာ

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဘောဂဗလစ်အိမ်ကြီးမှာ နေခဲ့သည့်သူ မရှိ တော့ဘဲ တစ်စတစ်စ ယိုယွင်းပျက်စီးလာတော့သည်။

နှစ်ပေါင်း အတန်ကြာသောအခါ ဘောဂဗလစ်အိမ်ကြီးတစ်ဝိုက် မှာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း ဖုံးအုပ်လာပြီးနောက် တောကြီးသဖွယ် ဖြစ်လာ သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုအိမ်ကြီးအနီးသို့ ရောက်သွားသောအခါ အိမ် ကြီး၏အပေါ်ထပ် လေသာပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်ကို မြင်တွေ့ကြရလေသည်။

အချို့ကတော့ လပြည့် လကွယ်နေတိုင်း ပြတင်းပေါက်၌ ထိုင် နေသော အမျိုးသမီး၏ ပုံရိပ်ကို အမြဲတွေ့မြင်ကြရသည်ဟု ပြော ကြသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဘောဂဗလစ်အိမ်ကြီး၌ သူဌေးကြီးပိုင်ဆိုင်

ရွှေသမင်စာပေ

သော ဥစ္စာပစ္စည်းများ ရှိနေသည်ဟူသော သတင်းနှင့်အတူ ဥစ္စာ
စောင့်များ ရှိသည်၊ ဝိညာဉ်များ ရှိသည်၊ သရဲခြောက်သည် ဆိုသော
သတင်းများ ပေါ်ထွက်လျက် ရှိနေတော့သည်။

အချို့ကလည်း တစ္ဆေဝိညာဉ်များကို အယုံအကြည်မရှိသော
ကြောင့် လူစု၍ ဥစ္စာရှာဖွေရန် အရဲစွန့်ကာ သွားကြလေသည်။ ထိုသူ
တို့မှာ ဥစ္စာရတနာများ ရလာသည်ဟု သတင်းမကြားရဘဲ သေသူ
သေ၊ ပြေးသူပြေး ဖြစ်ခဲ့ရသည့် သတင်းများကိုသာ ကြားကြလေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များထဲတွင် သဖန်းကုန်းရွာသားအချို့ ကြုံတွေ့
ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်ကတော့ လူအများ ပါးစပ်ဖျားမှာ ပြောမဆုံး
အောင် ရှိကြလေတော့သည်။

သဖန်းကုန်းရွာမှာ မြစ်ငယ်မြစ်ကမ်းရိုးအနီး၌ရှိပြီး ဘောဂဗလ
စံအိမ်ကြီးရှိရာသို့ တစ်နေ့ခရီးမျှ လှေဖြင့် စုန်ဆင်းသွားလျှင် ရောက်
နိုင်ပေသည်။

ထိုရွာမှ ဘိုးခင်နှင့် ဘိုးထင်ဟု အမည်ရှိသော ထန်းရည်သမား
နှစ်ယောက်တို့မှာ စီးပွားရေးကလည်း မယ်မယ်ရရ မရှိ။ လက် ကြော
တင်းအောင်လည်း အလုပ်မလုပ်ချင်ကြဘဲ နိစ္စဓူဝ ထန်းရည်လေး
တမြဲဖြန့် နှိုနေကြရာ နောက်ဆုံး ကြံရာမရတော့မှ ဖြတ်လမ်း
သဘောမျိုးဖြင့် ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးသို့ ဥစ္စာသွားရှာရန် တိုင်ပင်
ကြလေသည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား ဘိုးထင်ရာ၊ ဥစ္စာစောင့်တွေရှိတယ်၊ သရဲခြောက်
ပါတယ်လို့ ဒီလောက်နာမည်ကြီးတဲ့နေရာကို သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလားကွာ”

ဟု ဘိုးခင်က ပြောသည်။

“မင်းကလဲ၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီးတော့ သွေးကြောင်လိုက်တာ လွန်
ပါရော၊ သရဲတစ္ဆေဆိုတာ အဝေးကသာ ခြောက်ပြရုံ ခြောက်ပြ နိုင်
တာပါ။ ကိုယ့်ကို ဘာမှ မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ အခုဆိုရင် တို့မှာ ထန်းရည်
သောက်ဖို့တောင် ငွေမရှိတော့ဘူး။ ဒီလိုမှ မစွန့်စားရင် မဖြစ်တော့ဘူး။
မင်း မလိုက်ဝံ့ရင်လဲ နေခဲ့ကွာ၊ ငါ တခြားလူတွေ ခေါ် သွားတော့မယ်”

“မင်း တကယ်သွားမယ်ဆိုရင်လဲ မနေခဲ့ပါဘူး။ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်ကွာ”
ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်ကာ နောက်ထပ် လူသုံးယောက်ကိုပါ အဖော်
ညှိပြီးနောက် လှေတစ်စင်းဖြင့် မြစ်ငယ်မြစ်ရိုးအတိုင်း စုန်ဆင်းခဲ့
လေသည်။

ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးရှိရာသို့ အရောက်သွားနိုင်သော လမ်း
ရှိသည့် ဆိပ်ကမ်းသို့ရောက်သောအခါ နေဝင်ဖျိုးဖျါအချိန် ရှိချေပြီ။
ဆိပ်ကမ်းတစ်ဝိုက်မှာ ကိုင်းတောကြီးများက နေရာယူထားလျက်
ရှိနေသည်။

ထိုကိုင်းတောကြီးများမှာ ရှေးယခင်ကတည်းက ရှိနေပြီး လူသူ
မနေခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် ကြီးချင်တိုင်းကြီးနေ
တော့သည်။ အဝေးမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင်ပင် လေအဖိ၌ တအိအိ
ရှိနေကြသည်။

ဘိုးထင်နှင့် ဘိုးခင်တို့ ငါးယောက်သည် တုတ်၊ ဓား၊ လက်နက်၊
မီးတုတ်၊ မီးတိုင်များကိုယူ၍ ကမ်းပေါ် တက်ကြလေသည်။ သူတို့
စီးလာသော လှေကိုတော့ ကိုင်းတောအတွင်းသို့ သွင်းကာ ဝှက်ထား
ခဲ့ကြလေသည်။

ကိုင်းတောကြီးမှာ လူသူအရောက်အပေါက် မရှိသောကြောင့် ထူထပ်စွာ ရှိနေလေရာ ဆင်းလမ်း တက်လမ်းပင် မရှိတော့ပေ။ ထို့ပြင် ကိုင်းပင်ရိပ်များကြောင့် အတွင်း၌ မှောင်နေပြီး ကိုင်းတောအတွင်း ၌ နီအောင်းနေကြသော ခြင်နှင့်မှက်ရိုင်းများက သံသလှုပ် ရှိနေ တော့သည်။

သူတို့သည် မီးတိုင်များကို ထွန်း၍ ဓားဖြင့်ရှင်းလင်းကာ ကိုင်း တောအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့ဝင်သွားသောလမ်းမှာ တစ်ချိန်က မင်္ဂလာပွဲအတွက်လာကြသော မောင်သူတို့တစ်တွေ ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံခဲ့ရသော နေရာပင်ဖြစ်၏။

ဘိုးထင်တို့တစ်တွေမှာ ထိုအကြောင်းများကို မသိကြဘဲ အတွင်း သို့ တိုးဝင်လာရင်းမှ တစ်နေရာရောက်သောအခါ လူသံ သူသံများ ကြားရသဖြင့် ရပ်ပြီးနားစွင့်ကြလေသည်။

ထိုအခါ ၎င်းတို့ရောက်နေသော နေရာနှင့် မနီးမဝေးနေရာဆီ မှ အမှန်ပင် လူသံသူသံများ ကြားနေရသည်ကို သတိပြုမိကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဘိုးထင်၊ ကိုင်းတောထဲက လူသံတွေ ကြားနေရ ပါလား”

“လူသံကြားတော့ တို့အတွက် အဖော်ရတာပေါ့ကွ”

“ဒီကိုင်းတောထဲမှာ ဘယ်ကလူတွေ ရှိနေတာလဲ”

“တို့လိုပဲ ခရီးသွားတွေ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“လူရှိလို့ လူသံကြားရတာ ဘာဆန်းသလဲ၊ ဘာမှ ကြောက် ရောမရှိဘူး။ လာ ... အဲဒီဘက်ကို သွားကြမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ဘိုးထင်က မီးတုတ်နှင့် ဓားတစ်လက်ကို ကိုင် ကာ ရှေ့မှသွားသဖြင့် နောက်က လူများကလည်း ကြောက်ကြောက် ရွံ့ရွံ့နှင့်ပင် လိုက်ကြရလေသည်။

သူတို့တစ်တွေသည် လူသံများကြားသော နေရာဆီသို့ မှန်း ကာလျှောက်ကြသော်လည်း တော်တော်နှင့် မရောက်နိုင်ဘဲ မျက်စိ လည်နေကြသည်။ အသံများမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးလာလိုက်၊ ပြန် ဝေးသွားလိုက်နှင့်။

နောက်တစ်ဖန် ဝေးရာမှ ပြန်နီးလာလိုက်နှင့် ရှိနေရာ တော် တော်နှင့် မရောက်နိုင်ဘဲ တစ်ဝဲ တလည်လည်နှင့် အချိန်ကုန်မှန်း မသိ ကုန်လာရာ ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန်သို့ ရောက်လာလေတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် အမှောင်ထုကလည်း ကိုင်းတောကြီးတစ်ခုလုံး ကို ဖုံးအုပ်လျက် ရှိနေသည်။ ကြာတော့ ဘိုးထင်မှာ စိတ်မရှည်တော့ သဖြင့် ...

“ဒီကိုင်းတောထဲမှာ လူရှိသလားဗျို”

ဟု အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် လှမ်းအော်လိုက်သည်။ သူအော်လိုက် သံမှာ ကိုင်းတောထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်သွားပြီးနောက် ကြားနေရသော အသံများမှာ ငြိမ်ကျသွားလေတော့သည်။ ဘိုးထင်က နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်အော်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒီကိုင်းတောထဲမှာ လူရှိသလားဗျို”

ထိုအခါ ကိုင်းတောတစ်နေရာမှ တုံ့ပြန်သံ ပေါ်လာသည်။

“ရှိတယ်ဗျို၊ ရှိတယ်”

“ဟင် ... လူရှိတယ်တဲ့ဟ”

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဘိုးထင်ကတော့ 'ငါ မပြောဘူးလား' ဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့် အားလုံးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်နေရာမှာလဲဗျို့”

“ဒီဘက်မှာလေ၊ ဒီဘက်ကို လာ”

ဟု ပြန်အော်သဖြင့် အသံကြားရာဘက်သို့ သွားကြလေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ ကိုင်းတောကြီးအတွင်းမှ အပြင်သို့ ရောက်သွားပြီး တဲအိမ်တန်းတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသည်။

တဲများမှာ ဝါးတိုင်၊ သက်ငယ်ပျစ် မိုးကာ အကာအရံများပင် မရှိပေ။ တဲများပေါ်မှာ မီးရောင်တထိန်ထိန်နှင့် ရှိနေပြီး သစ်သစ်လွင်လွင် ဝတ်စားထားသော ယောက်ျား၊ မိန်းမအချို့ကို တွေ့ရလေသည်။ ၎င်းတို့ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားများမှာ ရှေးက လူတို့ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော အဝတ်အစားမျိုး ဖြစ်သည်။

“ဧည့်သည်တွေ လာကြတယ်ဟေ့၊ စားဖို့ သောက်ဖို့ ဧည့်ခံဖို့ ပြင်ဆင်ကြပါဟ”

အသက်ကြီးကြီး လူတစ်ယောက်က သူ့လူများအား လှမ်းအော်ပြောနေသံကိုပင် ကြားနေရသည်။

သူတို့သီထားသည်က ဘောဂဗလစ်အိမ်ကြီး၌ လူမနေသည်မှာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့ပေပြီ။ သူတို့ကိုယ်တိုင် မရောက်ဖူးသေးသော်လည်း ရောက်ဖူးသူများထံမှ ကြားသိရတာကတော့ ဘောဂဗလစ်အိမ်ကြီး၌ နေသူမရှိပေ။

ယခု လမ်းမှာတွေ့ရသော လူများ၏ ဝကားအရဆိုလျှင် ထို

အိမ်ကြီး၌ လူများရောက်နေရုံသာမက မင်္ဂလာပွဲပင် ကျင်းပဦးမည်ဆိုပါလား။

ဘယ်အရာကို အတည်ယူရမှန်းမသိသဖြင့် မိမိလူများနှင့် တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင်ပင်ကြည့်ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် တဲရှင်အတိုးကြီးမှာ နေရာမှ ထသွားပြီဖြစ်သဖြင့် တဲအတွင်း၌ သူတို့ချည်း ကျန်ခဲ့လေသည်။

“အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး။ အခု အချိန်က မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်လို ဆက်လုပ်ကြမှာလဲ၊ မူလစီစဉ်လာတဲ့အတိုင်း ဘောဂဗလစ်အိမ်ကို အရောက်ဆက်သွားကြမှာလား”

တစ်ယောက်က စိတ်မရှည်စွာ မေးသည်။

“ဟိုမှာ လူတွေရှိနေပါတယ်ဆိုမှ ညအချိန်မတော်ကြီး သွားလို့ ဘယ်သင့်ပိုမလဲ၊ တော်ကြာ မသမာသူတွေမှတ်ပြီး ပိုင်းလိုက်မှ အခက်ကြုံနေကြရမယ်”

တစ်ယောက်က တွေးတွေးဆဆ ဝင်ပြောသည်။

“အဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

“အကောင်းဆုံးကတော့ ဒီတစ်ညတော့ သူတို့နဲ့ ဒီမှာပဲ အိပ်လိုက်ကြတာ ကောင်းမယ်။ မနက်လင်းမှပဲ သူတို့နဲ့ ရောလိုက်သွားပြီး အခြေအနေ ကြည့်ကြတာပေါ့၊ အခြေအနေမဟန်တော့လဲ ပြန်ကြတာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်ကာ တဲရှင်တို့အား ခွင့်တောင်း၍ ထိုည၌ ထိုတဲများ၌ အိပ်ကြလေသည်။

ညဦးပိုင်းအချိန်က မီးရောင်တထိန်ထိန်နှင့် သွားလာလှုပ်ရှား

နေကြသည့် လူများမှာ အတော်ကလေး ညဉ့်နက်ပိုင်း ရောက်လာ
သောအခါ မည်သည့်နေရာကို သွားအိပ်ကြသည် မသိပေ။

မီးရောင်များလည်း ပျောက်၊ လူတွေလည်း အသီးသီး ပျောက်
သွားကြလေသည်။ အမှောင်ရိပ်ဖုံးနေသော တံတစ်လုံးအတွင်းမှာ
သူတို့ငါ့ယောက်သာ ရှိတော့သည်။

- "ဘိုးထင် ..."
- "ဟင် ..."
- "အိပ်ပြီလား"
- "မအိပ်သေးပါဘူး"

"မိထက် ညဉ့်က တွေ့တဲ့လူတွေ ဘယ်ရောက်သွားကြပြီလဲ"
"တစ်နေရာမှာ ရှိကြမှာပေါ့"

"မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါ စောစောက အိပ်မရလို့ အပေါ့အပါးသွား
ရင်း ထကြည့်လိုက်တော့ ဟိုဘက်တဲတွေမှာလဲ တစ်ယောက်မှ
မရှိတော့ဘူး။ ငါကြားဖူးတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ညဉ့်ပိုင်းက တွေ့လိုက်တဲ့
လူတွေဟာ လူအစစ်တွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ တို့တစ်တွေ ကျွတ်ကုန်း
တွေ ဘာတွေရောက်ပြီး ကျွတ်တွေ လှည့်စားတာ ခံနေရရော့သလား"

"မင်းကလဲကွာ၊ ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးတတ်တယ်"

ပြောမယ့်သာ ပြောရသော်လည်း ဘိုးထင်စိတ်ထဲမှာလည်း စနိုး
စနောင့် ဖြစ်နေသည်။ ထိုသို့ ဝေဝေဝေဖြစ်နေကြစဉ် နားထဲမှာ တဘုတ်
ဘုတ်နှင့် မြည်သံများ ကြားရသဖြင့် စောစောကလူများ ပြန်ရောက်
လာလေပြီလားဟု အနည်းငယ် အားရှိသွားကြသည်။

"ခင်ဗျားတို့ ပြန်ရောက်လာပြီလားဗျို့"

ဘိုးထင်က အားတင်းသည့်အနေဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။ သို့
သော် အသံမကြားရပေ။

"တဲရှင်တို့လားဗျို့"

တိတ်ဆိတ်နေသော အချိန်မို့ ကိုင်းတောထဲ၌ သူ့အသံမှာ ပဲ့
တင်ထပ်သွားသည်။ အခြားတုံ့ပြန်သည့် အသံကတော့ မကြားရပေ။

"ခင်ဗျားတို့အသံ မကြားရပါလား။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
မြင်ရအောင် မီးလေးဘာလေး တွန်းကြပါဦးဗျ"

"ဘုတ် ... ဘုတ် ... ဘုတ်"

ဘိုးထင်က ပြောနေသော်လည်း တဘုတ်ဘုတ်မြည်သံကသာ
သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြားနေရသည်။ ဘိုးထင်က စိတ်မရွည်ဖြစ်
လာသဖြင့် လှဲနေရာမှ ထကာ အသံကြားရသကက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးအုပ်နေသောကြောင့်
သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသော်လည်း သူတို့ရှိနေသောနေရာနှင့် မနီးမဝေးရှိ
တိုင်းတောစပ်မှ လှုပ်ရှားနေသော မည်းမည်းသဏ္ဍန်များကို ရိုးတင်း
ထုမ်းမြင်ရလေသည်။

"ဘာတွေလဲဟ"

ဟု တွေးကာ မိမိတို့တွင်ပါလာသော မီးတိုင်ကို မီးလွှန်းသံ
လိုက်သောအခါမှ မြင်ကွင်းကို သဲကွဲကွဲ မြင်ရလေတော့သည်။

ညအချိန်မတော် အမှောင်ထုများ ဖုံးလွှမ်းနေသော ကိုင်းတော
ကြီးထဲ၌ ပြေးရသည်မှာ မလွယ်လှပေ။ လမ်းမသဲသောကြောင့် လိုင်း
ခင်များနှင့် တိုက်မိကာ မကြာခဏ ပစ်လဲကျကြလေသည်။

အချို့မှာလည်း ကိုင်းရွက်များ ရှာသဖြင့် အကွဲအပြဲဖြစ်ကာ သွေး

သံရဲရဲ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သို့သော်လည်း မရပ်ဝံ့ကြပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုင်းတောအနံ့အပြားမှ ...

“လိုက်ကြဟေ့၊ ဝိုင်းကြဟေ့”

ဟူသော အော်သံ၊ ဟစ်သံများကို ကြားကြရသောကြောင့်ပင် နောက်ဆုံးတော့ သူတို့တစ်တွေမှာ သဖန်းကုန်းရွာသို့ ပြန်ရောက်လာကြလေသည်။

သို့သော် ဘိုးထင်တစ်ယောက်တော့ ရွာပြန်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် နှလုံးသွေးပျက်ကာ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ရင်း နှင့်ပင် သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

အခန်း (၁၀)

မြေအောက်ခန်းမှ ယန္တရားရန်စွယ်

ဘောဂဗလံအိမ်ကြီးသို့ ဥစ္စာပစ္စည်းရှာဖွေရန် နောက်ထပ် ကြိုးစားကြသည့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကတော့ နေမဝင်မီ ကိုင်းတောကြီးထဲမှ ဖြတ်သွားကြပြီးနောက် အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာမတွေ့ရဘဲ ခံအိမ်ကြီးရှိရာသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားကြလေသည်။

၎င်းတို့မှာ ဆီမီးခုံရွာမှ ဘစ်တို့တစ်တွေ ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် စုစုပေါင်း သုံးယောက်ဖြစ်ပြီး အတော်အတန် သတ္တိရှိသူများ ဖြစ်ကြသည်။

၎င်းတို့ရောက်သွားသောအချိန်မှာ မှောင်ရီပျိုးစအချိန် ဖြစ်သည်။ နံ့သုံးယောက်ကို ဦးဆောင်လာသော ဘစ်ဆိုသူမှာ အသက် (၃၀) ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး လူဆိုးလူမိုက်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

သူသည် သိုက်တူးဖော်သည့် ဆရာတစ်ယောက်ထံ၌ နှစ်အတန်

ကြာသည်အထိ တပည့်ခံကာ လိုက်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်သောကြောင့် ပရလောကသားများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အတွေ့အကြုံရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

“ဘာမှ မကြောက်ကြနဲ့၊ ဥစ္စာသိုက် ရှာဖွေကြရင် ပရလောက သားတွေနဲ့ကတော့ တွေ့ရမှာပဲ၊ မင်းတို့ နားလည်အောင် ပြောရရ တော့ ပရလောကသားတွေမှာလဲ ဩဋ္ဌာရိက ရုပ်ကြမ်းလို့ခေါ်တဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရုပ်ကြမ်းနဲ့ သုခုမရုပ်လို့ခေါ်တဲ့ လှပဈေး မောအောင် ဖန်ဆင်းထားတဲ့ ရုပ်နုဆိုပြီး နှစ်မျိုးပဲရှိတယ်”

ဟု တပည့်နှစ်ယောက်ကို ပြောပြလေသည်။

“ဩဋ္ဌာရိကရုပ်ကြမ်းဆိုတာ တစ္ဆေ့ သရဲ၊ ဘုတ်၊ သဘက်၊ ဘီလူး မြွေ အစရှိတဲ့ သူတို့ဖန်ဆင်းပြတဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရုပ်တွေပဲ ပြောတာ”

“အဲဖြင့် သုခုမဆိုတဲ့ ရုပ်နုကရော၊ ဘယ်လိုဟာလဲ”

“ဇောတိဓန္ဒာလို့ ခေါ်တဲ့ ရုပ်နုတွေကတော့ လှပချောမောတဲ့ မိန်းကလေးတွေ၊ ဥစ္စာစောင့်တွေပေါ့ကွာ၊ ခရောအတော်များများဟာ ဩဋ္ဌာရိက ရုပ်ကြမ်းတွေနဲ့တွေ့ရင် ခံနိုင်ကြပေမယ့် သုခုမလို့ခေါ်တဲ့ ရုပ်နုတွေ၊ လှပချောမောတဲ့ ရုပ်နုတွေနဲ့တွေ့ရင် စိတ်မခိုင်ကြလို့ ဒုက္ခ ရောက်ကြတာများတယ်”

ဟု ဘခံက သူသိသမျှ ပြောပြလေသည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် ကိုင်းတောအစပ်မှ ရပ်ကာ အိမ်ကြီး၏ အခြေအနေကို ကြည့်နေကြလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အမှောင်ရိုင်း များက တစ်စတစ်စ ပုံးလွှမ်းလာလေပြီ။

ဘောဂဗလစ်အိမ်ကြီးမှာ တစ်ချိန်က တင့်တယ်ခမ်းနားစွာ ရှိခဲ့ သော်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ပြုပြင်မည့်သူ၊ နေမည့်သူမရှိဘဲ ထားခဲ့ သောကြောင့် ချို့နယ်ပိတ်ပေါင်းများက ပုံးလွှမ်းလျက် ရှိနေလေပြီ။ နူးလဆေးရောင်များပင် မပေါ်တော့ဘဲ ရေညှိရေမှော်များက ကပ် ကွယ်လျက် ရှိနေပြီ။

ဘခံတို့သုံးယောက်မှာ အိမ်ကြီးရှိရာသို့ ချက်ချင်းမသွားကြသေး ဘဲ အက်ခတ် ကြည့်နေကြသည်။ ဘောဂဗလစ်အိမ်ကြီး၏ ကြမ်းပုံကို ကြားတန်သလောက် ကြားထားပြီးပြီမို့ အရမ်းမဝင်စွဲကြသေးဘဲ အခြေ အနေကို စောင့်ကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ခြံဝင်းတစ်နေရာမှ အသက်အရွယ်ကြီးသော အဘိုးအိုတစ်ဦး ထွက်လာသဖြင့် သုံးယောက်သား ကိုင်းတောအတွင်း သို့ ဝင်နေကြရသည်။

အဘိုးကြီးက ဘယ်ကိုမှမကြည့်ဘဲ အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဝရန်တာသို့ ထွက်လာသည်။

“ခရောဘခံ၊ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ပါလား”
တပည့်တစ်ယောက်က ပြောသဖြင့် ဘခံက တိတ်တိတ်နေရန် လက်ကာပြလိုက်သည်။ ဝရန်တာသို့ ရောက်လာသော အဘိုးကြီးမှာ အောက်ဘက်သို့ တစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဝရန်တာလက်ရန်း ပေါ်သို့ တက်ကာ အောက်သို့ ခုန်ချလိုက်လေသည်။

“ဟာ ...”

“ဟိုမှာ ... အဘိုးကြီး ခုန်ချသွားပြီ”
မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားသော အဘိုးကြီးမှာ ခွေခွေကလေး

လဲကျနေလေသည်။

“ဒီလောက်အမြင့်ကြီးက ခုန်ချမှတော့ သေပြီထင်တယ်”

“တော်တော်မိုက်တာပဲ”

ဟု အချင်းချင်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောနေကြစဉ်မှာပင် မြေပေါ်မှာ ခွေခွေကလေး လဲနေသော အဘိုးကြီးက ပြန်ထလာသည်။

“ဟင် ...”

“ဟိုမှာ ... အဘိုးကြီး ပြန်ထလာပြီ”

သူတို့သုံးယောက်စလုံး တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြစဉ် အဘိုးကြီးက သူ့ကိုယ်၌ ကပ်ငြိနေသော ဖုန်များကို ခါထုတ်လိုက်ပြီး ဘာမှ မဖြစ်သလို အမူအရာနှင့် အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားသည်။ ဝရန်တာသို့ ရောက်သောအခါ အပေါ်ထပ်မှ ခုန်ချလိုက်ပြန်သည်။

“ခုန်ချပြန်ပဟ”

မြေပေါ်သို့ရောက်ပြီး ခွေခွေကလေး ငြိမ်နေပြန်သည်။ ဓထကြာတော့ ပြန်ကုန်းထားလာပြန်ပြီး အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားပြန်သည်။

ဤသို့ သုံးလေးကြိမ် ပြုလုပ်ပြီးနောက် နေရာမှ ပြန်ထကာ ဘစ်တို့ ဖုန်းနေသော တောဘက်လှည့်ကာ တစ်ချက်ရယ်ပြလိုက်ပြီး နောက် အမှောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေတော့သည်။

“ဆရာဘစ်၊ အဘိုးကြီးမျက်နှာက ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ ကျုပ်တို့ရောက်နေတာကို သူ သိနေသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာဘစ်၊ ဒီနေရာက သတင်းကြားတဲ့အတိုင်း အတော်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတဲ့နေရာပဲ၊ မလိုက်ဝံ့တော့ဘူးဗျ”

ဟု အဖော်နှစ်ယောက်က ပြောကြရာ ဘစ်မှာ ဒေါသထွက်သော

အမူအရာဖြင့် ...

“မင်းတို့ကို သစ္စာခံခိုင်းပြီးမှ ခေါ်လာခဲ့တာ၊ ဒီရောက်ကာမှ သစ္စာဘက်ရင်တော့ သရဲခြောက်လို့ အသက်သေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ စိတ်မရှည်လို့ ဓားနဲ့ ခုတ်သတ်မှ ချက်ချင်းသေကြမယ်”

ဟု ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုရာ အဖော်နှစ်ယောက်မှာ ဘစ်ကို ကြောက်ရွံ့ကြသဖြင့် မလှုပ်ဝံ့ကြတော့ပေ။

ထိုသို့ရှိနေရင်းမှ အချိန်ကလည်း ညဦးပိုင်းအချိန်သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်ရာ အမှောင်ရိပ်များက ဖုံးလွှမ်းလာလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်အခန်းတစ်ခုမှ တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်လာပြီး အတွင်းမှ မီးရောင်မှုန်ပျံ့ထွက်လာသည်။ ထိုပြတင်းပေါက်မှာ လေသာပြတင်းဖြစ်ပြီး ဝရန်တာဘက်တွင် ရှိလေသည်။ ဓထကြာတော့ ထိုပြတင်းပေါက်ဝသို့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် တရပ်ပြလေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် ဝန်းကျင်ခန့် ရှိကာ ဆံဝင်ကို ဖားလျှားချထားပြီး အဝေးသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေလေသည်။

သူတို့ရောက်နေသော နေရာနှင့် အတန်ငယ်ဝေးသောကြောင့် အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာကို မမြင်ရသော်လည်း သူမသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်မျှော်နေသည့် အမူအရာမျိုးဖြစ်သည်ကိုတော့ နေ့မှန်းနိုင်သည်။

“ဆရာဘစ်၊ ဟိုမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ရပ်နေတာ မြင်လား”

“အေး ... မြင်တယ်လေ”

“အဲဒါ ဥစ္စာစောင့်မ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ဥစ္စာစောင့်မသော ဘာသော ဘာမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဒီညတော့ ငါလိုချင်တဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ မရရအောင် ဝင်ရှာရမှာပဲ”

ဟု ပြောဆိုကာ အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရန် ပြင်လေသည်။ အဖော်နှစ်ယောက်မှာ မလိုက်လိုကြသော်လည်း ဘစ်ကို ကြောက်ရွံ့သည်က တစ်ကြောင်း။ အမှောင်ထဲမှာ မနေခံ့ခဲသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် နောက်မှ လိုက်သွားကြလေသည်။

သူတို့ အိမ်ပေါက်ဝရောက်သောအခါ အပေါ်ထပ်မှ လျှောက်လာသော ခြေသံကြားရသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ လှေကားထိပ်၌ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ဘစ်တို့က စားများကို အဆင်သင့်ကိုင်ကာ အတွင်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ တို့အမျိုးသမီးက နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ဝင်သွားလေသည်။

လှေကားအတိုင်း တက်လိုက်သွားပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ ထိုမိန်းကလေးကို မတွေ့ရတော့ပေ။ မီးတုတ်များကို ဟိုဒ်ပြီး တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့ရပေ။

အတန်ကြာတော့ အိမ်ကြီးအောက်ဘက်မှ အသံကြားရသဖြင့် ငုံ့ကြည့်သောအခါ ထိုအမျိုးသမီးကို အောက်ထပ်၌ ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် လှေကားမှ အောက်ကိုဆင်းကာ လိုက်ရှာကြမြန်လေသည်။ သို့စေကာမူ ထိုမိန်းကလေးမှာ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေပြန်သည်။

“ဆရာဘစ်၊ ဥစ္စာစောင့်မက ကျွပ်တို့ကို လှည့်စားနေတာ ဖြစ်မယ်ဗျ၊ ပြန်ကြရအောင်ဗျာ”

“နေစမ်းပါကွာ၊ အိမ်ကြီးထဲတောင် ရောက်နေပြီးမှ ဒီအတိုင်း မပြန်နိုင်ပါဘူး။ ငါလိုချင်တာရမှ ပြန်မယ်”

ဟု ပြောနေစဉ် သူတို့နောက်ဘက်မှ ခြေသံကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အခန်းပေါက်ဝတစ်ခု၌ ရပ်နေသော အမျိုးသမီးကို တွေ့ကြရသည်။

အမျိုးသမီးက အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိကာ ချောမောလှပသူ ဖြစ်သည်။ ရှည်လျားသောဆံပင်များက ကျောဘက်သို့ ပြန့်ချထားကာ ရှေးခေတ်အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

အမျိုးသမီးက အခန်းထောင့်တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး နောက် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားကာ တံခါးကို ပိတ်လိုက်လေတော့သည်။

ဘစ်တို့လည်း ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အမျိုးသမီးညွှန်ပြသွားသော နေရာသို့ သွားကြည့်ကြလေရာ လျှို့ဝှက်တံခါးတစ်ချပ်ကို တွေ့သဖြင့် ဆွဲဖွင့်ကြလေသည်။

တံခါးပွင့်သွားသောအခါ အောက်ဘက်သို့ ဆင်းသော လှေကားထစ်များကို တွေ့ရသဖြင့် မီးတုတ်များကိုကိုင်ကာ အောက်သို့ ဆင်းသွားကြလေသည်။

မြေအောက်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ပိတ်ထားသော တံခါးတစ်ချပ်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဘစ်က စိတ်မြန်လက်မြန်နှင့် ဆွဲဖွင့်လိုက်လေသည်။

တံခါးပွင့်သွားသောအခါ ဦးစွာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေဆုံးနေ

သော အလောင်းတစ်လောင်းက ဘစ်အပေါ်သို့ လဲကျလာသည်။
ထိုအလောင်းကို ကြောက်လန့်တကြား ဖမ်းဆုပ်နေစဉ်မှာပင် အနီး
သို့ ဝိုးတဝါးအရိပ်တစ်ခု ရောက်လာသည်။

ဘစ်က အလန့်တကြား ထရပ်လိုက်စဉ်မှာပင် အရိပ်သဏ္ဍာန်
၏လက်ထဲမှ အရာဝတ္ထုတစ်ခုက လက်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ဘစ်မှာ
ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ကာ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ထိုအခါ အဖော်ပါလာသော နှစ်ယောက်လည်း နောက်ကြောင်း
သို့ ပြန်လှည့်ပြေးကြလေတော့သည်။

အခန်း (၁၁)

ဦးဗန်ကောင်းနှင့် တွေ့ရခြင်း

တစ်နေ့သ၌ တံတားဦးသို့ ထွက်သော မီးရထားပေါ်ဝယ် လူ
ရွယ်တစ်ယောက် လိုက်ပါလာသည်။ လူရွယ်သည် အသက် (၃၀)
ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိပြီး ယောက်ျားပီသသော ရုပ်သွင်လက္ခဏာ ရှိလေသည်။

သူသည် ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး အပေါ်
မှ ကျာကင်အညိုရောင်တစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဦးခေါင်းပေါ်
၌ သက္ကလပ်ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ခပ်စိုက်စိုက်ဆောင်းထားပြီး အရောင်
ဖျော့သော နေကာမျက်မှန်တစ်လက်ကိုလည်း တပ်ထားသေး၏။

သူသည် မန္တလေးမှ ရထားစထွက်ကတည်းက သံတော်ဆင့်
သတင်းစာတစ်စောင်ကို ဖတ်ရင်း လိုက်ပါလာသည်။ ၎င်းရှေ့ရှိ ထိုင်
ခုံမှာတော့ အဖော်ဖြစ်ဟန်တူသော လူရွယ်နှစ်ယောက်တို့ ထိုင်နေ
ကြသည်။

၎င်းတို့နှစ်ယောက်က မန္တလေးဘူတာမှ ဝယ်ယူလာသော ဆီ

ထမင်းနှင့် ချိုးကြော်ကို စားသောက်ရင်း ကောင်းတပြောပြောနှင့် လိုက်ပါလာကြလေသည်။

၎င်းတို့သုံးယောက်မှာ အခြားမဟုတ်ပေ။ ဒေါက်တာမင်းထင် ကျော်နှင့် ၎င်း၏လက်စွဲတော်တပည့်နှစ်ဦးဖြစ်ကြသည့် စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့ နှစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် သုတေသနကိစ္စတစ်ခုအတွက် ခရီးထွက်လာရာ စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့ကပါ လိုက်လာခြင်း ဖြစ် သည်။ ၎င်းတို့သည် ဖတ်တားဦးသို့ ရောက်သောအခါ ရထားပေါ်မှ ဆင်းကြပြီး အင်းဝရောက်အောင် ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

အင်းဝမြို့ဟောင်း ဘလုံဘအရပ်၌ ၎င်းတို့မိတ်ဆွေကြီး ဦးဗန် ကောင်းရှိနေသဖြင့် ၎င်းရှိရာသို့ လာခဲ့ကြလေသည်။ ဆိုက်ဆိုက် မြို့ကန်မြို့ကန်ပင် ဦးဗန်ကောင်းနှင့် တွေ့ကြရလေသည်။

“မောင်ထင်ကျော်တို့ ရောက်လာကြပလား။ ကျုပ်တောင် အင်းဝ ကို ရောက်နေတာ အတော်ကလေး ကြာနေပြီ လာကြကွယ်၊ ကျုပ် ရေးလိုက်တဲ့ စာကိုရော ရရဲ့မဟုတ်လား။”

ဟု မေးကာ နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေသည်။ ထိုအိမ်၌မှ အခြား သူမတွေ့ရဘဲ ဦးဗန်ကောင်းတစ်ဦးတည်း ရှိနေဟန်တူ၏။

အိမ်အတွင်း အပြင်မှာတော့ အခြားပစ္စည်း မယ်မယ်ရရ မတွေ့ ရဘဲ ဆေးဖော်စပ်ရာ၌ အသုံးပြုသော ဆေးပင်ဆေးမြစ်များ၊ အခြား ကိရိယာများ၊ အဂ္ဂိရတ်ထိုးရာတွင် အသုံးပြုသော လုံများ၊ ဖားဖိုများ ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

“ဒီအိမ်က ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေက ကျုပ်အတွက် စီစဉ်ပေးထား

တာလေ၊ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ နေတာ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာ နေကြပေရော”

ဟု ပြောလေသည်။

“ဒါထက် အဘက ဒီ ဘလုံဘကို ရောက်နေတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ၊ ကျွန်တော်လဲ စာရရချင်း လိုက်လာခဲ့တာပဲ”

“တစ်လကျော် နှစ်လနီးပါးလောက်တော့ ရှိပြီပေါ့”

“ဆေးကိစ္စအတွက်လား၊ အလုပ်ကိစ္စအတွက်လား”

“နှစ်မျိုးစလုံးအတွက်ဆိုပါတော့၊ ဘလုံဘဆိုတာ ရှေးဟောင်း ဆေးပညာရပ်တွေ ပေါ်ထွက်ခဲ့တဲ့ နေရာဖြစ်သလို အင်းဝဆိုတဲ့ နေရာ ကလဲ ဗားလေးဗားလို့ အမည်တွင်ခဲ့တဲ့ ဆရာတော်လေးပါးရဲ့ ဂန္ထီရ အောင်မြေဆိုရင် မမှားပေဘူး မဟုတ်လား”

“အဲဒီ ဗားလေးဗား လို့ ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ ဆရာတော်ကြီးလေး ပါးအကြောင်းကိုလဲ အလျဉ်းသင့်တုန်း ပြောပြပါဦး အဘရဲ့”

ထိုအခါ ထုံးစံအတိုင်း ဦးဗန်ကောင်းက ကွမ်းအစ်ထဲမှ ကွမ်း ယာတစ်ယာကို စိမ်ပြေနပြေ ယာစားပြီးမှ ပြောပြလေသည်။

“အင်းဝဟာ မြန်မာရာဇဝင်မှာ ထင်ရှားတဲ့ မြို့ဟောင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သလို ဂန္ထီရအတတ်ပညာတွေလဲ ထွန်းကားခဲ့တဲ့ ဘူမိနက်သန် နေရာမှန်တစ်ခုဆိုလဲ မမှားဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မြန်မာသက္ကရာဇ် (၈၀၀) နဲ့ (၉၀၀) ပတ်ဝန်းကျင်လောက်မှာ အင်းဝမှာ ဗားလေးဗားလို့ အမည်တွင်တဲ့ ဆရာတော်လေးပါး ပေါ် ထွန်းခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီဆရာတော်လေးပါးကတော့ (၁) ဗားမဲ့ဆရာ

တော်၊ (၂) ဗားမြိုက်ဆရာတော်၊ (၃) ဗားတမှတ် ဆရာတော်၊ (၄) ဗားတမော့ ဆရာတော် လေးပါးတို့ပဲ မောင်ထင်ကျော်ရဲ့”

“မှတ်တမ်းတွေမှာတော့ လေ့လာဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ဆရာတော်ကြီးလေးပါးမှာ ဗားမဲ့ဆရာတော်ကြီးလောက်သာ ရေးသားဖော်ပြကြပြီး ကျန်တဲ့ ဆရာတော်သုံးပါးအကြောင်းကတော့ သိပ်မတွေ့ရဘူး အဘ”

“ဟုတ်တယ် မောင်ထင်ကျော်ရဲ့၊ ဗားမဲ့ဆရာတော်ကြီး ညောင်ရမ်းခေတ်မှာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့တာဆိုတော့ လူသိများ ထင်ရှားခဲ့ရတယ် ဆိုရင်လဲ မမှားဘူး။ အင်းဝနဲ့ ညောင်ရမ်း။ ညောင်ရမ်းနဲ့ ဗားမဲ့ဆိုတာ ခွဲခြားလို့ ရတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဖြင့် ဗားမဲ့ဆရာတော်ကြီးအကြောင်းလဲ အဘသိသမျှ ပြောပြပါဦး အဘရဲ့”

ဟု ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ပြောလိုက်သဖြင့် ဦးဖန်ကောင်းက ၎င်းမှတ်သားထားသော မှတ်တမ်းများထဲမှ ဗားမဲ့ဆရာတော်အကြောင်းကို အကျဉ်းချုပ်ကာ ပြောပြလေသည်။

ဗားလေးဗားတွင် တစ်ပါးပါဝင်သော ဗားမဲ့ဆရာတော်ကြီးအား သက္ကရာဇ် (၈၈၄) ခုနှစ်တွင် ရာမညတိုင်း၌ ဖွားမြင်တော်မူသည်။ ရှေးဘဝက အတုံပါရမီ ပါခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် ငယ်စဉ်ကာလကတည်းက ဝိဇ္ဇာယန လောကီပညာများကို ဝါသနာပါသဖြင့် အပတ်တကုတ် လေ့လာဆည်းပူးတော်မူသည်။

ယင်းသို့ လေ့လာရာမှ ဟံသာဝတီ ငါးဆူဒါယကာမင်း လက်ထက်တွင် ဆရာတော်၏ ဘုန်းကံအလျောက် ကြေးပုရဂိုက်တစ်ဆူကို

ရရှိလာလေတော့သည်။

ယင်းကြေးပုရဂိုက်ကို ဟံသာဝတီမြစ်အတွင်းမှ နတ်မိကျောင်းက ကိုက်နီလာပြီး ဆရာတော်အား ဆက်ကပ်ခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။

ယင်းပုရဂိုက်တွင် တန္တရယာန၊ မန္တရယာန၊ ဝိဇ္ဇာယာန၊ လောကီပညာရပ်များ ဖြစ်သော အင်း၊ ဆိုင်း၊ ခလဲ့၊ လက်ဖွဲ့၊ မန္တန်၊ ယတြာဓာတ်ရိုက်၊ ဓာတ်ဆင် အစရှိသော အတတ်ပညာများ ပါသောကြောင့် ထိုပညာကို ဝါသနာထုံသော ဆရာတော်အဖို့ ထိုပညာရပ်များကို တစ်ဖက်ကမ်း တတ်မြောက်သည်အထိ လေ့လာဆည်းပူးခွင့် ရခဲ့လေသည်။

သက္ကရာဇ် (၉၅၅) ခုနှစ်တွင် ဟံသာဝတီ ငါးဆူဒါယကာမင်းက အလိုမကျသောကြောင့် ဗားမဲ့ဆရာတော်အား ညောင်ရမ်းမြို့သို့ ပို့တော်မူသည်။

ညောင်ရမ်းမြို့သို့ ရောက်သောအခါ ညောင်ရမ်းမြို့စား မင်းရဲနန္ဒမိတ်-ခေါ် မောင်သစ္စာက ဆရာတော်အား ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခဲ့လေသည်။

မောင်သစ္စာမှာ ဘုရင့်နောင် ခေါ် ဟံသာဝတီ ဆင်ဖြူရှင်မင်း တရားကြီး၏ သားတော်အငယ်ဖြစ်သည်။ မောင်သစ္စာသည် ကံအားလျော်စွာ ဗားမဲ့ဆရာတော်အား ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခွင့် ရခဲ့သောကြောင့် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ဗားမဲ့ဆရာတော်သည် မင်းရဲနန္ဒမိတ် ခေါ် မောင်သစ္စာအား လောကီအစီအရင်များကို သင်ကြားပေးတော်မူခဲ့သည်။ ထိုမန္တန်များအနက် အောင်ခြင်းရှစ်ပါး အချုပ်မန္တန် နှစ်ဂါထာလည်း ပါဝင်လေသည်။

ဆရာတော် သင်ကြားပေးခဲ့သော ယင်းမန္တန်နှစ်ဂါတာကို မောင် သဗ္ဗာသည် နေ့စဉ် ယုံယုံကြည်ကြည် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခဲ့ရာမှ သက္ကရာဇ် (၉၅၉) ခုနှစ်တွင် မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိကာ အင်းဝနေပြည်တော်ကြီးကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုပြင် ညောင်ရမ်းမင်းတရားကြီး ဟူသော အမည်ဖြင့်လည်း သမိုင်း၌ ထင်ရှားခဲ့ပေသည်။ သက္ကရာဇ် (၉၆၇) ခုနှစ်တွင် ညောင်ရမ်းမင်းတရားကြီး နတ်ရွာစံသောအခါ သားတော် အနောက်ဘက် လွန်မင်းတရား နန်းတက်လာလေသည်။

ထိုမင်းကလည်း ဗားမဲ့ဆရာတော်ကြီးကို ဆက်လက်ကိုးကွယ် ခဲ့ရာမှ ဗားမဲ့ဆရာတော်သည် သက္ကရာဇ် (၉၇၂) ခုနှစ်၊ သက်တော် (၈၈) နှစ် အရွယ်၌ အင်းဝနေပြည်တော်၌ပင် ပျံလွန်တော်မူခဲ့ပေသည်။

ညောင်ရမ်းမြို့စား မင်းရဲနန္ဒမိတ် ခေါ် မောင်သဗ္ဗာမှာ မင်းအဖြစ် ရောက်စေရန်အတွက် ဗားမဲ့ဆရာတော်ကြီး ချီးမြှင့်ခဲ့သဖြင့် နေ့စဉ် မပြတ် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခဲ့သော အောင်ခြင်းရုပ်ပါး အချုပ်မန္တန် နှစ်ပုဒ်မှာ

- (၁) မာရုံ ယက္ခံ ဂဇံ စောရုံ၊
စိဗ္ဗမာနဉ္စ သစ္စကံ၊
နာဂံ ဗကံ ဇိနိ ဇိနော၊
ဟောတု မေ ဇယျမဂ်လံ။
- (၂) မာရုံ အဋ္ဌာဝကံ အတ္ထိ၊
အဂုံလိမာလ စိဗ္ဗမာ၊
ကုသန္တံ နာဂရာဇဉ္စ။

ရွှေသမင်စာပေ

ဗကံ အဇိနိ တေဇိသာ။
ဟူသော ဂါထာနှစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။
ဦးဗန်ကောင်းက စကားဆုံးသောအခါ ၎င်းပါးစပ်အတွင်း၌ ဘမြို့မြို့ဝါးနေသော ကွမ်းဖတ်များကို ထွေးထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“အခု အဘက ဒီရောက်နေတာ အတော်ကြာပြီဆိုတော့ လေ့လာချင်တာတွေကို လေ့လာလို့ ရပြီလား။”

“ရပါ့ဗျာ။ အဂ္ဂိရတ်ပညာတွေရော ဆေးပညာတွေသာမကဘူး၊ အခြားဂမ္ဘီရပညာတွေပါ အများကြီး ရထားပြီးပါပြီ။ ဒါတင် ဘယ်ကလေးလဲ မောင်ထင်ကျော်၊ ဒီရောက်ကာမှ ထူးဆန်းတာတွေ ကြားရလို့ မောင်ရင့်ဆီကို သတိတရနဲ့ စာရေးပြီး မှာလိုက်တာပဲ။”

“ကျွန်တော်လဲ အဘရေးပို့လိုက်တဲ့စာ ရရချင်းပဲ စောဆီးနဲ့ ငမအောင်ကို ခေါ်ပြီး ချက်ချင်း လိုက်လာခဲ့တာပဲ။ ကဲ ... ပြောပါဦး၊ အင်းဝမှာ ဘယ်လိုစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ အကြောင်းတွေ တွေ့နေလို့လဲ အဘ။”

“အင်းဝမှာတော့ မဟုတ်ဘူးကွ။ အင်းဝခေတ်ကောင်းစဉ်အချိန်က ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ဘောဂဗလသုဋ္ဌေးကြီး ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ ဘောဂဗလအိမ်ကြီးဆိုတာ ရှိခဲ့တယ်။ အင်းဝပျက်တော့ ဘောဂဗလသုဋ္ဌေးကြီးက သူ့ရဲ့ ရွှေငွေဥစ္စာ ရတနာတွေကို ရန်သူလက်ထဲ မရောက်ရအောင် လွှဲမြစ်ငယ်မြစ်ရဲ့ တစ်နေရာမှာ ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးကို လျှို့ဝှက်ပြီး ဆောက်လုပ်ခဲ့တယ်။”

“အင်း ... ပြောပါဦး။”
“ဘောဂဗလသုဋ္ဌေးကြီးက အကြံအစည်ကြီးတဲ့သူဆိုတော့

ရွှေသမင်စာပေ

ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးကို ဒီအတိုင်း ရိုးရိုးဆောက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လို ဆောက်ခဲ့လို့လဲ”

“ဘူတာဝါဟန လို့ခေါ်တဲ့ စက္ကောမ အတတ်ပညာတွေနဲ့ ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြတယ်တဲ့”

“ဘူတာဝါဟန ပညာဆိုတာ”

“ဘူတာဝါဟန လို့ခေါ်တဲ့ စက္ကောမ ယန္တရားအတတ်ပညာဆိုတာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ခေါ်မတိုင်းသားတွေပဲ တတ်မြောက်ခဲ့တဲ့ အတတ်ပညာပဲ။ အဲဒီပညာကို ပါဠိလိုပုတ်ပြည်သားတစ်ယောက်က အသက်နဲ့ရင်းပြီး ရအောင်ယူခဲ့လို့ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပြောင်းပြီးတော့ ဒီကို ရောက်ခဲ့တာပဲ”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ အဘ”

“အစာတသတ်မင်းကြီးရဲ့ ဓာတ်တော်တိုက်ကြီးမှာ ဆင်ထူခဲ့တဲ့ ယန္တရားအရပ်တွေကို ဖျက်ဆီးနိုင်တာ သူ့ရဲ့အဆက်အနွယ်တွေထဲကပဲ။ အဲဒီမျိုးဆက်တွေထဲက တစ်ယောက်က အင်းဝမှာ နေတယ်။ အဲဒါကို သူဌေးကြီးက သိတော့ အဲဒီလူကိုခေါ်ပြီး သူ့ရဲ့ ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးမှာ စက်ကြိုးယန္တရားတွေ အဆင်ခိုင်းခဲ့တယ်။ အဲဒါလျှို့ဝှက်ချက်ကိုလဲ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ ယန္တရားဆင်တဲ့လူနဲ့ ဘောဂဗလသုဌေးကြီးပဲ သိခဲ့ကြတယ်”

“နောက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ အဘ”

“နောက်တော့ အကြံကြီးတဲ့ သူဌေးကြီးက သူ့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သိတဲ့ ယန္တရားဆရာကို သတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားရာကနေ မအောင်မြင်တော့ ယန္တရားဆရာရဲ့ လက်စားချေခြင်းကို ခံရလို့ အားလုံး ဆ

ဘုန်းကြရတယ်”

“ဒါဖြင့် ယန္တရားဆရာက ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“အဲဒီသတင်းတော့ ဘာမှ မကြားရတော့ဘူး။ သေချာတာကတော့ မင်း ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးကို ရောက်အောင်သွားပြီး လေ့လာလင် ထူးဆန်းတာတွေ အများကြီး တွေ့နိုင်တယ်”

ဟု ပြောပြလေသည်။

“အင်း ... စိတ်ဝင်စားစရာတော့ အတော်လေး ကောင်းတာပဲ”

“ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ကြိုပြောထားမယ်နော်။ ဒီကိစ္စက စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသလို အန္တရာယ်လဲ သိပ်များလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လို အန္တရာယ်များတာလဲ”

“ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးကို ဥစ္စာပစ္စည်းရှာဖွေဖို့ သွားကြတဲ့လူအားလုံး တစ်နည်းနည်းနဲ့ သေကြရသတဲ့၊ တစ္ဆေသရဲတွေရဲ့ ခြောက်လှန့်မှုတွေ၊ ဥစ္စာသိုက်စောင့်တွေကလဲ များတယ်တဲ့။ အခုအချိန်အထိ ညဘက်အချိန်တွေမှာ သူဌေးကြီး ဘောဂဗလ၊ ဦးကြီးတော် ဘိုးမိတ္တူ၊ သုယံတော် ယက္ခနဲ့ သူဌေးသမီး မြနင်းဖြူတို့ကို အမြဲတွေ့နေရသေးတယ်လို့ ဒေသခံတွေက ပြောကြတယ်”

“နာနာဘာဝလောက၊ ပရလောကဆိုတာကတော့ ဒီလိုပဲ ခြောက်လှန့်မှုတွေ၊ ပြားယောင်းလှည့်စားမှုတွေကတော့ ရှိမှာပေါ့။ ဘယ်က သတိရှိဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ ဒါမျိုးတွေက အဘလဲ အတွေ့အကြုံနဲ့ပဲ”

“ရှိတော့ရှိတာပေါ့ မောင်ရာ၊ တချို့ပြောတာက လပြည့်လကွယ်ကောင်တွေမှာဆိုရင် အဲဒီအိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်မှာ ဆံပင်ဖားလျားချထား

တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အမြဲတွေ့ရတယ်လို့ ပြောကြတယ်။
“ဒါပဲ ဥစ္စာစောင့်တွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် ပရလောကသာမိ
ဖြစ်မှာပေါ့။ အဘ ပြောတာတွေကို နားထောင်ရတာ ကျွန်တော်တွေ
အတော်ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီ။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ အေးအေးဆေးဆေး နေ
ပြီး ကျကျနန လေ့လာခွင့်ရရင် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ပေါ်ထွန်း
ခဲ့တဲ့ ခေါမတိုင်းသားတို့ရဲ့ စက္ကမ အတတ်ပညာတွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်
ကို တွေ့ရနိုင်တယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးဗန်ကောင်းသည်ပင် မျက်လုံးဖြူ
သွားလေသည်။

“ဟင် မင်းက အဲဒီမှာတောင်နေပြီး လေ့လာဦးမယ်၊ ဟုတ်
လား။ မကြောက်ဘူးလား”

“ကျွန်တော်တို့က သူတို့ရဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို ယူဖို့စိတ်နဲ့ သွား
တာလဲ မဟုတ်၊ သူတို့ကိုလဲ နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးဖို့စိတ်နဲ့ သွားတာ
မဟုတ်တာ။ ကိုယ်သိချင်တာတွေ သိရအောင် သွားလေ့လာတာပဲ။
ဘာမှကြောက်စရာ မရှိပါဘူး။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့မှာ လက်နက်
ကောင်းတွေ ပါနေတာပဲ”

“ဘယ်လိုလက်နက်တွေများလဲကုန်”

“ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးလက်နက်နဲ့ မေတ္တာလေး
နက်တွေလေ။ ဒါတွေရှိမှတော့ ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးမှ ကြောက်စရာ
မလိုပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် မောင်ထင်ကျော် တကယ်သွားမှာပေါ့”

“သွားမှာပေါ့ အဘရား၊ အဘ ရေးလိုက်တဲ့စာကို ဖတ်ပြီးကတည်း

= သွားချင်လို့ကို ဒီကိုတောင် ရောက်အောင် လာခဲ့ပြီးမှပဲ၊ ဘာမှ
မင်းရိမ်ပါနဲ့”

“မင်းကိုတော့ မဆိုးရိမ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘောဂဗလအိမ်ကို မသွား
မင်း ဒီနေရာတစ်ဝိုက်ကိုလဲ လိုက်ပြီး လေ့လာကြည့်ပါဦး။ ဒါမှ သိသင့်
တာတွေ သိရမှာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ။ ဒါထက် ကျွန်တော်တို့သွားရင် အဘပါ တစ်ခါ
တည်းလိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက အတန်ကြာအောင်
ဆုံးစားနေပြီးမှ ...

“အင်းလေ၊ လိုက်ဆိုတော့လဲ လိုက်ခဲ့ရတာပေါ့။ ငါလိုက်ခဲ့တော့
မင်းတို့လဲ အဖော်ရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မသွားခင်တော့ စီစဉ်စရာရှိ
တာလေးတွေ စီစဉ်လိုက်ပါရစေဦး”

ဟု ပြောလေရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဝမ်းသာအားတက်
နားဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

လူရပ်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ဝင်ကာ လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့် မှာ
သောက်ရင်း နယ်ခံအချို့ကို မိမိသိလိုသော အကြောင်းများကို မေး
မြန်းစုံစမ်းကြည့်ရလေသည်။

ထိုအခါ သူနှင့် စားပွဲချင်းကပ်လျက်ရှိသော စားပွဲ၌ လက်ဖက်
ရည်သောက်နေကြသည့် လူနှစ်ယောက်က သူစားပွဲသို့ ကူးလာကာ
မိတ်ဆွေ ဖွဲ့ကြလေသည်။

“ဒါထက် မိတ်ဆွေကြည့်ရတာ ဧည့်သည်ထင်ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဧည့်သည်ပါ”

“ဘယ်အရပ်က လာတာလဲဗျ”

“ရန်ကုန်က လာတာပါ”

“အင်းဝကို အလည်သက်သက်ပဲလား”

“ကျွန်တော်က စာရေးဆရာတစ်ယောက်ပါ။ ဘုရားလဲဖူးရင်း
ဒေသန္တရ ဗဟုသုတရုံအောင်လဲ လာခဲ့တာပါ။ နာမည်က မင်းထင်
ကျော်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်နာမည်က ကိုထွန်းလို့
ခေါ်တယ်။ သူက ကိုကျော်ကြီးလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့က ဒီအရပ်
သားတွေပါပဲ။ နှစ်ယောက်စလုံးက လယ်သမား ကိုင်းသမားတွေပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် အနေနဲ့
ဒီလက်ဖက်ရည်ပွဲကို ကျွန်တော် ဒကာခံပါရစေ”

“အာ ... ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ တောသူတောင်သား
တွေဆိုတာ ရှိတာ မရှိတာ အပထား၊ ကိုယ့်ဆီလာတဲ့ ဧည့်သည်ဆိုရင်
မရှိတာနဲ့ ဧည့်ဝတ်ကျော့ရမှ ကျေနပ်ကြတာမျိုးဗျာ၊ အခုလို စာရေး

အခန်း (၁၂)

မနော်ရမ္မာ သဲလွန်စ

အချိန်မှာ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်းရက်။ ဘောင်းဝင်စအခါခေါ်
အေးစိမ့်စိမ့်ရှိနေသောအချိန် ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် ခရီးမထွက်ခင် အချိန်အတွင်း
စက်ဘီးတစ်စီးကို ငှားယူ၍ အင်းဝတစ်ဝိုက်ရှိ နာမည်ကျော်ကြားသော
နေရာများသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုနေတော့သည်။

သူသည် အင်းဝနယ်တစ်ဝိုက်တွင် ထင်ရှားသည့်နေရာများ
ကြည့်၍ မယ်နုအုတ်ကျောင်းကြီး၊ မျှော်စင်၊ စရည်းပင်၊ ဟံသာဝတီ
မင်း တည်ခဲ့သောဘုရား၊ ကြီးလေးကြီးဟု ခေါ်သော ကျောက်လေး
ကြီးဘုရား၊ လေးထပ်ကြီးဘုရား၊ ရွှေကျောင်းကြီး အစရှိသည်တို့အပြင်
အင်းဝခေတ်က နာမည်ကျော်ကြားခဲ့သည့် ဗားမဲ့ဆရာတော်ကြီး
တင်သုံးခဲ့သည့် ဗားမဲ့ကျောင်းကိုပင် ရောက်အောင်သွားခဲ့လေသည်။
နံနက် ၁၀ နာရီကျော်ခန့် အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ တော

ဆရာတစ်ယောက်နဲ့ အသိမိတ်ဆွေဖြစ်ရတာကိုတောင် ဝမ်းသာနေကြတာဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ် မိတ်ဆွေရယ်၊ ခင်မင်ရင်းနှီးကြတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ကပဲ ဒကာခံပါရစေ၊ လက်ဖက်ရည်ချိုတင် မကဘူးနော်၊ ထန်းရည်ချို၊ ထန်းရည်ခါးလေးများ ကြိုက်တတ်ရင်လဲ စည်ဝတ်ပြုချင်ပါသေးတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့အရပ်ကထွက်တဲ့ ပင်ကျရေက မြို့က ဈေးကြီးလှတဲ့ အရက်ကွေထက် အရသာမလျော့လှပါဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ လက်ဖက်ရည်လောက်နဲ့တင် လုံလောက်ပါပြီ၊ ဒါထက် မိတ်ဆွေတို့နဲ့ ကြုံတုန်း ကျွန်တော်သိချင်တာလေးတွေ မေးပါရစေ”

“မိတ်ဆွေက ဘာများသိချင်တာရှိလို့တုန်း၊ မေးပါဗျာ”

“ကျွန်တော်သိချင်တာက မနော်ရမ္မာ ဥယျာဉ်ကြီးရှိတဲ့နေရာထဲ တယ်နေရာလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ကိုထွန်းနှင့်ကိုကျော်ကြီးတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး -

“ကျော်ကြီး၊ မနော်ရမ္မာဥယျာဉ်ဟောင်းက ပလိပ်ရွာရဲ့အနောက်ဘက်နားမှာ မဟုတ်လားဟ”

ဟု မေးသည်။

“မဟုတ်ဘူး ထွန်းရ၊ ငါ ကြားဖူးတာကတော့ မြစ်ငယ်မြစ်စုံအရှေ့ဘက် ကုလားရွာကလေးနားမှာ ရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ အဲဒါမှာ ဘောဂဗလခံအိမ်ဟောင်းကြီးလဲ ရှိတယ်၊ သရဲခြောက်တာ ကြမ်းလွန်းလို့ ဘယ်သူမှ မသွားဝံ့ မလာဝံ့တဲ့ နေရာပဲဗျ”

ဟု ပြောဆိုကာ အချင်းချင်း ငြင်းခုန်နေကြလေသည်။

“ကဲ တို့နှစ်ယောက် ထင်ယောင်ထင်မှားနဲ့ ငြင်းနေလို့ကတော့ မပြေမှန် သိရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီအကြောင်းကို ဂယနဏ သိတဲ့လူကို သွားမေးတာ ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်သူလဲဟ”

“ဘယ်သူရှိရမ္မာလဲ၊ မီးသွေးတိုက် တံခါးတောင်ဘက် အပြင်စံရာ ဆရပ်မှာရှိတဲ့ ဆရာကြီး ဦးစာညံပဲဗျေ၊ သူကို သွားမေးမှ တိတိကျကျ သိမှာဟ”

“ကိုင်း ... ဒါဖြင့်လဲ ဆရာလေးပါ တစ်ခါတည်းခေါ်ပြီး သွားကြတာဗျေ”

ဟု ပြောဆိုကာ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းသိမ်း၍ စက်ဘီးတစ်ယောက် ဘစ်စီးဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ ၎င်းတို့ပြောသောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဆရာကြီး ဦးစာညံဆိုသူကို အရံသင့်ပင် တွေ့ရလေသည်။ ကိုထွန်းဆိုသူက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဆရာကြီးဆီလာခဲ့တာ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မနော်ရမ္မာဥယျာဉ် နေရာဟောင်းက ဘယ်နေရာမှာလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

“မနော်ရမ္မာ ဥယျာဉ်နေရာဟောင်းက မြစ်ငယ်ရဲ့ အရှေ့ဘက် ဘမ်းမှာရှိတဲ့ ကုလားရွာကလေးရဲ့ အနားမှာကွယ်၊ အဲဒီရွာရဲ့ အရှေ့ဘက်က မနော်ရမ္မာဥယျာဉ်၊ ရွာရဲ့အနောက်ဘက်က ဘောဂဗလ သူဌေးကြီး တည်ထားခဲ့တဲ့ မဟာဗောဓိစေတီ၊ အဲဒီအနောက်ဘက်က နေမင်း တည်ခဲ့တဲ့ ဘုရားပါပဲ”

ဟု ဂယနဏ ပြောပြလေသည်။

“ဒါထက် ဆရာကြီး၊ ဘောဂဗလသုဋ္ဌေးကြီး တည်ခဲ့တဲ့ဘုရားဆိုတာ မနော်ရမ္မာဥယျာဉ်ရဲ့ အရှေ့မြောက်နားက ဘုရားငုတ်တိုလေးကို ပြောနေကြတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အရင်ကတော့ မင်းပြောတဲ့ ဘုရားငုတ်တိုလေး ရှိပါတယ်၊ အခုတော့ လျှင်လှုပ်တာနဲ့ ပြိုသွားပါပြီ၊ ငါပြောတဲ့ မဟာဗောဓိ ဘုရားကြီးတောင် စစ်ကိုင်းလျှင်တုန်းက အတော်ကလေး ပြိုသွားသေးတယ်၊ အဲဒါကမှ ဘောဂဗလသုဋ္ဌေးကြီး တည်ခဲ့တဲ့ ဘုရားအစစ်ပဲ၊ ဒါထက် မနော်ရမ္မာဥယျာဉ်နားက ဘုရားငုတ်တိုလေးက ဘောဂဗလသုဋ္ဌေးကြီး တည်ခဲ့တာလို့ မင်းတို့ကို ဘယ်သူပြောသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့လဲ သူများပြောသံ ကြားတာနဲ့ ဆရာကြီးကို မေးကြည့်တာပါ”

“အဲဒီဘုရားငုတ်တိုလေးက သိုက်တူးတဲ့သူတွေ နှိပ်စက်ကြတာနဲ့ အခုလောက်ဆို ရှိတော့မယ်တောင် မထင်တော့ပါဘူး၊ ဒါထက် မောင်ရင်က ဒီနေရာတွေအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတော့ သိုက်တူးဖို့အတွက်များလားကွယ့်”

ဆရာကြီးဦးစာညံက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်က သိုက်ဆရာတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကိုလားတာ သိုက်တူးဖို့လဲ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာအတွက်များလဲကွယ့်”

“ကျွန်တော်က စာရေးဆရာတစ်ယောက်ပါ၊ ဒီနယ်မှာရှိတဲ့ ဆန်း

ကြယ်တဲ့ နေရာအကြောင်းတွေကို လေ့လာစုစမ်းပြီး စာရေးချင်လို့ပါ”

ထိုအခါ ဆရာကြီး ဦးစာညံက ဆေးတံအတွင်းသို့ ဆေးတစ်ဆုံဖြည့်ကာ မီးညှိဖွာလိုက်ပြီးမှ စကားပြန်ဆက်သည်။

“ဒီလို ဝါသနာပါလို့ ရေးမယ်ဆိုရင်တော့ကွာ၊ အင်းဝနယ်မြေတစ်ကြောမှာရှိတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့နေရာတွေအကြောင်း ရေးလို့ မကုန်နိုင်အောင် များတာပဲ၊ တို့ခပ်ငယ်ငယ်က အဘိုးအဘွားတွေ ပြောခဲ့တာရော ကိုယ်တွေ့ကြုံတာရောဆိုရင် အများကြီးပေါ့၊ မယ်နုရဲ့ ရတနာဋ္ဌ မြုပ်နံ့ထားခဲ့တဲ့ နေရာတွေကိုတောင် အတိအကျ ပြောနိုင်သေးတယ်၊ မောင်ရင် စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြပေးပါ့မယ်ဗျာ”

ဟု ပြောကြားသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်က ဥစ္စာပစ္စည်းနဲ့ သက်ဆိုင်တာတွေကိုတော့ စိတ်မဝင်စားလှပါဘူး၊ ထူးဆန်းတဲ့ အကြောင်းအရာရှိခဲ့တဲ့ နေရာမျိုးတွေပဲ စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

“အင်း ... ဒီနယ်မှာတော့ သုဋ္ဌေးကြီးဘောဂဗလနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ အကြောင်းတွေနဲ့ မယ်နုနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ အကြောင်းတွေကတော့ လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာပေါ့၊ နန်းမတော်မယ်နု ဆိုတာ အင်းဝရာဇဝင်မှာ သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်လားကွယ့်၊ သူနဲ့ပတ်သက်တာတွေလဲ သိသင့်တာပေါ့”

“ဟုတ်တဲ့ ဆရာကြီး”

“နန်းမတော်မယ်နုရဲ့ အတွင်းပစ္စည်း၊ အပြင်ပစ္စည်းတွေ အကြောင်းက စိတ်ဝင်စားစရာပေါ့၊ မယ်နုဟာ ရာဇဝတ်သင့်ပြီး ရွှေ

ဘိုမင်း ရောက်မလာခင်မှာ ရွှေအစစ်နဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ ပန်းကန်ခွက် ယောက်တွေ၊ လက်ဝတ်လက်စားတွေကို ရေတွင်းထဲချပြီး ပြုတ်ထားခဲ့ တာကွယ်၊ ဒါတွေကို ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ ကျုပ်တို့အဘွားက မယ်နု အိမ်တော်မှာ နေခဲ့တဲ့သူဆိုတော့ သူပြောပြလို့ သိခဲ့ရတာ”

“ဒါဖြင့် ရွှေဘိုမင်းက သိမ်းတော့ ဘယ်လိုပစ္စည်းတွေပဲ ရသွား သလဲ ဆရာကြီး”

“ပစ္စည်းတွေကတော့ ရွှေတိုက်စာရင်းဝင် ပစ္စည်းတွေကိုသာ စာရင်းနဲ့ သိမ်းယူခဲ့ပြီး ကျန်တာတွေကိုတော့ မေးတောင် မမေးကြဘူး တဲ့၊ ဒါပေမယ့် နန်းမတော်မယ်နုရဲ့ ရတနာတွေကို ဝှက်ပေးခဲ့ရတဲ့ စာတော်ဖတ် မယ်ဒွေးလှရဲ့ ပြောပြချက်အရ ရွှေဘိုမင်းဟာ ရွှေတိုက် ဝင်စာရင်းရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုတောင် တစ်ဝက်လောက်ပဲ ရခဲ့တယ်ဆိုပဲ”

“ဒါဖြင့် အဖိုးတန်ရတနာတွေကို ဝှက်ထားခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ နန်းမတော်မယ်နု ဗုဒ္ဓါဘိသေကမဓီလာမှာ ဝတ် ဆင်တဲ့ စိန်ပန်းခိုင်း၊ နဝရတ်လက်ကျပ်၊ ပတ္တမြား ရင်လွမ်းတန်ဆာ၊ မြစ်ရေသီး လည်ဆွဲတို့ ဆိုတဲ့ ရွှေတိုက်ဝင်ပစ္စည်းတွေကို မရကြတော့ ဘူး။ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ဘယ်ရောက်သွားတယ်လို့ မင်း ထင်သလဲ”

ဆရာကြီး ဦးစာညံက မေးသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က

“နန်းမတော်မယ်နု နေခဲ့တဲ့ ဖလန်ခုန်ရွာက အဆက်အနွယ်တွေ ဆီ ရောက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲကွယ်”

“ကျွန်တော်က ရှေးဟောင်းရာဇဝင်မှတ်တမ်းတွေကို စိတ်ဝင်စား

တဲ့သူဆိုတော့ အဲဒါတွေ လေ့လာရင်းနဲ့ သိခဲ့ရတာပါ”

“ဒီအကြောင်းတွေက လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတော့ ဘယ်သူမှ ကောင်း ကောင်းသိကြတာ မဟုတ်ဘူး။ မောင်ရင်သိသမျှလဲ ပြောပြခဲ့ပါဦး”

“ရွှေဘိုမင်းနဲ့ နန်းမတော်မယ်နုတို့ မသင့်မြတ်ကြတာတော့ အား လုံး သိကြမှာပါ။ ရွှေဘိုမင်းက နောင်တော်ကို ခြားနားပြီး ရွှေဘိုကို ထွက်သွားတယ်၊ နောက်တော့ လူသူစုဆောင်းပြီးတော့ နောင်တော် ကို နန်းချခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မယ်နုဟာ သူတို့အရေးနိမ့်တော့မယ်ဆိုတာကို ကြိုတင်သိလေ တော့ သူ့ရဲ့အိမ်တော်ပါ လေးယောက်ကို ခေါ်ပြီး စောစောကပြောခဲ့ တဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေနဲ့အတူ ဖလန်ခုန်ရွာကို လွှတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ကုန်းဘောင်မင်း နန်းတက်လာတာနဲ့ ကုန်းဘောင်မင်းရဲ့ နောက်လိုက် နောက်ပါတွေက မယ်နုတို့ရွာဖြစ်တဲ့ ဖလန်ခုန်၊ ဝက်မိုး၊ မြင်းပေါက်၊ မဲန်း ဆိုတဲ့ ရွာတွေက မယ်နုရဲ့ဆွေမျိုးတွေ မှန်သမျှ အားလုံး လိုက်သတ်ကြတော့တာပဲ”

ဆရာကြီး ဦးစာညံက ဆေးတံကိုဖွာရင်း ညည်းညည်းညူညူ ပြောလေသည်။

“အဲဒီလို သတ်တယ်လဲ ကြားရော၊ မယ်နု လွှတ်ထားတဲ့ လူယုံ တော်လေးယောက်တို့ဟာ အချင်းချင်း တိုင်ပင်ကြပြီး ဖလန်ခုန်ရွာကို လျှို့ဝှက်သွားကြတယ်။ ဖလန်ခုန်ရွာမှာရှိတဲ့ ဘုရားကြီးနှစ်ဆူနဲ့ ဘုတ် ကျောင်းကြီးကတော့ ဆရာကြီး သိမှာပေါ့”

“သိတာပေါ့ဗျာ၊ တစ်ခေါက်တောင် ရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီ ဘုရားကြီးနှစ်ဆူရဲ့ မြောက်ဘက်မှာ ရေကန်ကြီးသုံးကန် တူးထားတာ လဲ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ရေကန်ကြီးသုံးကန်က အရွယ်အစားချင်း အတူတူပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ မှတ်တမ်းတွေအရဆိုရင်တော့ အဲဒီ ရေကန်ကြီးသုံးကန်က အရွယ်အစားချင်း အတူတူပါပဲ။ နှစ်ကန်က ထွက်တဲ့ အုတ်ကို ဘုရားနှစ်ဆူဟုတ်ပြီး ကျန်တစ်ကန်က ထွက်တဲ့ အုတ်ကို အုတ်ကျောင်း ဆောက်ခဲ့တာပဲ။ ဘုရားနှစ်ဆူကလဲ အရွယ် အစားချင်း အတူတူပါပဲ။ အဲဒီရေကန်ကြီးသုံးကန်ဆိုတာ ဘုရားတည်ဖို့ နဲ့ ကျောင်းဆောက်ဖို့အတွက် အုတ်ဖုတ်ဖို့ မြေတူးယူခဲ့တဲ့ ကျင်းတွေပါပဲ”

“အင်း ... ဗဟုသုတပြန်တာပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့လဲ ဒီနယ်မှာမွေး၊ ဒီမှာကြီးတာပါပဲ။ ဒါပေ မယ့် ဒီအကြောင်းတွေကို ဂယနဏ မသိခဲ့ပါဘူးဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာလေးရေ၊ နောက်တော့ ဘယ်လိုဆက်ဖြစ် တယ်ဆိုတာလဲ ပြောပြပါဦးဗျ”

ဟု ကိုထွန်းနှင့် ကိုကျော်ကြီးတို့ကပါ ဝင်ပြောကြသည်။

“မယ်နုရဲ့ လူယုံတော်လေးယောက်တို့ဟာ နောက်က ရန်သူ တွေလဲ လိုက်လာလို့ အခြေအနေမဟန်ကြတော့တာနဲ့ ပါလာတဲ့ ဥစ္စာ ရတနာတွေကို အလယ်ကန်ထဲမှာ ပစ်ချထားခဲ့ကြတယ်။ မကြာဘူး သူတို့လဲ ရန်သူတွေလက်ချက်နဲ့ လေးယောက်စလုံး သေကြရတာပဲ”

“ဒါဖြင့် အဲဒီကန်ထဲမှာ ရတနာပစ္စည်းတွေရှိတာ ဘယ်သူမှ မသိ ကြဘူးပေါ့”

“နောက်တော့ သိကြရပါတယ်”

“ဘယ်လိုသိတာလဲကွယ်”

“ပရလောကသားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ သိရတာပါ”

“စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ ဆက်ပြောပါဦးကွယ်”

“အဲဒီဘုရားကြီးနှစ်ဆူရဲ့ အုတ်ကျောင်းကြီးနဲ့ မနီးမဝေးမှာ ဘုန်း ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိတယ်။ ရှေးကရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ နောက် မှဆောက်တဲ့ ကျောင်းပါ။ ကျောင်းဆောက်ပြီးလို့ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး၊ ကိုရင်တစ်ပါးနဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်တို့ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် သေဆုံးသွားကြတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲကွယ်”

“ဆရာကြီးတစ်ဦးကို ခေါ်ပြီး ပညာနဲ့ကြည့်ခိုင်းတော့မှ အသတ် ခံခဲ့ရတဲ့ မယ်နုလူယုံတော်လေးယောက်က ဥစ္စာတွေကို စောင့်နေရ ဘယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ ဆရာကြီးက ရေကန်ထဲက ရတနာ ပစ္စည်းတွေကို အပြန်ခိုင်းတော့ အစောင့်တွေက အရှည် တစ်ပေ လောက်၊ အနံ့ ခြောက်လက်မလောက်ရှိတဲ့ သံသေတ္တာတစ်လုံးကို ယူလာပြီး ပြတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ စောစောက ရတနာတွေကို တွေ့ကြ ရတယ်။ ဒါနဲ့ ဆရာကြီးက အဲဒီရတနာသေတ္တာကို အခြားသိုက်စောင့် ဘစ်ယောက်ကို လွှဲပေးလိုက်ပြီး အဲဒီလေးယောက်ကို လွတ်ရာကွတ် ရာ သွားခိုင်းလိုက်တာပါ ဆရာကြီး”

“အင်း ... တယ်လဲ ဗဟုသုတများတဲ့ လူပေပဲကိုး၊ ဒါထက် ဆရာ လေးက အင်းဝတစ်ဝိုက်မှာ ဘယ်နေရာတွေကို အဓိကထားပြီး လေ့

လာချင်တာလဲ”

“မယ်နဲ့ရဲ့အကြောင်းကတော့ ပြည့်စုံတန်သလောက် ပြည့်စုံပြီဆိုတော့ သူဌေးကြီးဘောဂဗလနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေကို အဓိကထားပြီး လေ့လာချင်တာပါ ဆရာကြီး”

“အင်း ... သူဌေးကြီးဘောဂဗလဆိုတာ အင်းဝတစ်ကြောမှာတော့ မသိတဲ့သူ မရှိလောက်အောင် ကျော်ကြားခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တယ်သူမပြု မိမိမှ ဆိုတဲ့စကားလို သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးကံဆိုးခဲ့ပါတယ်။ ဒါထက် မေးပါရစေဦး။ ဆရာလေးက သူဌေးကြီးဘောဂဗလရဲ့အကြောင်းတွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတော့ သူ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို စိတ်ဝင်စားတာလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်က ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို စိတ်မစင်စားပါဘူး။ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ပညာတွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတာပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဆရာကြီးဦးစာညံက ဆေးတံဖွားရင်နှင့် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေလေသည်။ ပြီးမှ ...

“အင်းလေ။ ဒီလိုသဘောထားရှိတော့လဲ လမ်းညွှန်ပေးရမှာပေါ့။ ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးက မြစ်ယေရဲ့အရှေ့ဘက် မနော်ရမ္မာဥယျာဉ်ဟောင်းကြီးရဲ့ မနီးမဝေးမှာ ရှိတယ်။ အဲဒီတစ်ဝိုက်မှာပဲ သူဌေးကြီးတည်ခဲ့တဲ့ မဟာဗောဓိစေတီတော်လဲ ရှိတယ်။ ဆရာလေးရဲ့စိတ်ထားရိုးသားပြောင့်မတ်မယ်။ ပြုစင်မယ်ဆိုရင်တော့ သူဌေးကြီးဘောဂဗလနဲ့ တွေ့နိုင်ပါတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာ ရွှေသမင်စာပေ

အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

“သူနဲ့ တယ်နေရာမှာ တွေ့နိုင်မှာလဲ ဆရာကြီး”

“သူ့ကိုတွေ့ချင်ရင် မဟာဗောဓိစေတီနားကိုသာ သွားပါ။ တွေ့နိုးရှိရင် တွေ့ရနိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာကြီး”

“ဆရာလေးကို နောက်တစ်ရက် မှာလိုက်ချင်ပါတယ်။ ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးရဲ့ အရှေ့ဘက် တစ်မိုင်ကျော် နှစ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ အနောက်မှာ မနော်ရမ္မာ ဆိုတဲ့ ရွာတစ်ရွာရှိတယ်။ အဲဒီရွာမှာ ဘောဂဗလသူဌေးကြီးရဲ့ ဆွေဆက်၊ မျိုးဆက်တွေ ရှိနေကြတယ်။ အဲဒီမှာ ဦးသူဘော်ဆိုတဲ့ ဆရာကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူလဲပဲ ရှေးဟောင်း အစီအရင်ပညာတွေ တတ်တယ်။ ကျုပ်နဲ့တော့ ရှေးကတည်းက မိတ်ဆွေတွေပေါ့။ တကယ်လို့ ဆရာလေး အကူအညီလိုတယ်ဆိုရင် သူ့ဆီကိုသာ သွားပါ။ ကျုပ်လွှတ်လိုက်တဲ့ လူဆိုရင် လိုအပ်တဲ့အကူအညီ ပေးခံလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အခုလို အကူအညီပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဆရာကြီး။ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ကိုထွန်း၊ ကိုကျော်ကြီးတို့နှင့်အတူ ဆရာကြီးဦးစာညံအိမ်မှ ပြန်ခဲ့လေသည်။

ထိုအိမ်က အပြန်မှာတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အတွက် သွားတောစရာ များစွာ ပါလာလေတော့သည်။

ရွှေသမင်စာပေ

နေရာသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ လှေအနီးမှာတော့ လူတစ်ယောက်မှ
မတွေ့ရပေ။ အနီးသို့ ရောက်ပြီး အခြေအနေကြည့်သော်လည်း တစ်
ယောက်မျှ မတွေ့ရသဖြင့် အသံဖြူလိုက်သည်။

“ငှက်သမ္ဗန် ငှားချင်လို့ဗျို့၊ လှေရှင် မရှိကြဘူးလား”
သူ့အသံကြားသောအခါမှ ကမ်းဆိပ်တွင်ရှိသော ကုက္ကိုပင်ကြီး
ဖောက်မှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာပြီး ကမ်းဆိပ်သို့ ဆင်းလာလေ
သည်။ အနီးသို့ရောက်လာသောအခါ ဒေါက်တာမင်းကင်ကျော်မှာ ခိတ်
ထံမှ အနည်းငယ် အံ့ဩသွားလေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဆင်းလာသူမှာ ယောက်ျားတစ်ဦး
မဟုတ်ဘဲ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ဝန်းကျင်အရွယ်ရှိ မိန်းကလေးတစ်
ယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

မိန်းကလေးမှာ အသား မဖြူမညိုနှင့် ရုပ်ရည်က ချောမောသူ
ဖြစ်၏။ ရှည်လျားသော ဆံပင်များကို တစ်ပတ်လျှိုထုံးထားပြီး ဦး
ခေါင်းပေါ်၌ ဓမ္မာကိုဝိုင်းတစ်လုံးကို ဆောင်းထားသည်။ အင်္ကျီကြမ်း၊
လုံချည်ကြမ်းများကို ဖြစ်သလို ဝတ်ဆင်ထားစေကာမူ သူမ၏ အလှ
အပတို့က တစ်စွန်းတစ်စ ပေါ်လွင်နေ၏။

မျက်ခုံးတူထူအောက်မှ တောက်ပသော မျက်လုံး၊ ဖြောင့်စင်း
သော နှာတံ၊ နီထွေးသောနှုတ်ခမ်းတို့အပြင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က
လည်း လှပဖြေဖြစ်လှပေသည်။

ဒေါက်တာမင်းကင်ကျော်က သူမကို အတန်ကြာအောင် ဝေး
ကြည့်နေပြီးမှ ...

“လှေငှားချင်လို့ပါ။ ဒါ မင်းရဲ့ ငှက်သမ္ဗန်လား”

အခန်း (၁၃)

မနော်ရမ္မာရွာသူ မြောင်းကြူ

ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးရှိရာသို့ မသွားမီတစ်ရက်တွင် ဒေါက်တာ
မင်းကင်ကျော် တစ်ယောက်တည်း မြစ်ကမ်းဆိပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သ
သူ့ရှည်ရွယ်ချက်က ဘောဂဗလစံအိမ်သို့ မသွားမီ မနော်ရ
ဥယျာဉ်နေရာဟောင်းသို့ အရင်သွားရောက်လေ့လာရန် ရှည်ရွယ်
ဖြင့် ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူနှင့်အတူ အရေးအကြောင်းရှိလျှင် အသုံးပြုရန်အတွက်
သေနတ်တစ်လက်နှင့်အတူ ကင်မရာတစ်လုံး၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
လက်တို့ ပါလာသည်။

မြစ်ဆိပ်ကမ်းရောက်တော့ ငှက်သမားကို လိုက်ရှာရာ ဆိပ်
တစ်နေရာ၌ ဆိုက်ကပ်ထားသော လှေတစ်စင်းကို တွေ့ရသဖြင့်

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်ကိုက ဘယ်သွားမှာလဲ”

“အရှေ့ဘက်ကမ်းကို သွားမှာပါ။ ဧကနေပြီးရင် ဒီဘက်ကမ်းကို ပြန်လာမယ်၊ လိုက်ပို့ပေးနိုင်မလား”

“လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဝမ်းသာသွားပြီး လှေထဲသို့ ဆင်းထိုင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက လှေကြီးထဲ ဖြုတ်၍ လှေပေါ်သို့တင်ကာ ဓနိတက်လာပြီးနောက် ပဲ့ပိုင်းသို့သွားကာ အသင့်ဆင်ထားသော ခတ်တက်နှစ်ချောင်းဖြင့် ကျင်လည်စွာ ခတ်လေတော့သည်။

ရေဆန်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ရေစီးမသန်လှပေ။ မိုးတွင်းအခါ မြန်ရေဆင်းသောအခါ ရေစီးသန်လှသောကြောင့် ရေဆန်ပြန်တက်ဖို့ရုံ မလွယ်သော်လည်း ယခုအခါမှာတော့ ခပ်သာသာပင် ဆန်တက်သွားနိုင်လေသည်။

ခတ်တက်သံ တက္ကနီတက္ကနီ မြည်သံနှင့်အတူ လှေမှာ ရှေ့သို့ ဟဲခဲဟဲခဲ ထိုးတက်သွားလေသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်လျှင် ကစား ယောက်ျားလေးတစ်ဦးပမာ လှေခတ်ပုံ ကောင်းလှသောကြောင့် စိတ်ထဲမှ ရှိုးကျူးနေမိလေသည်။

“ရုပ်ရည်ကလေး ချောသလောက် စိတ်ဓာတ်ကတော့ မာမယ့်ပေါ့တယ်၊ တစ်ယောက်တည်း လှေခတ်ပြီး လိုက်ပို့တဲ့သတ္တိကတော့ မစေလှဘူး။ သူတို့အရပ်ဆိုတော့လဲ ဝမ်းစာအတွက် ဒီလိုပဲ လုပ်ကိုးစားသောက်ကြရတယ် ထင်ပါရဲ့”

ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးနေမိသည်။ သူက အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ထိုင်နေသောကြောင့် လှေပဲ့ပိုင်းမှ လှေခတ်နေသော မိန်းကလေးမျက်နှာကို မမြင်ရပေ။

“ဒါထက် အစ်ကိုက အရှေ့ဘက်ကမ်းက တယ်နေရာကို သွားနာလဲ”

နောက်ဘက်မှ အသံပေါ်လာသည်။

“ဪ ... မနော်ရမ္မာဥယျာဉ် နေရာဟောင်းတစ်ဝိုက်ကို သွားမှာပါ”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲဟင်၊ မနော်ရမ္မာဥယျာဉ်ဆိုတာ နာမည်သာရှိတော့တာ၊ တခြား ဘာမှမရှိဘူး။ ပဲခင်းနဲ့ ပြောင်းင်းတွေပဲ တွေ့မှာပေါ့”

“ကိုယ်က သူဌေးကြီး တောဂဗလရဲ့ နေရာဟောင်းတွေနဲ့ သူနေသွားတဲ့ နေအိမ်ဟောင်းကြီးကို လေ့လာချင်တာပါ”

“ဒါ ... ဒါထက် အစ်ကိုက ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို လိုက်ရှာနေတဲ့ သို့က်ဆရာလားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်က စာရေးဆရာပါ။ စာရေးဖို့အတွက် ဆမျက်အလက်တွေ လိုက်ရှာနေတဲ့လူပါ။ ဥစ္စာပစ္စည်းရှာတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး”

“စာရေးဆရာ”

စာရေးဆရာ ဟူသောဝေါဟာရမှာ နောက်ဘက်တွင် သမ္ဗန်ခတ်နားနာညှိ သာမန်ကျေးလက်တောသူ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခံတွက် ဘယ်လောက်ထိများ အထူးအဆန်းဖြစ်နိုင်မှာလဲဟု မိမိဘာ

သာ တွေးနေမိသည်။

“ဟို ... အစ်ကိုက စာရေးဆရာဆိုတော့ စာတိုကွက်၊ စာတိုလမ်းတွေရေးတဲ့ စာရေးဆရာမျိုးလားဟင်”

ဒါလောက်နဲ့တင် ပြီးသွားလောက်မည်ထင်သော်လည်း မပြီးဘဲ မိန်းကလေးက စကားဆက်မေးလာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သူဌေးကြီးဘောဂဗလရဲ့ အကြောင်းကို ဘာတွေ ရေးမှာလဲဟင်”

“ဪ ... သူ့ဘဝရဲ့ အကြောင်းတွေ၊ သူ့နေခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးမှာ ရှိတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ အကြောင်းတွေပေါ့ကွယ်”

“အစ်ကိုက အဲဒီအကြောင်းတွေ သိလို့လား”

“ဘယ်သိမှာလဲကွယ်၊ အခုမှ လေ့လာရမှာ”

မိန်းကလေးက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခတ်တက်ကို မှန်မှန်လေး ခတ်နေလေသည်။ လှေမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ နီးကပ်လာချေပြီ။

“အဲဒီနေရာတွေကို အကြောင်းမသိဘဲနဲ့ ဖင်ထွက်သွားလာရင် အန္တရာယ်များတယ် အစ်ကိုရဲ့၊ အဲဒီမှာ ဥစ္စာစောင့်တွေလဲ အများကြီး ရှိတယ်”

“မင်းက ဥစ္စာစောင့်တွေ မြင်ဖူးလို့လား”

“မြင်ဖူးတာပေါ့”

“ဘယ်နေရာမှာ မြင်ဖူးတာလဲ၊ အစ်ကိုကတော့ အဲဒါတွေကို ဖလဲ မယုံဘူး၊ ကြောက်လဲ မကြောက်တတ်ဘူး”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မိန်းကလေးသဘောကို သိရန် အတွက် တမင်ပြောလိုက်လေသည်။

“မယုံမရှိနဲ့ အစ်ကိုရေ၊ ဒီအရပ်တွေမှာက အစ်ကိုတို့ မြို့ကြီးပြင်ကြီးတွေနဲ့ တူတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာက နေရာဟောင်းတွေ၊ သိုက်နေတဲ့ သိုက်စောင့်တွေ အများကြီးရှိကြတယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းကို ပြန်စောင့်နေရတဲ့သူတွေ၊ နန်းမတော်မယ်နဲ့ လူယုံတော်တွေလို နယ်နဲ့ ပစ္စည်းတွေကြောင့် အသတ်ခံကြရတော့ အဲဒီရတနာပစ္စည်းတွေကို စောင့်နေရတဲ့သူတွေလဲ ရှိပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ အံ့သြသွားမိသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိုအကြောင်းများကို မနေ့ကပင် ဆရာကြီးဦးစာညွှတ်နှင့် ပြောဖြစ်ခဲ့ဖူးကို သတိရနေမိသည်။

“အစ်ကိုကတော့ အဲဒါတွေကို သိပ်မယုံပါဘူး၊ လက်တွေ့မြင်ရမှ သိယုံတတ်တဲ့လူမျိုးပဲ”

“ဒီလိုဖြင့် အစ်ကိုရယ်၊ တခြားသွားစရာ မလိုပါဘူး၊ မယ်နုအုတ်ကျောင်းကြီးရဲ့ အောက်ထပ်မှာ တစ်ညလောက် တစ်ယောက်တည်း သွားနေကြည့်ပါလား၊ အစ်ကိုတွေ့ချင်တဲ့ သိုက်စောင့်တွေ၊ ဝိညာဉ်တွေကို မမြင်ရ မရှိပါဘူး၊ ဒါမှမဟုတ် လေးထပ်ကြီးတုရားထဲ တစ်ယောက်တည်း နေကြည့်ပါလား၊ အစ်ကိုတွေ့ချင်တာတွေ တွေ့ရစေမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သဘောကျစွာ ရယ်ခဲ့ကြပြီး ...

“တစ်ယောက်တည်းတော့ မသွားဝံ့ပါဘူးကွယ်၊ မင်းလိုက်ပို့ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိန်းကလေးကံ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ သမ္မုကို ဆိပ်ကမ်းတစ်နေရာ၌ ကပ်ပေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုသွားချင်တဲ့ မနော်ရမ္မာ ဥယျာဉ်နေရာဟောင်းကို သွားရင် ဒီနေရာကသွားတာ အနီးဆုံးပဲ။ အဲဒီနားမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းလဲ ရှိတယ်။ အစ်ကိုသိချင်တာတွေ ဝင်မေးကြည့်ပေါ့”

“ဒါထက် မင်းက ဒီနေရာကပဲ စောင့်မှာမဟုတ်လား”

“အသွားအပြန်သမ္မုနဲ့ပဲ ယူထားမှတော့ စောင့်ပေးရမှာပေါ့”

သမ္မုနဲ့ကြီးကို ကမ်းစပ်၌ ငှက်တိုက်ခိုက်၍ ချည်နေရင်း ပြန်ပြောလေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သူမ ညွှန်ပြပေးလိုက်သော လမ်းအတိုင်း အပေါ်သို့ တက်လာခဲ့လေသည်။

သူသည် ကမ်းပေါ်ရောက်သောအခါ မဟာဗောဓိဘုရားနေရာသို့ မဝင်သေးဘဲ မနော်ရမ္မာဥယျာဉ်နေရာဟောင်းရှိရာဘက်သို့ လာခဲ့လေသည်။ ဥယျာဉ်နေရာဟောင်းလိုသာ ခေါ်ရသော်လည်း ဥယျာဉ်အင်္ဂါလက္ခဏာများ မရှိတော့ဘဲ ပြိုကျနေသဖြင့် ပထမပစ္စယံလောကီသာ ကျန်တော့သည့် ဘုရားငှက်တိုက်လေးတစ်ခုကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်သို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီး အပြန်တွင် မဟာဗောဓိဘုရားရှိရာသို့ လှည့်ဝင်လေသည်။ မဟာဗောဓိမှာ သူငွေကြီးတောကဗလ၏ ကောင်းမှုတော် ဘုရားတစ်ဆူပင် ဖြစ်သည်။ ဘုရားလှည့်ပတ်ကြည့်တော့ မလှမ်းမကမ်း၌ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် ထိုကျောင်းရှိရာသို့ လာခဲ့လေသည်။

ထိုကျောင်းသို့ရောက်သောအခါ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနဲ့အတူ ငှက်သမ္မုနတ်သော မိန်းကလေးကိုပါ တွေ့ရပြန်သည်။ ဒေါက်တာမင်း

ထင်ကျော်က ဘုန်းကြီးကို ကန်တော့သည်။

“ဒကာကြီး။ ဒီနေရာတွေကို ဘာအတွက်လာတာလဲ”

“ဒေသန္တရ ဗဟုသုတအတွက် လာတာပါဘုရား”

“စောစောက အရှေ့ဘက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဘယ်နေရာ သွားတာလဲ”

“မနော်ရမ္မာဥယျာဉ်နေရာဟောင်းကို လေ့လာချင်လို့ပါ ဘုရား”

“ဘယ်ရှိတော့မလဲ ဒကာကြီးရဲ့။ ပဲခင်း။ ပြောင်းခင်းတွေကိုပဲ တွေ့ရတော့မှာပေါ့”

“မှန်ပါတယ်ဘုရား။ ဥယျာဉ်လဲကွဲလာတော့တောင် မတွေ့ခဲ့ရတော့ပါဘူး”

“မဟာဒီက ငှက်သမ္မုနတ်တို့ ဒကာမလေးက ပြောနေတယ်။ ဒကာကြီးနောက်ကို သူ လိုက်သွားတာ ကုလားရွာကလေးနားရောက်တော့ ပိတုန်းတွေ ထွက်လိုက်တာနဲ့ ပြန်ပြေးခဲ့ရတယ်တဲ့ဗျာ”

ထိုစကားကြောင့် အံ့ဩသွားပြီး ...

“ပိတုန်းတွေရှိတဲ့နေရာကို တိုးမိလို့ဖြစ်မှာပေါ့ဘုရား။ ဒါထက် မင်းက ဘာကြောင့် လိုက်လာတာလဲ”

ဟု မိန်းကလေးကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မက အစ်ကိုလမ်းမသိရင် ပြပေးရအောင်လို့ လိုက်လာတာပါ။ လမ်းလယ်ခေါင်ကြီးမှာ ပိတုန်းတွေ ထွက်လိုက်လို့ ဒီကျောင်းရောက်အောင် ပြန်ပြေးလာခဲ့ရတယ်”

မိန်းကလေးက နဖူးမှ ခွေးများကို သပ်ချရင်း ပြောပြသည်။

“အမှန်တော့ မနော်ရမ္မာဥယျာဉ်နေရာဟောင်းနဲ့ မဟာဗော

မိဘုရားကုန်းတစ်ဝိုက်မှာ ရှိတယ် ဒကာကြီးရဲ့ ဒီနေရာမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ အင်းဝတစ်ဝိုက်မှာ ဒီလိုအရာမျိုးတွေက လက်ညှိုးထိုးမလွဲအောင် ရှိတာပဲ”

“အရှင်ဘုရား ဒီမှာသိတင်းသုံးတော့ သူတို့ရဲ့နေထိုင်ယုတ်မှုမျိုး ဖံရပ်သံလား၊ ဘုရား”

“သူတို့ကိုတော့ တွေ့ရပါတယ်။ နေထိုင်ယုတ်တာမျိုးတော့ မခံရပါဘူး။ ဘုန်းကြီးက ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ သူတို့နဲ့ မဆိုင်လှပါဘူး။ တွေ့ရ မြင်ရတော့လဲ အမျှအတမ်း ပေးဝေလိုက်ရုံပါပဲ”

“ဒီနေရာမှာ အရှင်က ဘောဂဗလသုဋ္ဌေးကြီး နေခဲ့ဖူးတဲ့ နေရာတွေဆိုတော့ အရှင်ဘုရားအနေနဲ့ ဘယ်လိုဖူး၊ ဝူးခြားခြားတွေများ တွေ့မိပါသလဲဘုရား”

“ကျုပ်ဆရာ ဘုန်းကြီးရှိတုန်းကတော့ သူ့ဆီကို ဘောဂဗလသုဋ္ဌေးကြီးနဲ့ သူ့သမီး မြနင်းဖြူတို့ တစ်ခါတစ်ရံ လာကြတယ်လို့ ပြောပြဖူးတယ်။ ကျုပ်နေတဲ့ကာလတွေမှာတော့ လပြည့် လကွယ်ညတွေမှာ မြေကြီးတစ်ကောင် ထွက်လာတာတော့ မြင်ဖူးတယ်”

“အဲဒီမြေကြီးက အရှင်ဘုရားကို ရန်ပြုသေးလားဘုရား”

“မပြုပါဘူး။ သူ့ဘာသာ အဝေးမှာ နေတာပါပဲ။ လရောင်ရှိတဲ့ ညတွေဆိုရင် ဘုရားခြေရင်းနားမှာ ပါးပျဉ်းထောင်နေတာကိုတော့ အတိုင်းသား မြင်ရပါတယ်။ တစ်ခါတုန်းကတော့ ယုန်လိုက်တဲ့လူတွေ အဲသည်နားရောက်သွားတော့ ချုံထဲက အရေလဲသားတဲ့ ငြွေအရေခွံကြီးတစ်ခု ရလာဖူးတယ်။ လူနှစ်ယောက်လောက်တော့ ခပ်ချောင်ချောင်ထိုင်နိုင်ဆီပဲ ဒကာကြီးရဲ့ ဒီလောကသားတွေကလဲ အဆန်းသားပေ”

တို့နောက် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဘုန်းကြီးကို ကန်တော့ နတ်ဆက်ကာ ကမ်းဆိပ်သို့ ပြန်မင်းလာခဲ့လေသည်။ မိန်းကလေးက ပြန်လိုက်လာသည်။

“ဒါထက် မင်းရဲ့နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“မြသင်းကြူလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဟင် ... မြသင်းကြူ၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဧည့် ... ဟို ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ စောစောက ဘုန်းကြီးပြောပြလိုက်တဲ့ အထဲမှာပါဟဲ့ ဘောဂဗလသုဋ္ဌေးကြီးရဲ့ သမီး မြနင်းဖြူဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ခင်ဆင်တူသလားလို့ပါ”

မြသင်းကြူဆိုသော မိန်းကလေးက ပြုံးနေသည်။

“ဒါထက် မင်းက ဘယ်ရွာမှာ နေတာလဲ”

“မနော်ရမ္မာရွာ”

“ဟင် ... မနော်ရမ္မာရွာ၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီရွာမှာ ဦးသူတော်ဆိုတာ ရှိသလားဟင်”

“ရှိပါတယ်”

“မင်း သိသလား”

“သိပါတယ်”

မြသင်းကြူက တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် ပြန်ဖြေလေသည်။

“အစ်ကိုက သူနဲ့ တွေ့ချင်နေတာ”

“တွေ့ချင်ရင် မနော်ရမ္မာရွာကို လာမှ တွေ့ရမှာပေါ့ အစ်ကိုရဲ့”

“ဒီလိုဆိုရင် နောက်မှ လာခဲ့ဦးမယ်၊ ဒါထက် အဲဒီရွာလာရင် မင်းကိုလဲ တွေ့ရမှာပေါ့”

“မနော်ရမ္မာရွာကို ငှက်သမ္ဗန်နဲ့ လာလို့မှမရတာ”

“အဲဒီကို လာမှာက ငှက်သမ္ဗန်ငှားဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းတို့နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“အစ်ကိုပြောတဲ့ ဦးသူတော်ကိုတွေ့ရင် ကျွန်မကိုလဲ တွေ့ရမှာပေါ့”

“ဘာကြောင့်လဲဟင်”

“ကျွန်မက အတိုဦးသူတော်ရဲ့ ဖြေးလေး သူနဲ့ အတူတူနေတာပါ”

“ဟင် ...”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။ မြသင်းကြူက အဓိပ္ပာယ်ပါသော အပြုံးတစ်ချက်ဖြင့် ပြုံး၍ ကြည့်သွားပြီးနောက် ငှက်သမ္ဗန် ကပ်ထားသော ကမ်းဆိပ်သို့ ဧဝံ သုတ်သုတ် ဆင်းသွားလေတော့သည်။

အခန်း (၁၄)

ဘောဂဗလစ်အိမ်မှ သေမင်းထောင်ချောက်များ

နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်နေကြစဉ် သူတို့တည်းခိုနေသော ဦးဗန်ကောင်းနေအိမ်သို့ ကိုထွန်းနှင့် ကျော်ကြီးတို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာကြလေတော့သည်။

“ဟာ ... ကိုထွန်းနဲ့ ကိုကျော်ကြီးတို့ နှစ်ယောက်ပါလား။ တယ်ကနေ တယ်လို လှည့်လာကြတာလဲ”

“လှည့်လာတာမဟုတ်ဘူး ဆရာလေး၊ ဆရာလေးနဲ့တွေ့ဖို့ ဘမင်ကို လာတာကြတာဗျ”

“ဘာကိစ္စရှိကြလို့လဲ၊ ကျွန်တော် ဘာများ အကူအညီပေးရမလဲ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာလေးရယ်၊ ဒါထက် ဆရာလေးတို့ ဘောဂဗလစ်အိမ်ကြီးကို သွားကြမလို့ဆို”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”
“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လဲ လိုက်ခဲ့လို့ ရမလား
ကျွန်တော်တို့လဲ စိတ်ဝင်စားလို့ပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ အစက
တွေ့သွားလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့လုပ်ရမည့်ကိစ္စ
များမှာ လျှို့ဝှက်ကိစ္စများ ဖြစ်သလို အန္တရာယ်လည်း ဒီးသောကြောင့်
မိမိတို့လူများမှလွဲ၍ အခြားသူများ မလိုက်စေလိုပေ။

အန္တရာယ်နှင့် ကြုံလို့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားလျှင် မကောင်းသလို မိ
တို့လျှို့ဝှက်ချက်များ ပေါက်ကြားသွားလျှင်လည်း မကောင်းပေ။

“ကျွန်တော်တို့က ဒီနယ်သားတွေ ဖြစ်ကြပါလျက်နဲ့ ဘောဂဗထ
ခံအိမ်ကြီးကို သွားရမှာကြောက်လို့ မရောက်ဖြစ်ကြဘူး။ အခုလို
အဖော်ကောင်းဟုန်း သွားမှ ရောက်မှာဆိုပေရာ လိုက်ခဲ့ပါရစေနော်”
ထိုအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ...

“ကျွန်တော်တို့က လေ့လာရေးအတွက်ဆိုပေမယ့် လမ်းခြားလုပ်
စရာတွေလဲ အများကြီးပါလာတာ၊ နောက်ပြီး အဲဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး
ဆေး၊ မနကြရဦးမှာဆိုတော့ တခြားသူတွေပါလာရင် မကောင်းလို့
ဟု လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် ငြင်းပယ်လိုက်လေသည်။

“ဆရာလေးတို့က အဲဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေးနေကြဦးမှာ
ဘာတွေလုပ်ကြမှာလဲဟင်”

“အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ဖို့ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အဓိဋ္ဌာန်အလုပ်စခန်း
တွေပြီးမှပဲ ကိုထွန်းနဲ့ ကိုကျော်ကြီးတို့ကို လာခေါ်ပါမယ်”

ဟုပြောလိုက်သောအခါမှ အနည်းငယ် မကျေနပ်သောအမူအရာ
ဖြင့် ပြန်သွားကြလေသည်။

“ဘယ်ကလူတွေလဲ မောင်ထင်ကျော်”

“ဟိုဟလောက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တွေ့ကြရင်းနဲ့ မိတ်ဆွေ
ဖြစ်သွားကြတာပါ”

“သူတို့ကြည့်ရတာတစ်မျိုးပဲ။ အကြံအစည်တစ်ခုခု ရှိကြတဲ့ပုံ
ပေါ်တယ်။ ကိုယ့်အလုပ်ကိစ္စမှာ လူပိုလူလျှံတွေ မပါတာကတော့
အကောင်းဆုံးပေါ့”

ဟု ပြောဆိုကာ စရီးထွက်ကြလေသည်။ သူတို့သည် မြစ်ဆိပ်မှ
ငှက်သမ္ဗန်တစ်စင်း၊ ငှား၍ သွားကြရမည်ဖြစ်ရာ ဆိပ်ကမ်းရောက်
အောင် မြင်းလှည်းဖြင့် ဆင်းကြသည်။

မြစ်ကမ်းဆိပ်ရောက်တော့ မြသင်းကြူဆိုသော မိန်းကလေးကို
တွေ့လိုတွေ့ငြား လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့ရပေ။ သို့သော်
လည်း မကျေနပ်သေးသဖြင့် ကမ်းစပ်တစ်လျှောက် လိုက်လံရှာဖွေ
ရာ ဦးစန်ကောင်းကပင် မေးယူရတော့သည်။

“မောင်ထင်ကျော်၊ ဘယ်သူ့ကို ရှာနေတာလဲ”

“ကျွန်တော့်အသိမိတ်ဆွေ ကူးတို့လှေသမားတစ်ယောက်ကို
လိုက်ရှာနေတာပါ”

“မင်းကွယ်၊ အင်းဝရောက်တာတောင် သိပ်မကြာသေးဘူး။ အသိ မိတ်ဆွေတွေကလဲ များလှချည်လား။ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး။ သူ့ မတွေ့တော့လဲ တွေ့တဲ့လှေသမားနဲ့ သွားကြတာပေါ့”

ဟု ပြောသဖြင့် ဆိပ်ကမ်း၌ တွေ့သော ငှက်သမ္ဗန်တစ်စီးကို ငှားရမ်း၍ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးကြလေသည်။

“ဘယ်နေရာ ပို့ပေးရမလဲ”

ငှက်သမ္ဗန် စထွက်လာတော့ ငှက်ခတ်သမားက မေးသည်။

“ဘောဂဗလစံအိမ်ဟောင်းကြီးရှိတဲ့ ဆိပ်ကမ်းကိုသာ ပို့ပေးပါ အဘ”

“အင်း ... အခုတလော ဘောဂဗလတက်ကို သွားကြတဲ့လူတွေ အတော်များပါလား”

“ကျွန်တော်တို့အပြင် ဘယ်သူတွေ သွားသေးလဲ အဘ”

“မနေ့တစ်နေ့ကပဲ လူငါးယောက်ကို အဲဒီဘက်ကမ်း လိုက်ပို့ပေး ရသေးတယ်။ ဒါထက် မောင်ရင်တို့ ကရော”

“ကျွန်တော်တို့က လေ့လာရေးအတွက် သွားမှာပါ”

ထိုအခါ အဘိုးကြီးက ဘာမှ ဆက်မမေးတော့ဘဲ ငှက်သမ္ဗန်ကို သာ မှန်မှန်ခတ်နေတော့သည်။

“ဒါထက် အဘတို့ဆိပ်ကမ်းမှာ ငှက်သမ္ဗန်ခတ်တဲ့ ဖြသင်းကြွ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုများ သိသလား အဘ”

ထိုစကားကြားသောအခါ သမ္ဗန်ခတ်နေသည့် အဘိုးကြီးက

ခဝါ ဖြစ်သွားဟန်ရှိသည်။

“သမ္ဗန်ခတ်တဲ့မိန်းကလေး။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကူးတို့သမ္ဗန်ခတ်တဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“ကျုပ်လဲ ဒီဆိပ်ကမ်းတစ်ခုကိုမှာ ကူးတို့သမ္ဗန်ခတ်စားလာတာ ကြာပါပြီ။ ကူးတို့သမ္ဗန်ခတ်တဲ့ မိန်းကလေးရယ်လို့ တစ်ခါမှ မမြင်မိပါဘူး”

“ကျွန်တော် တလောက အရှေ့ဘက်ကမ်းကို ကူးတော့ သူ့သမ္ဗန် နဲ့ပဲ ကူးခဲ့တာ အဘရဲ့”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဈေးဝယ်လာတဲ့ သမ္ဗန်တစ်စင်းစင်းက မောင့် တို့ စေတနာရှိလို့ လိုက်ပို့ပေးတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ကွယ်။ ဒီမှာတော့ သမ္ဗန်ခတ်တဲ့မိန်းကလေး မရှိတာ အမှန်ပဲ”

သို့ကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လည်း ဘာမှ ထပ်မပြော ဘာ့ပေ။ သူတို့တစ်တွေ အရှေ့ဘက်ကမ်းရောက်တော့ နေ့လယ်ပိုင်း နေရောက်နေချေပြီ။ ငှက်ခတ်သမားက ...

“ဘောဂဗလစံအိမ်ဟောင်းဆီ သွားရင် ဒီဆိပ်ကမ်းက တက်သွား ခင် အနီးဆုံးပဲ”

ဟု ပြောကာ ကိုင်းတောစပ်၌ ချထားပြီး ပြန်သွားလေတော့ သည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၊ ဦးဗန်ကောင်း၊ စောတီး၊ ငမဲအောင် လေးယောက်သည် မိမိတို့တွင်ပါလာသော အထုပ်အပိုးများကို ကြည့်ကာ ကမ်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြလေသည်။

ကမ်းစပ်တစ်လျှောက်မှာတော့ လူအရပ်ထက် ပိုမြင့်သော ကိုင်း တာကြီးက ညှို့နေလေသည်။

“ဘောဂဗလသုဋ္ဌေးကြီးရဲ့ သမီးကို တောင်းရမ်းဖို့လာကြတဲ့

ယန္တရားပညာရှင် မောင်သူတို့ကစံတွေကို သူဌေးကြီးရဲ့ လူနာ သတ်ပစ်ခဲ့တာ ဒီကိန်းတောကြီးထဲမှာပဲ မောင်ထင်ကျော်၊ မောင်သူ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားတာလဲ ဒီကိန်းတောထဲမှာပဲ”

ဦးစန်ကောင်းက ညီနေသည့် ကိန်းတောကြီးကို ကြည့်ကာပြောထာ “ဒါထက် လှေပေါ်မှာတုန်းက လှေသမားကြီးပြောတဲ့ စကားထဲမှာ ကျွန်တော်တို့အရင် လူငါးယောက်သွားခဲ့တယ်လို့ပါတာ အကြားတယ်မဟုတ်လား။ သိုက်တူးတဲ့လူတွေများ ဖြစ်မလားမသိဘူး။

“သိုက်တူးမယ့်လူတွေ ဖြစ်နိုင်သလို သာမန်ခရီးသွားတွေလဲ ဖြစ်နိုင်ခြေမှာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိထားရင်တော့ ပိုကောင်းတာပဲ ဟုပြောကာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အရေးအကြောင်း

လျှင် အသုံးပြုနိုင်ရန် သေနတ်ကို အဆင်သင့်ထားလိုက်ပြီးနောက် ကိန်းတောတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ ခရီးဆက်ကြလေသည်။

ကိန်းတောထဲ၌ ယခင်က အသုံးပြုခဲ့ကြသည့် လမ်းယော အချို့ ရှိသော်လည်း ကိန်းပင်များက ပြန်လည်ပေါက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း မထင်ရှားတော့ပေ။

ကိန်းတောထဲ ရောက်သောအခါ မကြာသေးသောအချိန်က တွေ့မြတ်သွားခဲ့သည့် လက်ကွဲအချို့ကို တွေ့ရသည်။ ကိန်းပင်အောက်မှာ မားဖြင့် ပြတ်ထားခြင်း၊ တေးသို့ တွန်းဖယ်ထားခဲ့ခြင်းများကို တွေ့ကြရသည်။

သူတို့တစ်တွေ ကိန်းတောကြီးထဲမှ ပြတ်သွားကြစဉ် ယန္တရား တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ကြရဘဲ ချောချောမောမောနှစ်ပင် ကာစံဖက် ရောက်သွားကြလေသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ဖွန့်ပစ်ထားသည့်က တစ်ကြောင်း၊ ယေဒဏ်၊ နိဗ္ဗာန်၊ ရာသီဥတုဒဏ်တို့ကို စံခဲ့ရသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် ပျက် နီးယိုယွင်းလျက် ရှိနေချေပြီ။

ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ဘောဂဗလသူဌေးကြီး၏ ကြီးကျယ်ခမ်း နားလှသည့် စံအိမ်တော်ကြီးမှာ ယခုအခါမှာတော့ ရံဖန်ရံခါပိတ်ပေါင်း မှား ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိပြီး ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ရဲတိုက်ဟောင်းကြီးသ နည်း ထင်ရလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့သည် ကိန်းတောစပ်မှပင် အခြေ အနေကို ကြည့်ကြရာ လှုပ်ရှားမှု၊ သွားခြားမှု တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရ ဘာမှ ကိန်းတောစပ်မှထွက်ကာ ဘောဂဗလစံအိမ်ဟောင်းကြီးရှိရာ သို့ လာခဲ့ကြလေသည်။ ခြံစည်းရိုးအစပ်နားသို့ ရောက်သောအခါ ...

“ဆရာ၊ ဟိုအပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်နားမှာ လူတစ်ယောက် နေပြီး ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းကြည့်နေသလိုပဲ။ ခိုပိန်နဲ့ တွေ့လိုက်ရတယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် စောလီး၊ ညွန်ပြသော ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှ ထူးခြားမှု မတွေ့ရပေ။

“မင်း စိတ်ထင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဘာမှ မတွေ့ရပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့ ကျွန်တော် သေသေချာချာ တွေ့လိုက်တာ မှပင်ဖားလျှားချထားတဲ့ မိန်းမဟာစံယောက်ပဲ”

စောလီးက အသေအချာပြောနေသဖြင့် နောက်တစ်ခါ သေချာ အောင် ကြည့်ပြန်တော့လည်း ဘာမှ ထူးခြားမှုမတွေ့ရတော့မှ အိမ် ကြီး တံခါးပေါက်ဝရှိရာသို့ ဆက်ပင်လာခဲ့ကြသည်။

ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးမှာ ရှေးခေတ်လက်ရာဖြင့် ဆောက်လုပ်

ထားသံညံ့ ထုထည်ကြီးမားလှသည် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုခု ဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ရဲတိုက်ကြီးတစ်လုံးနှင့်ပင် သဏ္ဍာန် တူနေတော့သည်။

ထို့နောက် အိမ်ရှေ့ဘက်၌ ပိတ်ထားသော ကျွန်းတံခါးချုပ်ကြီး နှစ်ချုပ်ကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

“ဂ္ဂီ ...”

“ဟာ ..”

တံခါးနှစ်ချုပ် ပွင့်သွားသောအသံနှင့်အတူ တံခါးဝ၌ ရောက်ကြသော ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့လေးယောက် ပါးစပ်မှလည်း အာမေဇိုတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တံခါးပေါက်ဝ၌ ရပ်ကာ သူတို့ကို ကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ကြရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုလူက သူတို့ကို ကြည့်နေရင်းမှပင် တောတောင်ကြီးအနေအထားဖြင့် ရှေ့သို့ ဝုန်းခနဲ လဲကျလာတော့သည်။ ကျောဘက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ မြားတံကဲ့သို့ ချွန်ထက်သော သံချွန်နှစ်ခုက သူ့ကျောပြင်၌ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လျက် နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ထိုလူ၏ ကျောပြင်၌ စိုက်ဝင်လျက် ရှိသည့် သံချွန်နှစ်ခုကို နုတ်ယူလိုက်ရာ သွေးများက ပွက်ခနဲ ထွက်ကျလာသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သံချွန်နှစ်ခု ပြုလုပ်ထားသည့် လူရာများကို အသေအချာ ကြည့်ရှုနေပေသည်။ သံအမျိုးအစား

ဘေးသံကဲ့သို့ ကောင်းမွန်လှပြီး ပြုလုပ်ထားပုံမှာ ရှေးခေတ်လှသွား ဘုံသို့ ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး ဖြစ်သည်။ အဖျားမှာ ချွန်ထက်ပြီး မြားတံကဲ့သို့ အသစ်တစ်ခုလည်း ပါသည်။

“ဒါဟာ ထောင်ချောက်တွေမှာ အသုံးပြုတဲ့ လှံတိုအမျိုးအစားပဲ။ ပြုလုပ်ထားတဲ့ သံအမျိုးအစားက သံမဏိလောက်ကို ကောင်းအောင် လှံထားတာပဲ။ ဒီအိမ်ကြီးအတွင်းမှာ စက္ကောမအတတ်ပညာနဲ့ တပ်ဆင်ထားခဲ့တဲ့ သေမင်းထောင်ချောက်တွေ ဘယ်လောက်များ ရှိနေသလဲ မသိရဘူး။”

“ဒါဖြင့် ဒီလူက ထောင်ချောက်မိပြီး သေတာပေါ့နော်”

“အမှန်စာပဲ။ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ လူ့အသက်ကို သေစေနိုင်တဲ့ ထောင်ချောက်တွေ အများကြီးရှိဟန်တူတယ်။ ဒီလူဟာ ထောင်ချောက်မိပြီး သေပုံရတယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး ထိုအလောင်းကို ခြံဝင်းတစ်နေရာ၌ တွင်းတူး၍ ခြုပ်နှံရန် စီစဉ်ကြလေသည်။ ထိုလူ သေဆုံးခြင်းမှာ သိပ်ကြာမြင့်ဟန် မဟုတ်သေးပေ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့တစ်တွေ အလောင်းကို မြေမြှုပ်သန့်ဟန်ရန် ပြင်ဆင်နေကြစဉ်မှာပင် အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ် တစ်နေရာမှ သူတို့ရှိရာသို့ လျှို့ဝှက်စွာ ကြည့်နေကြသည့် မျက်လုံးများရှိနေသည်ကို တော့ သူတို့တစ်တွေ မသိကြတော့ပေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ညနေပိုင်းအချိန်သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ အမှောင်ရိပ်များက ဝန်းလွှမ်းစ ပြုလာချေတော့သည်။

... တွေကြုံရင်ဆိုင်ခဲ့ကြဖူးသူများ ပြစ်သောကြောင့် အခြေအနေ
... ရင်ဆိုင်ကြရမည်ကိုသာ တွေးတောနေကြသည်။

ညမှောင်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် ဦးဗန်ကောင်းက ရေနံဆီ ထည့်
ပြီး ထွန်းရသော မီးအိမ်တစ်လုံးကို မီးယွန်းပြီး တိုင်မှာ ချိတ်ဆွဲထား
ပိုင်ကံသည်။ မီးအိမ်မှ အလင်းရောင်များက အောက်ထပ်တစ်ခုလုံး
ရောင်သွားလေသည်။

အရေးအကြောင်းရှိလျှင် အသုံးပြုရန်အတွက် သေနတ်၊ ဓား
... တို့သည်တို့ကို ပြင်ဆင်ထားပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတို့ကိုလည်း
... ဆင်သင့် ပြင်လိုက်ကြပြီးနေ့က ဦးဗန်ကောင်းက ...

“ကံ ... မောင်ထင်ကျော်တို့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်နှင့်ကြ၊ ကျွန်ုပ်
... ဘုရားခန်းသွားပြီး သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ကောင်းပြောလိုက်
... ပယ်”

ဟု ပြောရာ အံ့ဩသွားကြလေသည်။
“ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ အခု လောလောဆယ် ကျွန်တော်တို့ပဲ ရှိတာ
... သက်ဆိုင်သူတွေနဲ့ စကားပြောမှာလဲ အဘရဲ့”

ဟု ငမဲအောင်က မေးသည်။
“တို့မျက်စိနဲ့ မမြင်ရပေမယ့် ဒီအိမ်ကြီးမှာ မူလပိုင်ရှင်တွေ ရှိ
... လက်ခံကြရဲ့ မဟုတ်လား”

“ခါတော့ လက်ခံပါတယ်”
“ဥစ္စာပစ္စည်းဆိုတာ မူလပိုင်ရှင်က မပေးမချင်း ဘယ်လောက်ပဲ
... ပိုင်ဆိုင်နေဆဲဆိုတာရော လက်
... ကြသလား”

အခန်း (၁၅)

အိမ်ကြီးမာယာ ဝက်ပါ

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းလာချေပြီ
ထို့အတူ ဘောဂဝလအိမ်ကြီးအတွင်းမှာလည်း အမှောင်ရိပ်များက ဖုံး
လွှမ်းစေ ပြုလာလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ လေးယောက်သည် အိမ်ကြီး
အောက်ထပ် ခေါင်းရင်းဘက်အခန်းတစ်နေရာ၌ နေရာယူပြီး ပြင်ဆင်
စရာရှိသည်များကို ပြင်ဆင်ကြလေသည်။

သူတို့နေရာယူသော နေရာမှာ အောက်ဘက်ဘုရားခန်းနှင့်နီးပြီး
အောက်ထပ်တစ်ဝိုက်ကိုရော အပေါ်ထပ်ကက်သည့် လှေကားကိုပဲ
လှမ်းမြင်နိုင်သော နေရာဖြစ်လေသည်။

ဦးဗန်ကောင်း၊ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၊ စောထီး၊ ငမဲအောင်တို့
မှာ ထိုကဲ့သို့သော ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာ အတွေ့အကြုံများကို အဟူ

“ခါလံ လက်ခံပါတယ်”

“အေးလေ၊ မူလပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ သူဌေးကြီး ဘောဂဗလက ဒီအိမ်ကြီးကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပေးခဲ့တာမှ မဟုတ်တော့ ပိုင်ရှင်က သူပဲပေါ့လောလောဆယ် သူက အိမ်ပိုင်ရှင်၊ တို့က သူ့အိမ်ကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်တွေပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဧည့်သည်ဆိုတာ သူပိုင်နက်ထဲကို ရောက်ရင် အိမ်ရှင် ဒါမှ မဟုတ် ပိုင်ဆိုင်တဲ့လူကို ခွင့်တောင်းရတယ်၊ ဒါကြောင့် တို့တစ်တွေ ဒီမှာ နေထိုင်ခွင့်ပေးဖို့ သူဌေးကြီးဘောဂဗလဆီမှာ ခွင့်တောင်းရမယ်” ထိုစကားကြားသောအခါ စောထီးက ဇာအံ့တဩဖြင့် ...

“သူဌေးကြီးမှ မရှိတော့တာ၊ ဘယ်လိုခွင့်တောင်းမှာလဲ အဘရဲ့ ဟု မေးသည်။

“သူ့ရဲ့ ဝိညာဉ် ဒါမှမဟုတ် ရှိတဲ့လူဆီမှာ ခွင့်တောင်းရမှာပေါ့ကွာ နောက်ပြီး သူတို့နဲ့လဲ မိတ်ဆွေဖွဲ့ရမယ်”

“ဘယ်လိုဖွဲ့မှာလဲ အဘရဲ့”

“ညော် ... တို့တစ်တွေ ဒီကိုလာတာ သူတို့ကို အနှောင့်အယှက် ပေးဖို့မဟုတ်တဲ့အကြောင်း၊ ရန်ပြုဖို့မဟုတ်တဲ့ အကြောင်းတွေကို အသိပေးပြီး ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို မေတ္တာပို့ပြီး အမှုအတန်း ပေးဝေရမှာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုကာ မီးခြစ်၊ ဖယောင်းတိုင်၊ ကြေးစည်၊ ပုတီး အစရှိသည်တို့ကို ယူဆောင်ကာ အောက်ထပ်ရှိ ဘုရားခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားတော့သည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ...

“ကဲ ... မင်းတို့နှစ်ယောက်၊ ဒီနေရာမှာ နေရစ်ခဲ့ကြဦး၊ အိပ်ချင်လဲ အိပ်ကြ၊ မအိပ်ချင်လဲ စကားပြောနေကြပေါ့”

ဟု ပြောကာ လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို ယူပြီး နေရာမှ ထလေသည်။ “ဆရာက ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ငါ အပေါ်ထပ်ဘုရားခန်းကို သွားမလို့”

“ဆရာတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ အကြောင်းရှိရင် အသံပြုလိုက်မယ်၊ ဒါထက် မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီအိမ်ကြီးထဲကိုသွားရင် သတိပီရိယနဲ့ သွားကြစေနဲ့၊ ဒီအထဲမှာ ထောင်ချောက်တွေ ရှိတယ်”

“စိတ်ချပါ”

ထိုသို့မှာကြားပြီး လှေကားမှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့လေသည်။ လှေကားမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ပြီဖြစ်သောကြောင့် ဖုန်အလိမ်းလိမ်းတက်ကာ တက္ကိက္ကိနှင့် အသံမြည်နေလေသည်။

သူသည် လှေကားပေါ်မှ တက်လာစဉ် ဖုန်များပေါ်တွင် အခြားခြေရာများ ရှိမရှိကို အသေအချာကြည့်သော်လည်း ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရပေ။

အိမ်အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး မှောင်နေသည်။ လက်နှိပ်မီးရောင်နှင့် နေရာအနှံ့ ထိုးကြည့်တော့ ကြီးမားသော တိုင်လုံးကြီးများ၊ အုတ်နံရံများ၊ ပိတ်ထားသော တံခါးပေါက်များကိုသာ တွေ့ရသည်။ ပြတင်းပေါက်တံခါးရွက်အချို့မှာတော့ အောက်သို့ ပြုတ်ကျနေလေသည်။

သူသည် လှေကားထိပ်၌ ရပ်ကာ အခြေအနေကို နားစွင့်ကြည့်

တော့လည်း ထူးထူးခြားခြား ဘာသံမှ မကြားရပေ။ သို့ကြောင့် အသင့် ယူလာသော ရေနံဆီသုံး လက်ဆွဲမီးအိမ်ကို ထွန်းလိုက်သည်။ မီး အလင်းရောင်က အိမ်မကြီး၏ အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။

ဘုရားသည် မီးအိမ်ကို ဆွဲကာ ခေါင်းရင်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ လေသည်။ ကြမ်းပြင်များက မြေနင်းလိုက်ကိုင်၊ တက္ကသိုလ်နှင့် အသံ မြည်နေလေသည်။

မတော်တရား အောက်သို့ ကျကျသွားမည်စိုးသောကြောင့် ကြမ်း ပြင်ပေါ်သို့ ဂရုတစိုက်ကြည့်ရင်း လျှောက်လာရာ ပြောင်းပေါက်တစ်ခု အနီးမှ မြတ်လျှောက်လာစဉ် ကြမ်းပြင်တစ်နေရာ၌ ထူးခြားသော အရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ။ ကြမ်းပြင်မျက်နှာပြင်၏ ဖုန်များပေါ်တွင် ခြေရာအချို့ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချွေးထောက်ထိုင်ကာ မီးရောင်ဖြင့် အသေအချာ ကြည့် သောအခါ အမှန်ပင် လူခြေရာများကို တွေ့ရလေသည်။

ခြေရာမှာ အဟောင်းများမဟုတ်ဘဲ မကြာသေးမီကမှ နင်း လျှောက်ထားသည့် ခြေရာများဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ အနည်း ငယ် အံ့ဩသွားလေသည်။ ထိုပြောင်းပေါက်နားမှ ရပ်ကြည့်လျှင် ဖြ ဝင်းထဲသို့ ကောင်းစွာ မြင်နိုင်လေသည်။

“အင်း ... ဒီခြေရာတွေ တွေ့ရတာကတော့ အတော်ကလေး ဆန်းတယ်။ ဒီအိမ်ကြီးပေါ် ဝါတို့ မရောက်လာသေးခင်မှာဘဲ အခြား လူတစ်ယောက် ရှိနေတဲ့ပုံပဲ။ ဒီလူဟာ ကျောမှာ သံချွန်တွေ တန်းလန်းနဲ့ သေသွားတဲ့လူများ ဖြစ်မလား။ ခြေရာတွေကလဲ သူ့ရဲ့ခြေရာတွေ ဖြစ်

ပျံ့နှံ့နိုင်တယ်။ ဘာပဲပြောပြော ကောကလစ်အိမ်ကြီးဟာ ငါ ထင် ဘာတာထက်ဟောင်း ပိုပြီး လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုတွေ ရှိနေတာတော့ ဘယ်နှယ်”

ဟု တွေးတောကာ နေရာမှ ထရပ်ပြီး ခြေရာများ သွားရာလမ်း မြောင်းကို လိုက်လံကြည့်ရှုခေလရာ အလွင်းဘက်ရှိ အုတ်နံရံတစ် နေရာရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အဆုံးသတ်သွားလေသည်။

“ဟင် ... ခြေရာက ဒီအုတ်နံရံနေရာမှာ အဆုံးသတ်သွားပါလား”

ဟုတွေးကာ ထူးခြားမှု ရှိမရှိကို လိုက်လံကြည့်ရှုသော်လည်း ဘာမှထပ်မမတွေ့ရတော့မှ ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ ဘုရားခန်းရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

ဘုရားခန်းမှာ အရှေ့ဘက်ပေးသင့်ခန်းတွင် ရှိသည်။ အတွင်း၌ ဘုရားခင်သာ ရှိတော့ပြီး ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များတော့ မရှိတော့ပေ။

ဘုရားခန်းထဲမှာလည်း ပင့်ကူအိမ်များ၊ ဖုန်များ၊ အလိမ်းလိမ်း ကပ်လျက် ရှိနေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လက်ထဲမှ ကိုင်လာသော မီးအိမ်ကို တိုင်ထောင့်တစ်နေရာမှာ ချိတ်လိုက်ပြီး ဘုရားခန်းထဲရှိ ပင့်ကူအိမ် များကို သုတ်သင်ရှင်းလင်း ဖယ်ရှားပစ်လေသည်။

ထို့နောက် အသင့်ယူလာသော ဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းစိုက် လိုက်သည်။ ပြီးသောအခါ သူပြုလုပ်နေကျအတိုင်း စိတ်ကို တည်ငြိမ် အောင်ထားကာ ဘုရားကန်ဟော့ခြင်း၊ ဂုဏ်တော်များကို ရွတ်ဆိုခြင်း၊ ပရိတ်တရားတော်များကို ရွတ်ဆိုခြင်း၊ ပဉ္စာန်းဂုဏ်တော်ကို အနုစဉ် ပဋိလုံ ရွတ်ဆို၍ ဂုဏ်းစိပ်ခြင်း၊ အရပ်ရှစ်မျက်နှာသို့ မေတ္တာပို့ခြင်း။

မမြင်အပ်သော ပရလောကသားများကို မေတ္တာပို့ခြင်း၊ အမျှအတန်း ပေးဝေခြင်း၊ သစ္စာပြုခြင်း၊ တိုင်တည်ခြင်းများကို ပြုလုပ်လေသည်။

အားလုံးပြီးသောအခါမှ သမထထိုင်ခြင်းအလုပ်ကို စတင်လုပ် လေသည်။ အချိန်မှာ တဖြည်းဖြည်းညဉ့်နက်ပိုင်းသို့ ရောက်လာသလို အမှောင်ထုကလည်း ပိုမိုများပြားလာလေသည်။

မနီးမဝေးတော့စပ်ဆိုမှ ခွေးအူသံအချို့ ပေါ်ထွက်လာသည်။ စကဲကြာတော့ ခွေးဟောင်သံများ ဆက်တိုက်ပေါ်ထွက်လာသည်။

ခွေးဟောင်သံများ ကြားရသဖြင့် အောက်ထပ်၌ စကားပြောနေ ကြသော စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့ နှစ်ယောက်မှာ သတိဖြင့် စောင့် ကြည့်နေကြသလို အောက်ထပ်အခန်းထဲ၌ ပုတီးစိပ်နေသော ဦးဗန် ကောင်းကလည်း မသိမသာ နားစွင့်နေသည်။

ညနေပိုင်းလောက်ကမှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြင့် သေဆုံးနေသည့် အလောင်းတစ်လောင်းကို ခြံကြီးတစ်နေရာမှာပင် မြေမြှုပ်ထားခဲ့ရာ ယခု ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်ရောက်ကာမှ ခွေးအူသံ၊ ခွေးဟောင်သံ များ ကြားနေရပြန်ရာ တော်ရုံအသည်းငယ် ကြောက်တတ်သူများဆို လျှင် နေရာမရှိလောက်အောင် ဖြစ်လောက်သည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်သည်။

သူတို့လေးယောက်စလုံးကတော့ ထိုထက်မက ကြောက်မက် ဖွယ်ကောင်းသော အတွေ့အကြုံများနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ကြဖူးသူ များပေမို့ သတိဝီရိယဖြင့် စောင့်ကြည့်နေရုံမှလွဲ၍ ဆောက်တည်ရာ မရလောက်အောင် ကြောက်လန့်ခြင်းမျိုးတော့ မဖြစ်ကြပေ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခွေးဟောင်သံများမှာ အိမ်ကြီးအနီးတစ်ဝိုက်

သို့ ရောက်လာသည်။ ခွေးဟောင်သံများကို နားထောင်ကြည့်ခြင်းဖြင့် အမှောင်ထဲမှာ လာနေသူကို နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်ကာ ဟောင်နေခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် စကဲကြာတော့ ခွေးဟောင်သံများ ရပ်သွားသည်။ အောက်ထပ်၌ ရှိနေသော စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့နှစ်ယောက် ကတော့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို တစ်ဖက်၊ ဓားကိုတစ်ဖက် ကိုင်ထားကြ ကာ အိမ်အဝင်တံခါးမကြီးကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

သူတို့ဝင်လာပြီးကတည်းက မင်းတုံးချက်များ ပျက်စီးနေသည့် တံခါးမကြီးနှစ်ချပ်ကို နေရုံသာ နေထားခဲ့သဖြင့် အပြင်မှ လေတိုးလိုက် တိုင်း တက္ကွဲကျိ အသံများမြည်ကာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသည်။

စကဲကြာတော့ အပြင်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က တွန်းဖွင့် လိုက်သကဲ့သို့ ကျိခနဲ အသံမြည်ကာ တံခါးနှစ်ချပ်မှာ ပွင့်သွားလေသည်။

တံခါးချပ်ပွင့်သွားသည်နှင့် နှစ်ယောက်စလုံး လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ဖြင့် ပြိုင်တူ လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ သို့သော် ဘာမှမတွေ့ရပေ။ အတန် ကြာသည်အထိ စောင့်ကြည့်နေသော်လည်း ထူးခြားမှု မတွေ့ရတော့ မှ နှစ်ယောက်စလုံး သက်ပြင်းချလိုက်ကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် တံခါးနှစ်ချပ်က လေမတိုက်ပါဘဲ ဝန်းခနဲ ပြန် ပိတ်သွားပြန်လေသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က တံခါးတွန်းဖွင့်ကာ အိမ် ထဲဝင်လာပြီးမှ တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည့် ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးပင်။

စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့နှစ်ယောက်မှာ တံခါးရှိရာသို့ လက်နှိပ် ဓာတ်မီးဖြင့် ပြိုင်တူထိုးကြည့်လိုက်သော်လည်း ဘာမှ မတွေ့ရပြန်ပေ။

ထိုတံခါးပိတ်သွားသံကို ဘုရားခန်းတွင် ပုတီးစိပ်နေသည့် ဦးဗန်

ကောင်းကပါ ကြားလိုက်ရသဖြင့် နေရာမှ ထလာလေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဘေထီး”

“မသိဘူး အဘ၊ အဝင်ပေါက်တံခါးချုပ်ကတော့ ဖွင့်လိုက်၊ ပိတ်လိုက်နဲ့ ဖြစ်နေတာပဲ”

“လေတိုက်လို့များလား”

“တံခါးချုပ်ကြီးတွေ ဆောင့်ပိတ်သွားလောက်အောင် လေလဲ ဒီလောက် မတိုက်ပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ဒါမှ မဟုတ် ပိညာဉ်ပစ်ကောင် အပြင်က ပြန်လာတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“လာပစေပေါ့ အဘရာ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ကြောက်ကြသလား”

“ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ အဘရာ၊ အကောင်အထည်မမြင်ရရင် ပိညာဉ်ပစ်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ပိညာဉ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ခြောက်လှန့်ရုံပဲ တတ်နိုင်တာ၊ ကိုယ်က ပကြောက်တတ်ရင် သူတို့ဘယ်လိုမှ တေတနိုင်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် အဘရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို ဘာမှ ရန်မူတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူတို့က ရန်မူလာရင်တော့ ဒိုးဖိုသေ ပြင်ထားပေရော”

ဟု ပြောလေရာ ဦးဗန်ကောင်းက ၎င်း၏ တပည့်နှစ်ယောက်တို့ကို များစွာ သဘောကျသွားလေသည်။

“ဒါထက် မင်းတို့ဆရာရော”

“အပေါ်ထပ် တက်သွားတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ သူ့အနေနဲ့ ထူးခြားတာတွေ တွေ့ချင်တွေ့နိုင်

မှာပေါ့”

“ကျွန်တော် အပြင် အဝင်အထွက် တံခါးမကြီးကို တစ်ခုခုပိတ်ပြီး ပိတ်ထားလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား အဘ”

“ပိတ်ချင်လဲ ပိတ်ထားလိုက်လေ၊ ဒါမှ ဒီအိမ်ထဲကို တစ္ဆေဝင်လာရင်လဲ ပြန်မထွက်နိုင်အောင်ပေါ့”

ဦးဗန်ကောင်းက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောလိုက်သည်ကို ငမဲအောင်က ဘာကယ်မှတ်ပြီး တံခါးမကြီးနှစ်ချပ်ကို သစ်သားချောင်းတစ်ချောင်းဖြင့် ကန့်လန့်ခံကာ ပိတ်ပြီးမှ ပြန်လာသည်။

ထို့နောက် သုံးယောက်သား တရားတမော အိပ်ကြလေသည်။ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းလာသောကြောင့် မကြာခင်မှာ သုံးယောက်စလုံး အိပ်ပျော်ကြလေရာ လှေကားမှ အပေါ်သို့ တက်သွားသည့် အရိပ် သဏ္ဍာန်တစ်ခုကိုတော့ သတိမပြုမိလိုက်ကြတော့ပေ။

★ ★ ★

ရေးနှင့် မသက်ဆိုင်သော စိတ်တန်ခိုးစွမ်းအားကို ကောင်းစွာ အသုံးချနိုင်သည့် နည်းပညာတစ်ခုဖြစ်ပေရာ ယခုလိုအခါမျိုးတွင် များစွာ အသုံးဝင်လှပေသည်။

အချိန်မှာ ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန် ရောက်လာသဖြင့် အိမ်ကြီးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ အမှောင်ထုများက ဖုံးလွှမ်းလာသလို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကလည်း မင်းမူလာလေသည်။

အပြင်ဘက်၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသလို ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးအတွင်းမှာလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေလေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် လှေကားမှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသော ခြေသံ တရုပ်ရုပ်ကို တောင်ကြားလာရသည်။

ခြေသံမှာ ညင်သာလှသာကြောင့် ကြားရသည်ဆိုရုံကလေးပင်။ ခဏကြာတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ခပ်ဖွဖွနင်းလျှောက်လာသည့် ခြေသံကို သတိပြုမိသည်။ ခြေဘဲကမူ နောက်ဘက်သို့ နီးကပ်လာသည်။ ခဏကြာတော့ နှာခေါင်းထဲမှာ သင်းပျံ့သော ရနံ့တစ်မျိုး ဝင်လာသည်။

ထိုရနံ့ဝင်လာသည်နှင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အသက်မရှူတော့ဘဲ အောင့်ထားလိုက်စဉ် မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ မီးခိုးငွေ့များထဲ၌ မိန်းကလေး ရပ်နေသည်ကို မြင်ရသော်လည်း မျက်နှာကိုတော့ မမြင်ရပေ။

ခဏကြာတော့ ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်က နောက်တက်သို့ တဖြည်းဖြည်းဆုတ်ကာ ပျောက်သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်လည်း ထိုင်နေရာမှ ထကာ ထိုင်နေရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ စောစောက အမျိုး ၁၆၁ မီးရပ်နေရာတစ်ဝိုက်သို့ ရောက်သောအခါ

အခန်း (၁၆)

မြန်းဖြူနှင့် ဝိညာဉ်မာယာ

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ရောက်နေသောနေရာမှာ အပေါ်ထပ် အရှေ့ဘက် အစွန်ဆုံးနေရာဖြစ်သောကြောင့် အောက်ထပ်မှ အခြေအနေများကိုတော့ မကြားရပေ။

သူသည် သမထထိုင်နေရင်း စိတ်ကို တည်ငြိမ်မှုရစေရန် ကြိုးစားနေလေသည်။ ၎င်း၏ အာရုံထဲတွင် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာက ကွယ်လွန်သွားကြသည့် ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သော လူများနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သည့် အကြောင်းများကို အာရုံ၌ ပေါ်လာစေရန် စိတ်အာရုံကို ဖြန့်ကြက်လျက် ရှိပေသည်။

မိမိစိတ်အာရုံကို စုစည်းခြင်း၊ ဖြန့်ကြက်ခြင်း၊ ပို့လွှတ်ခြင်း အစရှိသော တယ်လီပသီနည်းပညာကို ကောင်းစွာ ပြုလုပ်နိုင်လေသည်။ တယ်လီပသီဟု ခေါ်သည့် စိတ်အာရုံစေစားပို့ လွှတ်ခြင်းမှာ ဘာသာ

ဘာမှ မတွေ့ရတော့ပေ။ စိတ်မကျေနပ်သဖြင့် လက်နှိပ်မီးဖြင့် ဟိုဖို သည့်သည် လိုက်လံထိုးကြည့်သော်လည်း အစအနမျှပင် မတွေ့ရ တော့ပေ။

သို့ကြောင့် အိမ်ကြီးအပေါ် ထပ်တစ်ခုလုံး နေရာအနှံ့ လိုက်ကြည့် သော်လည်း မိန်းကလေး၏ အရိပ်အယောင်ကိုမှ မတွေ့ရပေ။ ကဗျာ ကရာ လှေကားမှ အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာသည်။ သူ့အသံကြားသဖြင့် အိပ်နေကြသော ဦးဗန်ကောင်းတို့သုံးယောက်က ကဗျာကရာ ထလာ ကြသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်ထင်ကျော်”

“စောစောက ဒီလှေကားအတိုင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက် အောက်ဘက်ကို ဆင်းလာတာ မတွေ့လိုက်ဘူးလား အဘ”

“ဟင့်အင်း။ မမြင်မိပါဘူး”

“အဘတို့ အိပ်ပျော်နေကြလို့များ မမြင်မိလိုက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး အပေါ်ထပ်က ခြေသံလိုလို စကားပြောသံလိုလို ကြားနေရလို့ တို့လဲ အခြေအနေစောင့်ကြည့်နေကြတာပါ။ ဘယ်သူ ဆင်းလာတာ မတွေ့ရပါဘူး။ ဒါထက် စောစောက စကားပြောသံ ကြား နေရတာ မောင်ထင်ကျော်အသံလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်သူနဲ့များ စကားပြောနေတာလဲ”

“မြနှင်းဖြူနဲ့ပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက တအံ့တဩ ဖြစ်သွား ဟန် ရှိလေသည်။

ရွှေသမင်

“မြနှင်းဖြူ ... ဟုတ်လား။ မြနှင်းဖြူဆိုတာ သူဌေးကြီးဘောက် လရဲ့သမီး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်း သူ့ကို သေသေချာချာ တွေ့လိုက်ရရဲ့လား မောင်ထင် ကျော်”

“တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ အခု သူ အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းလာလို့ လိုက်ရှာနေတာ”

“ဒီအောက်ထပ်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ ဆင်းမလာတာ သေချာ ဘယ်။ အောက်ထပ်တံခါးမကြီးကိုလဲ ဖွင့်လို့မရအောင်လို့ သစ်သား ဆောင်းတွေနဲ့ ထိုးပြီး ပိတ်ထားတာပဲ။ မင်း စိတ်မကျေနပ်ရင် လိုက်ရှာ ကြည့်ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုကာ လေးယောက်သား လက်ဆွဲမှန်အိမ်နှင့် လက်နှိပ် များကို အသုံးပြုကာ လိုက်ရှာကြသော်လည်း ထူးခြားမှုတစ်စုံတစ် စာ မတွေ့ကြရသောကြောင့် လက်လျှော့ကာ မိမိတို့နေရာသို့ ပြန်လာ သာ စကားပြောရင်း စောင့်ကြည့်ကြသည်။

သို့သော်လည်း နောက်ထပ်တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ကြရဘဲ မိုးစင် စင်လင်းသွားတော့သည်။ နံနက်လင်းသောအခါ ဘောဂဗလစ်အိမ်ကြီး ၏ အတွင်းအပြင် နေ့ အပြားကို လိုက်လံကြည့်ရှုကြလေသည်။

အချို့နေရာများတွင် သာမန်မျှသာ တွေ့ရသော်လည်း အချို့ နေရာများမှာတော့ လျှို့ဝှက်စွာဖြင့် ပိတ်ထားသည့် တံခါးများကို တွေ့ ရသည်။

သူတို့တစ်တွေ လိုက်ရှာကြည့်သောအခါ ရှေ့ဘက်ရော နောက်

ရွှေသမင်စာပေ

ဘဏ်၍ အပေါ်သို့တက်သည့် လှေကားများကိုသာ တွေ့ရပြီး အောက်ဆင်းသည့် နေရာကိုတော့ မတွေ့ရပေ။

အပေါ်ထပ်ဘုရားခန်း တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကပ်ထားသော ဝိရိကိုသို့ အရာတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ဝိရိမှာ သံဖြူလုပ်ထားပြီး အုတ်ခုံအတွင်းသို့ မြုပ်ထည့်ထားရာ ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင် မမြင်သာပေ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခုံအနီးသို့ ကပ်ကာ သံဖြင့်ဖြူထားသည့် ဝိရိကို အသေအချာ ကြည့်ရှုလေသည်။ ဝိရိဖြူလုပ်ထားသော သံမှာ အမျိုးအစားကောင်းမွန်လှပြီး လက်ရာမှာလည်း နေပောင်းလက်ရာ ဖြစ်သည်။

သံကို ကနုတ်ပန်းများ ဖြစ်အောင် ဖြုလုပ်ထားသည်မှာ သစ်တောကို ပန်းပုထုလုပ်ထားသည့်အတိုင်း လက်ရာမြောက်လှပေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ပိတ်ထားသောတံခါးကို ဖွင့်ရာ အတွက် သော့ချက်ကို ရှာရာ အလယ်တွင်မရှိဘဲ နံဘေးနားမှာ ထည့်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူသည် ဓလုတ်ကိုမဖွင့်မီ မည်သို့သော အန္တရာယ်မျိုး ဖြစ်လာနိုင်သည်ကို သတိထားကြည့်သော်လည်း မတွေ့ရတော့မှ ဝိရိကို ဖိနှိပ်လိုက်သည်။ ဓလုတ်မှာ အသုံးမပြုဘာကြာပြီဖြစ်သည့် အနည်းငယ်ကျပ်နေလေရာ ဖိနှိပ်လိုက်မှ ပွင့်သွားလေတော့သည်။

“ဂျွီ”

တံခါးနှစ်ချပ် ပွင့်သွားသောအခါ ဝိရိ၏ ခုံမှာ နောက်ဘက်သို့ ပြောင်းပေးကျော်ကျော်လောက် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို

အတွင်းမှာ လူဆယ်ယောက်ခန့် ဝင်နေနိုင်လောက်အောင် ကျယ်ဝန်းလေသည်။

အမှန်တော့ ဝိရိဟုသာဆိုသော်လည်း လျှို့ဝှက်အခန်းတစ်ခု သဖွယ် ရှိနေလေသည်။ အတွင်း၌ အနည်းငယ်မှောင်မှောင်သောကြောင့် သက်နှိပ်ခတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ရာ ရုပ်ပွားတော်အချို့နှင့် ပန်းအိုး၊ ရေဘကောင်း၊ ရွှေကန်၊ လင်ပန်း၊ ပန်းကန်အစရှိသည်တို့ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

အချို့ပစ္စည်းများမှာ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကပ်နေသော်လည်း အချို့အနည်းများကတော့ မီးရောင်ဖြင့် ထိမိသောအခါ-အလင်းရောင် ထွက်လာသည်။

“ဒီအထဲမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေက ဘုရားဝေယျာဝစ္စလုပ်တဲ့အခါမှာ အသုံးပြုတဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်မယ်၊ ကြည့်ရတာကတော့ ချွန်ပြုလုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ဟု ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စကားကြွားသောအခါ ငမဲအောင် ခပ်စိတ်မြန်လက်မြန်ဖြင့် အတွင်းသို့ဝင်ရန် ပြင်လိုက်ရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လက်ကို ဆွဲထားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော် သွားယူလိုက်မယ်”

“မသွားနဲ့၊ ဟိုမှာ တွေ့လား”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လည်း ဖျတ်ခနဲ သတိရလာ၏။

“အဲဒါ ဘာတွေလဲ”

“ဟိုမှာ ... မမြင်ဘူးလား။ လူအရိုးစုတွေလေ”

ထိုအခါမှ အသေအချာကြည့်လိုက်သောအခါ ဖုန်များ အထပ်ထပ် ဖုံးနေသောအောက်၌ တစ်စွန်းတစ်စ ထွက်နေသော လူအရိုးစု

အချို့ကို မြင်ကြရသည်။

“ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“မင်း အဖြေသိချင်ရင် ဘုရားစင်ရှေ့မှာရှိတဲ့ သစ်လုံးပာစံလုံးပာ ယူလာပြီး အတွင်းကို ထည့်ကြည့်လိုက်ပါလား။”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စကားကြားသောအခါ စောထီးစော ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ချထားသော အလျားသုံးတောင်ခန့်ရှိ ကျွန်းလုံးပာစံလုံးကို ပွေ့ယူလာသည်။ အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် သံဗီရိအတွင်းသို့ လိုမ့်သွင်းလိုက်သည်။

တခုနီးဒုန်းနှင့် အသံထွက်လာပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် ...

“ခွီ ... ခွီ”

ဟူသော အသံတစ်ချက် ကြားရပြီး အပေါ်မှ အောက်သို့ ကျလာသော ဓားစက်တစ်ခုက ကျွန်းတုံးကို ခုတ်ချလိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်နက်ဆိုသလို ဘေးမှ ကန့်လန့်ဖြတ် ထွက်လာသော ဓားစက်တစ်ခုကလည်း ဝိုက်ထွက်လာသည်။

အကယ်၍ လူတစ်ယောက်ဆိုပါက ကိုယ်ကို ဝိုင်းချလိုက်နေအနေအထားဖြစ်သည်။ သို့စေကာမူ ပထမအပေါ်မှ ထွက်၍ စိုးရိမ်ချလိုက်သော ဓားက ကျွန်းသားကို ခုတ်မိပြီး စိုက်ဝင်နေလေမှ နောက်ထွက်လာသော ဓားစက်ကလည်း ရုပ်တန်သွားလေတော့သည်။

“ကဲ ... မြင်ပြီ မဟုတ်လား”

“မြင်ပါပြီဗျာ၊ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ မပြောပါနဲ့ဝေ၊ တကယ်လို့သာ အတွင်းကို ဝင်သွားမိရင် အခုလောက်ဆို ခေါင်းတခြား ကိုယ်တခြား ဖြစ်နေလောက်ပြီ”

ဟု ငမဲအောင်က ပြောသည်။

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ သာမန်ထက် ထူးထူးခြားခြား လုပ်ထားတဲ့ အရာ မန်သမျှ သတိထားကြည့်ဖို့ လိုတယ်၊ မဟုတ်ရင်တော့ အန္တရာယ်နဲ့ တွေ့ရမှာပဲ”

“ဆရာ ဘယ်လိုများ သတိထားမိတာလဲဗျ”

“ဒီမှာကြည့်ကြလေ၊ နံရံကပ်စီရိုဆိုတာ သံနဲ့ပဲလုပ်လုပ်၊ သစ်သားနဲ့ပဲလုပ်လုပ်၊ ဒီလောက်ကြီးဖို့ အကြောင်းမှ မရှိတာ၊ အခု သံဗီရိက အတွင်းမှာ လူဆယ်ယောက်လောက် ဝင်နေလို့ရတယ်၊ အိမ်ရှင်တွေ အတွက် အရေးအကြောင်းရှိရင် ဝင်နေလို့တဲ့ လျှို့ဝှက်နေရာတစ်ခု ဖြစ်သလို ပစ္စည်းတွေထားတဲ့ နေရာတစ်ခုလဲ အသုံးပြုလို့ရမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် သူတို့ဝင်တဲ့အခါ ဓားစက်တွေက မထိဘူးလား”

“သူတို့ကတော့ လျှို့ဝှက်လေ့ရှိတဲ့ သိထားကြပေ... အန္တရာယ်မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ ကျန်တဲ့လူတွေကသာ ဘုမသိဘမသိနဲ့ ဝင်ရင် ဓားစက်ထိပြီး သေမှာ၊ ကဲ ... အတွင်းက ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ကြည့်ပါဦး၊ လေ့လာရတာပေါ့”

ဟု ပြောမှ ငမဲအောင်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ အရိုးစုများကို ကွင်းဘောင်နင်းကာ အတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် ပစ္စည်းများကို အပြင်သို့ ထုတ်ပေးလေသည်။

ပစ္စည်းများ အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်းတုံးကို ဖြန့်ဖယ် ထုတ်လိုက်သောအခါ ဓားစက်များက ဖြန့်တက်သွားပြီး တံခါးလည်း သူ့အလိုလို ဖြန့်ဝိတ်သွားလေတော့သည်။

ငမဲအောင် ထုတ်ယူပေးသော ပစ္စည်းများမှာ ကျောက်စိမ်းရုပ်တု

တော်၊ ရွှေသားရုပ်တုတော်၊ မြသားဖြင့် ထုလုပ်ထားသည့် ရုပ်တုတော်များအပြင် ရေခွက်၊ လင်ပန်၊ ဆီမီးတိုင်၊ သွမ်းတော်ခွက်၊ ဓမ္မတကောင်း၊ အစရှိသည်တို့မှာလည်း ရွှေသားအစစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

အသုံးမပြုတ်ထားတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ပြီဖြစ်၍ ဖုန်များအထပ်ထပ် ကပ်နေသောကြောင့်သာ အရောင်အဆင်း မထွက်တော့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“ဒါတွေဟာ ဘောဂဗလသုဋ္ဌေးကြီး ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေဆိုတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေအားလုံးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရားစင်မှာ အသုံးပြုတဲ့ သာမန်ပစ္စည်းလောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ဥပမာပြောရရင် ဖမ်းပုံကြီးထဲက တစ်ပြည်တစ်ခွက်လောက်သာရှိတဲ့ ပစ္စည်းပမာဏမျိုးလောက်ပဲ ရှိပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဘောဂဗလသုဋ္ဌေးကြီးဆိုတာ အတော်ကို ချမ်းသာတာပေါ့နော်”

“အင်းဝမှာ မင်းပေါက်စိုးပေါက်သုဋ္ဌေးဆိုတော့ အင်းဝဘုရင်တွေ ချမ်းသာသလောက်ထပ် မလျော့ထက် ချမ်းသာခြင်းမျိုးနဲ့ ချမ်းသာတဲ့ သုဋ္ဌေးတစ်ဦးပါပဲ”

“ဒါကြောင့်လည်း သူ့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေ မြှုပ်နှံထားခဲ့ဖို့ ဒီလောက်ခမ်းခမ်းနားနား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်ပြီး ထားခဲ့တာပေါ့ကွယ်”

ဟု ဦးဗန်ကောင်းကလည်း ဝင်ပြောပြသည်။

“ဒါဖြင့် သူ့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်မှာ မြှုပ်ထားမယ်ထင်သလဲဟင် အဘ”

“ဒီဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးရဲ့ တစ်နေရာမှာတော့ ရှိမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကာယကံရှင်က သဘောတူပြီး ပြပေးမှကို မြင်ကြရမှာ”

“ကာယကံရှင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်”

“ဘောဂဗလသုဋ္ဌေးကြီးပေါ့ကွယ်”

“ဘောဂဗလသုဋ္ဌေးကြီးမှ မရှိတော့တာ သူက ဘယ်လိုပြမှာလဲအဘရဲ့”

“လူမရှိတော့ပေမယ့် သူ့ရဲ့ ပိညာဉ်က ဒီမှာရှိနေတာပဲ။ သူက တို့ကို ပြသင့်တယ်လို့ သဘောရှိရင်တော့ မင်းတို့ မြင်ခွင့်ရကြမှာပါ။ ငါညက အိမ်ရွာနံဝင်နေတုန်း ဘောဂဗလသုဋ္ဌေးကြီးကို တွေ့ခွင့်ရလိုက်ပါတယ်။ သူက တို့တစ်တွေကို ရန်သူလိုသဘောမထားဘဲ မိတ်ဆွေအဖြစ် လက်ခံတာကိုတော့ သိရပါတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ပင် အံ့သြသွားလေသည်။

“ဒါထက် ဒီပစ္စည်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အဘ၊ သူ့နေရာ ပြန်ထားလိုက်ရမလား”

“မထားနဲ့တော့လေ။ တော်ကြာ နောက်လူတွေက တွေ့လို့ ဝင်ယူဖို့ကြိုးစားကြရင် အသက်သေကြလိမ့်ဦးမယ်။ ဒီတော့ တစ်နေရာမှာပဲ သိမ်းထားလိုက်ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်ကာ ရုပ်ပွားတော်များနှင့် အခြားပစ္စည်းများကို တစ်စုတစ်စည်းတည်း ထုပ်ကာ ယူလာကြလေသည်။

လူတစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကိုတော့ စိတ်ထဲ၌ အလိုလိုသိနေသည်။
သို့သော် အာရုံပျက်သွားမည်နိုးသောကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်မကြည့်
ဘဲ သည်အတိုင်း ငြိမ်နေမိသည်။ ခဏကြာတော့ လေတိုးသံကဲ့သို့
တိုးညှင်းသော စကားသံအချို့ကို နားထဲမှာ ကြားလာရသည်။

“မောင်ရင် မျှဝေပေးတဲ့ မေတ္တာတရားနဲ့ အမျှအတန်းတွေကို
ကျုပ် ရပါတယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်းမှာ ကျုပ်တို့ကို အခုလို
မေတ္တာပို့ အမျှအတန်းပေးဝေတာ မောင်ရင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

စကားသံက ရပ်သွားသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ငြိမ်မြဲ
ငြိမ်နေသည်။ ခဏကြာတော့ စကားသံကို ပြန်ကြားရသည်။

“ဒီကို လူတွေ မကြာခဏ လာကြပါတယ်။ သူတို့က ကျုပ်ရဲ့
ပစ္စည်းတွေကိုပဲ လိုချင်ကြတာ။ နို့ကျုပ်ကို မေတ္တာပို့ပေးမယ့်လူ မရှိပါ
ဘူး။ ဒါကြောင့်လဲ သူတို့ကြမ္မာနဲ့သူတို့ မနီတီးပြီး ခံကြရတာပါပဲ။ ကျုပ်
ကို အခုလို မေတ္တာပို့ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

နားထဲမှာ လေညှင်းတိုးသံလောက်သာ ကြားနေရသည်။ စိတ်ထဲ
မှာလည်း လောလောဆယ်အခြေအနေကို မေ့ပျောက်နေပြီး အခြား
တစ်နေရာသို့ ရောက်နေသည်ဟု ခံစားရသည်။

လူက လေဟာနယ်တစ်ခုထဲမှာ ရောက်နေလို့ ဖြစ်နေသော်
လည်း စိတ်ကတော့ တည်ငြိမ်နေသည်။ ပမာဆိုရလျှင် ဒေါက်တာ
မင်းထင်ကျော်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ စိတ်ညှို့စက်ကွင်းမှာ မိနေ
သကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

“ဒါကြောင့် မောင်ရင်ကို ကျုပ်က စဉ်သည်ကောင်းတစ်ဦးအနေ
နဲ့ ကောင်းမွန်စွာ လက်ခံပါတယ်။ အိမ်ရှင်ဆိုတာ စဉ်သည်ရောက်

အခန်း (၁၇)

သုဋ္ဌေးကြီးဘောဂဗလနှင့် တွေ့ရခြင်း

နောက်တစ်နေ့ ညဘက်တွင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည်
တစ်ယောက်တည်း အပေါ်ထပ်တက်ကာ ဘုရားခန်းထဲတွင် ပုတီးစိမ်း
မေတ္တာပို့ခြင်းများ ပြုလုပ်နေစဉ် သန်းခေါင်ယံအချိန်လောက်ရောက်
တော့ နားထဲမှာ လေတိုးသံကဲ့သို့ မသဲမကွဲအသံမျိုး ကြားလာရသည်။

ထို့နောက် မိမိအနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော
ကြောင့် လေဟာပုံသွားသော အထိအတွေ့ကိုလည်း သတိပြုမိသော်
လည်း မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထားလေသည်။

ခဏကြာတော့ သူ့နံဘေးနားမှ လူတစ်ယောက်ဖြတ်လျှောက်သံ
ကို သတိပြုမိလိုက်ပြီး ဘုရားခန်းတစ်နေရာတွင် ရပ်တန့်သွားသည်။
နားခေါင်းထဲမှာ အနံ့အသက်တစ်မျိုး ရနေပြီး မိမိနှင့် မကုမ်းမကမ်း

လာရင် ကောင်းမွန်စွာ ဧည့်ဝတ်ပြုရမှာဆိုတော့ မောင်ရင့်ကို ကျုပ်ရဲ့ အခန်းကို ဖိတ်ပါတယ်။ လာခဲ့ပါ။ ကျုပ်ရဲ့ အခန်းက ဒီဘုရားခန်းရဲ့ ဝဲဘက်ကပ်လျက်နေရာက အခန်းပါပဲ။ လာခဲ့ပါ။”

ဟု ပြောသံကြားရပြီး နေရာမှ ပြန်ထသံ၊ ပိုးလုံချည် ပုတ်ခတ်သံ၊ နံဘေးနားမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော ခြေသံခပ်တိုးတိုးတို့ကို ဆက်တိုက် ကြားရပြီးနောက် အခန်းထဲမှာ ပြန်လည် နြိမ်သက်သွားလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့အနီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာမှမရှိတော့ပေ။ သို့သော်လည်း စိတ်ထဲမှာ ထူးခြားနေသည် ထင်သောကြောင့် နေရာမှထ၍ ဘုရားခန်းမှထွက်ကာ လက်ဝဲဘက်အခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

အုတ်ခုံရံတွင် ကျွန်းတံခါးကြီးတစ်ချပ် တပ်ထားသော အခန်းပေါက်ခသို့ ရောက်သောအခါ ရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်းတံခါးကြီးမှာ ကနုတ်ပန်းများဖြင့် ကြီးမားစန့်ထည်လှသည်။

သူသည် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ ကျွန်းတံခါးကြီးကို လက်ဖြင့် တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

“ဦး ...”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ တံခါးချပ်ကြီးက ပွင့်သွားလေသည်။ အတွင်း၌ အနည်းငယ်မှောင်နေသော်လည်း ဖျော့တော့သော အလင်းရောင်အချို့ ရှိနေလေသည်။ ထို့ပြင် မီးနိုးငွေ့များ ဝေ့ဆိုင်းနေသကဲ့သို့ ဝေ့ဝေ့ဆိုင်းဆိုင်း ရှိနေလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စိတ်ကိုတင်းကာ အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ အခန်းတွင်း၌ မည်သူမှ မရှိပေ။ သို့စေကာမူ အသုံး

အဆောင်ပစ္စည်းများကတော့ လျှို့ဝှက်သည့်အတိုင်း ပြင်ဆင်ထားလေသည်။ အခန်းအလယ်တွင် စားပွဲကုလားထိုင်များ ချထားပြီး အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှာတော့ ကျွန်းစုတင်ကြီးတစ်လုံး ရှိသည်။ ကျွန်းစုတင်ပေါ်၌ မွေ့ယာခင်းကို ခင်းထားပြီး ခေါင်းအုံး၊ စောင် အစရှိသည်တို့ကိုလည်း အဆင်သင့်ချထားသည်။

ဖြူဖွေးသော မွေ့ယာခင်းမှာ အရောင်အဆင်းရှိနေပြီး လောလောဆယ် လူတစ်ယောက်အသုံးပြုထားဟန် ရှိလေသည်။ ထို့ထက်ပို၍ ထူးဆန်းသောအရာမှာ ထိုအိပ်ရာပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် အိပ်ထားသကဲ့သို့ တွန့်ကြဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ လူမနေသော သည်အိမ်ကြီးအတွင်းမှာ ဘယ်သူကများ ထိုအခန်းကို အသုံးပြုနေပါလိမ့်ဟု စေတနာ တွေးနေမိသည်။

ထို့နောက် သူသည် အခန်းတွင်းသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေရာ တန်းပေါ်မှာ ရင်ပုံးအင်္ကျီ၊ တောင်ရှည်ပိုးလုံချည်တို့ကို သစ်သားချိတ်ဖြင့် ချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုအင်္ကျီ၊ လုံချည်တို့မှာတော့ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းတက်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အရောင်အဆင်းပင် မပေါ်တော့ချေ။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လက်ဖြင့် ထိကိုင်လိုက်သောအခါ တဖြုတ်ဖြုတ်ဖြင့် ကြွေသွားလေတော့သည်။

နံရံ၌ ဆီဆေးပန်းချီကားကြီးသုံးချပ် ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခေါင်းရင်းဘက်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီကားမှာ သူငွေကြီး ဘောဂဗလ၏ ပုံတူဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

မောင့်ကျက်သရေခေါင်းပေါင်း။ ရင်ပုံးအင်္ကျီတို့ ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်လုံးမျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကားနှင့် ယောက်ျားပီသ၍ စုံညားတည်ကြည်သော မျက်နှာမျိုးဖြစ်၏။

အလယ်ပန်းချီကားကမူ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး၏ ပုံတူဖြစ်သည်။ တီးဆံပတ် ဆံထုံးအောက်မှာ ငယ်ရွယ်စဉ်က ချောမောလှပခဲ့သော ပုံရိပ်များကို ပေါ်အောင် ရေးဆွဲထားလေသည့် ဘောဂဗလသူဌေးကတော်၏ ပုံတူဖြစ်ပေသည်။

အစွန်ဆုံးဓာတ်ပုံကတော့ ချောမောလှပသည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ ပန်းချီကားဖြစ်သည်။ ရှေးခေတ် နန်းတွင်းသူတို့ ထုံးလေ့ရှိသည့် ဆံထုံးမျိုးကို ထုံးထားပြီး မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်း စသည်တို့မှာ လှပချောမောသည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြပေးလျက် ရှိကြသည်။

ကြည့်လင်ဝင်းပသော မျက်နှာပေါ်၌ ပြုံးယောင်သမ်းလျက်ရှိသော နှုတ်ခမ်းလေးမှာ မြင်သူတိုင်း စွဲမက်ဖွယ်ရာဖြစ်လေသည်။

“အင်း ... သူဌေးကြီးရဲ့သမီး မြနှင်းဖြူဆိုတာ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့” ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

ပန်းချီကားများမှာ ပုန်များ၊ ပိုးအိမ်များ ကပ်တွယ်နေသော ကြောင့် ဆေးရောင်များ မှန်ဝါးလျက်ရှိသည်။ အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှာတော့ ရှေးလူကြီးများ ကိုင်လေ့ရှိသည့် တုတ်ကောက်တစ်ချောင်း၊ ဖိနပ်တစ်ရုံတို့ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အခန်းထဲမှာ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီး အခန်းအလယ်၌ ချထားသော စားပွဲကုလားထိုင်များရှိရာသို့ လျှောက်

လာသည်။ ထိုနေရာရောက်မှ ပိုမို အံ့ဩရလေသည်။

အတယ့်ကြောင့်ဆိုသော် စားပွဲပေါ်တွင် ကြွေလက်ဖက်ရည်အိုးနှင့် ကြွေပန်းကန်၊ ဆေးလိပ်ခွက်၊ ကြေးကွမ်းအစ်တို့ကို သူ့နေရာနှင့်သူ ချထားသည်ကို တွေ့ရသည့်အပြင် ကုလားထိုင်တစ်လုံး၏တေးနားကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကြွေထွေးခံတစ်လုံးကိုလည်း အဆင်သင့်ချထားလေသည်။

ထို့ပြင် စားပွဲတစ်နေရာတွင် အိတ်ဆောင်နာရီတစ်လုံး ရှိနေသည်။ နာရီ၏ကြိုးမှာ ရွှေကြိုးဖြစ်သည်။ တိတ်ဆိတ်နေသောအချိန်တွင် နာရီသံပတ်မှ တချက်ချက်နှင့် မြည်နေသလို အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က တအံ့တဩဖြင့် နာရီကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ သူ ကောက်ယူလိုက်စဉ် နာရီကြိုးမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲကိုင်ထားသလို တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသဖြင့် လွှတ်ချမလိုဖြစ်သွားပြီးမှ လက်ထဲပါလာလေသည်။

“ချက် ... ချက် ... ချက်”

နာရီစက်သံက ပုံမှန်လည်ပတ်လျက် ရှိနေသည်။ အချိန်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ညဉ့် (၁၂) နာရီထိုးနေပြီ။

“ဟင် ...”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ၎င်းလက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ည (၁၂) နာရီထိုးနေပြီ။ သံပတ်ပေး၍ အသုံးပြုရသော နာရီတစ်လုံးမှာ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် သို့မဟုတ် တစ်ပတ်ထက်ပို၍ ကြာရှည်မခံနိုင်ပေ။ သူ့လက်ထဲ၌ ရှိနေခဲ့သော နာရီမှာ အချိန်မည်မျှကြာအောင်

သူ့အလိုလို လည်ပတ်နေခဲ့သလဲ။

ဒါမှမဟုတ် ထိုနာရီကို တစ်စုံတစ်ယောက်က သံပတ်ပေးထားခဲ့လေသလား။ ထိုသို့ဆိုလျှင် သံပတ်ပေးသူဟာ ဘယ်သူလဲ ဟု တစ်ယောက်တည်း ဧဝေဝေါ စဉ်းစားနေစဉ် သူ့ရှေ့တက်ရှိ စားပွဲထိပ်ဘက်ရှိ ရယ်သံတိုးတိုးကို ကြားရလေသည်။

ကြည့်လိုက်တော့လည်း အမိုးအငွေ့များ ဝေပဲနေသည်မှလွဲ၍ ဘာမှ မတွေ့ရပေ။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် လက်ထဲမှာနာရီကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချလိုက်ပြီး စားပွဲတစ်ဖက်သို့ လျှောက်လာသည်။

စားပွဲအလယ်လောက်တွင် ကြေးနီလင်ပန်းဖြင့် ထည့်ထားသော ကြွေဇရာ။ ကြွေပန်းကန်တို့ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ထက် စားပွဲထိပ်ဘက်ကုလားထိုင်ရှိသောနေရာ၏ စားပွဲအပေါ် တစ်နေရာ၌ ကြီးမားသော ကြေးကွမ်းအစ်ကြီးတစ်လုံးကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ကုလားထိုင်ထောမှာတော့ ကြွေထွေးခံရှိသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကြေးကွမ်းအစ်ကြီးကို အသေအစွာ ကြည့်သည်။ ကြေးကွမ်းအစ်ကြီးမှာ သာမန်ကွမ်းအစ်များထက် ပိုမိုကြီးပြီး အပေါ်ဆင့်တွင် ကွမ်းညှပ်၊ ကွမ်းသီးစိတ် ထည့်သော ဘူးထုံးဘူးတို့ ရှိသည်။

ထုံးဘူးထဲ၌ ရေမခြောက်သေးသော ထုံးများရှိသလို ကွမ်းသီးစိတ်များကလည်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပင် ရှိသေးသည်။ အပေါ်ကွမ်းအစ်အံကို ဖွင့်ကြည့်တော့ အလယ်အထဲ၌ ဆေးရွက်ကြီး၊ နွယ်ဖိုစမုံစပါး၊ ဂုံခါး၊ ဂမုန်းစေ့ စသည့် ကွမ်းယာထဲတွင် ထည့်သွင်းစားကြသော ကွမ်းယာဖက်ပစ္စည်းများကို သူ့နေရာနှင့်သူ၊ သူ့အကန်နှင့်သူ

ထည့်ထားလေသည်။

အောက်ဆုံးအံမှာတော့ ကွမ်းရွက်များရှိသည်။ ကွမ်းရွက်များက ခံမ်းစိမ်းနီနီ၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပင် ရှိနေသေး၏။ ကုလားထိုင်နံဘေးရှိ ထွေးခံထဲကို ကြည့်လိုက်တော့ လောလောဆယ် ထွေးချထားဘန်ရှိသော နီရဲနေသည့် ကွမ်းတံတွေးများကို တွေ့ရသည်။

“ဒါတွေဟာ သာမန်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ငါ့ဗုဒ္ဓကိစ္စအမြင်တွေပဲ မှားနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် အိပ်မက် မက်နေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လှည့်စားနေလေရာသလား။”

ဟု တွေးတောနေစဉ်မှာပင် အခန်းထဲမှာ မီးခိုးငွေ့များ ပိုမိုများပြားလာပြီး ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်လာသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ စားပွဲထိပ်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသည့် ပုံရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ဝေဝါးဝါး မြင်သာရလေတော့သည်။

အခန်း (၁၈)

မောင်သူတစ်ညာဉ် ဘယ်မှာလဲ

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် အာရုံမှာ ဝေဝါးလျက်ရှိသည်။ သူ့ဓမ္မ
၌ ရှိနေသော အရာဝတ္ထုများမှာလည်း မီးခိုးငွေ့များကဲ့သို့ ဝေဝါးလျက်
ရှိသည်။

စောစောက ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် သူ့ဓမ္မ
ကြီး၏ ပုံရိပ်မှာလည်း မီးခိုးငွေ့များကဲ့သို့ အခန်းထဲ၌ ဝေဝါးလျက်
နေ၏။

ထို့နောက် အခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်အတိကျသွားကာ တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း အိပ်ပျော်သကဲ့သို့
ဖြစ်သွားကာ အရာအားလုံးကို မေ့မြောသွားလေသည်။ ထိုအခိုက်မှာ
ပင် သူ့အာရုံထဲ၌ ပုံရိပ်အချို့ ပေါ်လာတော့သည်။

ထိုပုံရိပ်များမှာ အလင်းရောင်ပျောက်ထားသော စာတံရံတစ်ခုစီ

ရွှေသမင်စာပေ

၌ ရုပ်ရှင်ပြနေသကဲ့သို့ ပုံရိပ်များက တစ်ခုပြီးတစ်ခု တစ်နေရာပြီး
တစ်နေရာ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ပထမဦးစွာ မြေတူးနေသော အုတ်ချုပ်ကြီးများ ပြုလုပ်နေကြ
သည့် လူများ၏ ပုံရိပ်တို့ကို မြင်ရသည်။ မီးတောက်မီးလျှံကြီးများက
ဘဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်လျက်ရှိသည်။ ဓဏကြတော့ လူကြီး
တစ်ယောက်က အလုပ်သမားများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
မီးပုံထဲသို့ ပစ်ချကာ သတ်ပစ်နေလေသည်။

နောက်ဆုံး အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုလုံးနှင့် ဘုရားကြီးတစ်ဆူ
ပြီးသွားသောအခါ ထိုအလုပ်သမားများကို မြေအောက်အခန်းတစ်ခု
အတွင်းသို့ ခေါ်သွားပြီးနောက် ပိတ်လှောင်ကာ သတ်ပစ်လိုက်လေ
တော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၏ မြင်ကွင်းထဲ၌ ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီး
၏ မြေအောက်အခန်းထဲတွင် ရှိနေကြသည့် ကြောက်မက်ဖွယ်
ဘောင်းလှသော ဝိညာဉ်တို့၏ ပုံရိပ်များကို မြင်နေရလေသည်။

ထို့နောက် လူရွယ်တစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်သဏ္ဍာန်ကို တွေ့ရပြန်
သည်။ ထိုလူရွယ်က ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီး၏ နေရာအနှံ့အပြား၌ စက်
ကြီးယန္တရားများ လိုက်လံတပ်ဆင်လျက် ရှိနေလေသည်။

နောက်မြင်ကွင်းတစ်ခုကတော့ ကိုင်းတောကြီးတစ်ခုအတွင်းမှ
မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။ ကိုင်းတောကြီးထဲတွင် လူတစ်စုကို အခြားလူတစ်
စုက ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်များဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် ခုတ်ထစ်ထိုးသတ်
နေသည့် ပုံရိပ်များ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသေဆုံးသွားကြသည့် လူများသည် ကိုင်းတောကြီးထဲ၌ပင်

ရွှေသမင်စာပေ

ဝိညာဉ်သေဝနှင့် ရှိနေကြကာ ကိုင်းတောကြီးထဲသို့ ရောက်လာသူမှန် သမျှကို ငမ်းဆီးလတ်ဖြတ်လျက် ရှိနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရပြန်၏။
“အင်း...ကြောက်စရာကောင်းသလို အတော်လဲ ရက်စက်ကြ ပါလား။”

ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးလိုက်မိသည်။

နောက်ပိုင်းမြင်ကွင်းအချို့ကတော့ စောစောက မြင်ခဲ့ရသည့် လူရွယ်သည် အိမ်တစ်အိမ်လုံးတွင် စက်ကြီးယန္တရားများကို လိုက်လံ တပ်ဆင်ထားနေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘောဂဗလသူဌေးကြီးအသံက တိုးတိုးလေး ပေါ် တွက်လာသည်။

“ဒီအိမ်ကြီးတွင် လူတွေရဲ့အသက်ကို သတ်ဖြတ်နိုင်သော စက်ကြီးယန္တရားပေါင်း မြောက်မြားစွာ တပ်ဆင်ထားခဲ့ပေသည်။ ထို လျှို့ဝှက်ချက်များကို မသိပါက အသက်အန္တရာယ် ဆုံးရှုံးရပေလိမ့်မည် စက်ယန္တရားများကို ကြည့်လော့”

ဟု အသံပျောက်သွားသည်နှင့် ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီး၏ မြင်ကွင်း က ပြန်ပေါ်လာသည်။ လျှို့ဝှက်စွာ တပ်ဆင်ထားသော စက်ယန္တရား များက တစ်အိမ်လုံး အနှံ့အပြား၌ ရှိနေလေသည်။

အချို့ တံခါးပေါက်များမှာ အချို့ လှေကားမှာ အချို့ ကြမ်းပြု ပေါ်မှာ အချို့ အခန်းများထဲမှာ အချို့ကတော့ မြေတိုက်ခန်းများထဲ ၌ ရှိသည်။ ထိုပြင် လူကဲ့သို့ သွားလာလှုပ်ရှားနေသည့် ယန္တရားစက်မှု များလည်း ရှိလေသည်။

သို့စေကာမူ ထိုစက်ရုပ်များမှာ ပြဒါးများ၊ သုတ်လိမ်းစီရင်ထား

သောကြောင့် သာမန်မျက်စိဖြင့် မမြင်တွေ့နိုင်ပေ။

“ကျုပ် သိုဝှက်ထားတဲ့ ရတနာပစ္စည်းများကို ကြည့်ပေးဦးတော့”

ဟု အသံကြားရပြီး နောက်ထက်မြင်ကွင်းတစ်ခုက ပေါ်လာပြန် သည်။ ထိုမြင်ကွင်းကတော့ မြေအောက်တိုက်ခန်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပြီး အတွင်း၌ ယန္တရားရုပ်များ ရှိသည်။

ထိုပြင် တံခါးဖွင့်လိုက်တာနှင့် ထွက်လာမည့် ဓားစက်များ၊ မြေ တစ်ကွက် အနင်းမှားတာနှင့် ထွက်လာမည့် ထောင်ချောက်များအပြင် အတွင်းသို့ လူရောက်ပြီးကာမှ တံခါးချပ်များက အလုံပိတ်သွားပြီး အဆိပ်ငွေ့များ ထွက်လာမည့်အန္တရာယ်တို့ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“ဒီအန္တရာယ်တွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို မသိတဲ့ ဒီအခန်းထဲ ဝင်မိတဲ့သူဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အသက်ရှင်လျက်နဲ့ ပြန်မထွက်နိုင် ဘူး။ အခန်းထဲ၌ သိုဝှက်ထားသည့် ကျွန်ုပ် ပိုင်ဆိုင်သည့် ရတနာများကို ကြည့်ပေတော့”

ဟု ပြောသဖြင့် ကြည့်လိုက်သောအခါ ကြေးသေတ္တာ၊ သံသေတ္တာများဖြင့် ထည့်ထားသော ရတနာမျိုးစုံတို့ တွေ့ရလေသည်။ ရွှေမန်ကျည်းတောင့်များ၊ ရွှေတုံးရွှေမဲ၊ ငွေတုံးငွေမဲများ၊ ပတ္တမြား အစ ရှိသည့် အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာများ။

ထိုပြင် လူတို့ အသုံးအဆောင်ဖြစ်သည့် လက်ဝတ်ရတနာမျိုးစုံ များ၊ ရွှေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများအပြင် သံမဏိရောင် တောက်ပနေသည့် သေတ္တာတစ်လုံးကိုလည်း တွေ့ရ

သည်။ ထိုသေတ္တာကတော့ အဖုံးပိတ်လျက်သား ရှိနေသည်။

“ဒီသေတ္တာထဲမှာ မယ်နက ငယ်ကျွန်တော်လေးယောက်ကို အရဲ့ နန်းစဉ်ရတနာတွေကို ဝှက်ခိုင်းတဲ့အခါ ရေကန်ကြီးသုံးကန်ရဲ့ အလယ်ရေကန်ထဲကို ပစ်ချပြီး ဝှက်ထားခဲ့တဲ့ ရတနာတွေ ရှိတယ်။ တစ်နေ့ကျရင် သူတို့ကိုနိုင်တဲ့ ဆရာပေါ်လာရင် နန်းစဉ်ရတနာတွေ ပါမှာစိုးလို့ ဒီနေရာကို ရွှေ့ပြောင်းထားခဲ့တာပါ။”

ကြည့်လိုက်တော့ သေတ္တာအဖုံးက ပိတ်လျက်သားပေမို့ အတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို မမြင်ရပေ။ သို့ကြောင့် အဖုံးဖွင့်ကြည့်ရန် စိတ်ထူးလိုက်သည်နှင့် သူဌေးကြီး၏ အသံက ပေါ်လာသည်။

“အရမ်းမဖွင့်နဲ့၊ သင် ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ အထဲမှာ ရန်ပြုမယ့် အန္တရာယ် ရှိတယ်။ ကြည့်လော့”

ဟု ပြောကာ သေတ္တာအဖုံး၌ ရှိသော ဓလုတ်သုံးခုရှိသည့်အနက် အစွန်ဘက်ဓလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ရာ အတွင်းမှ ဓားကိုင်ထားသော ပုံရိပ် တစ်ခုက အပြင်သို့ ပျက်စနဲ ခုန်ထွက်လာကာ သူဌေးကြီးအား နှစ်ပိုင်းချပြီး အတွင်းသို့ ပြန်ခုန်ဝင်သွားလေသည်။

ထိုပုံရိပ် အတွင်းသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်နှင့် သေတ္တာအဖုံးက သူ့အလိုလို ပြန်ပိတ်သွားလေတော့သည်။

ထို့နောက် အခြားအစွန်ဘက်ရှိ ဓလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပြန်ရာ ပြာနှမ်းနေသည့် အဆိပ်ငွေ့များက တံခါးဓလုတ်ဖွင့်သူကို ပက်ဖျက်လိုက်သည်။

“ဒီအဆိပ်ငွေ့ထိလိုက်တာနဲ့ စက္ကနဲ့ပိုင်းအတွင်း အသက်ပျောက်

သွားတာပဲ”

သူဌေးကြီး၏ ပုံရိပ်ကတော့ စောစောက ဓားချက်ထိတာရော၊ အဆိပ်ငွေ့များနှင့် ထိတာပါ ဘာမှမထူးခြားဘဲ ရပ်မြဲ ရပ်နေလေသည်။ သို့ရာတွင် အလယ်ဓလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သောအခါမှ သေတ္တာအဖုံးက အန္တရာယ်ကင်းစွာနှင့် ဖွင့်သွားလေတော့သည်။

ထိုအဖုံးဖွင့်သွားသည်နှင့် နန်းစဉ်ရတနာများကို တွေ့ရသည်။ မြေရေသီး လည်ဆွဲ၊ ပတ္တမြား ရင်လွမ်းတန်ဆာ၊ နဝရတ်လက်စွပ်၊ ပတ္တမြား ဆံထိုး၊ ပတ္တမြားလက်ဝတ်တော် အစရှိသော ပစ္စည်းများ။

ရွှေစင်ရွှေသားအစစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော နန်းတွင်းအသုံး အဆောင်ပစ္စည်းများကို တွေ့ရလေသည်။

“ဒါတွေက နန်းမတော်မယ်န အသတ်မခံရစင်မှာ ရွှေဘိုမငေးက ပစ္စည်းတွေ လာမသိမ်းခင် ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ နန်းစဉ်ရတနာတွေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို ရေကန်ကြီးထဲမှာ မြုပ်ခဲ့တဲ့ လေးယောက်က သရဲဘဝရောက်နေကြတော့ သူတို့အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မစောင့်ရှောက်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီနေရာကနေ ဒီကို ရွှေ့တင်ခဲ့တာပဲ”

ဟု ပြောပြသည်။

“ဒါတွေက နန်းမတော်မယ်နရဲ့ နန်းစဉ်ရတနာတွေဆိုတော့ သူဌေးကြီးရဲ့ ပစ္စည်းတွေကရော ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“ဟိုဘက်မှာ ပုံထားတာတွေက ကျုပ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ နည်းပါပဲ”

တွေ့ရသည့် ပစ္စည်းများက တောင်ပုံယာပုံပင်။ အပြင်ဘက်
ပုံထားသော ရတနာပစ္စည်းများအပြင် သေတ္တာများဖြင့် လည်ထား
သော ရွှေမန်ကျည်းတောင့်များ။ ရွှေကို ဆီးဖြူသီးကဲ့သို့ လုံးထားသော
အလုံးများ။ ထိုရွှေလုံးများမှာ ဆီးသီးလုံးအရွယ်ခန့်ရှိပြီး ကြိုးသီး
အပေါက်များလည်း ပါသည်။ အချို့ ရွှေလုံးကလေးများကို ပုလဲ
သဖွယ် သီကုံးထားသည်လည်း တွေ့ရသည်။

အမှန်တော့ ရွှေလုံးများကို သီကုံးထားခြင်းမှာ ရှေးခေတ်လူ
နေထိုင်စားသုံးမှု သီကုံးဝတ်ဆင်ကြသည့် ရတနာတန်ဆာတစ်ခု
ဖြစ်သည်။

အခြားသေတ္တာများကတော့ အရောင်မျိုးစုံ တောက်ပလှသော
သော စိန်၊ ပတ္တမြား၊ နီလာ၊ သန္တာ၊ ပုလဲ၊ မြ အစရှိသော ရတနာမျိုး
တို့ကို တွေ့ရသောအခါမှ တောကမလသူဌေးကြီး၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု
ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရလေတော့သည်။

“မောင်ရင့်အနေနဲ့ ဒီရတနာတွေကို အလိုရှိတယ်ဆိုရင် အ
သင်္ဃလက်ယူဖို့ ကျုပ်အနေနဲ့ ခွင့်ပြုပါတယ်”

“ကျွန်တော် မယူပါဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲကွယ့်၊ ဒီရတနာပစ္စည်းတွေက ကျုပ်ပိုင်ဆိုင်
ပစ္စည်းတွေပါ။ ကျုပ်က သဘောတူလို့ပေးရင် ယူလို့ရပါတယ်။
ဘယ်လို အန္တရာယ်မှ မဖြစ်စေရပါဘူး”

“ကျွန်တော် ကြားဖူးတာကတော့ ဒီလိုဥစ္စာသိုက်တွေမှာ ခို
ကြတဲ့ ရတနာတွေဟာ အရိမေတ္တယျ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်

အခါ ကျောင်းတော်တွေ ဆောက်ဖို့၊ သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေမှာ
အသုံးပြုဖို့အတွက် ထားတာလို့ မှတ်သားဖူးပါတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ သူဌေးကြီးက ...

“ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ မြေလွှာပြင်ရဲ့အောက်မှာ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်
နေတဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းသိုက်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ကမ္ဘာမြေပြင်ရဲ့
အနှံ့အပြားမှာ အများအပြား ရှိကြပါတယ်။ တခြားမပြောနဲ့ ကျုပ်တို့
အင်းဝတစ်ကြောမှာတင် ဥစ္စာသိုက်တွေက လက်ညှိုးထိုးမလွဲအောင်
ရှိကြပါတယ်။ သိုက်ဆိုတဲ့စကားက အသိုက်အဖုံဖုံ တယ်ဆိုတဲ့စကား
အဓိပ္ပာယ်ပါပဲ။ ရတနာပစ္စည်းတွေ စုဝေးပြီးတော့ သိုက်သိုက်မြိုက်
မြိုက် ရှိနေလို့ သိုက်လို့ ခေါ်တာပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲ၌
ဟုသုတအဖြစ် မှတ်သားထားလေသည်။ သူဌေးကြီးက ဆက်ပြောသည်။

“ငှက်တွေ မိသားစုနေတဲ့ အရာကို ငှက်သိုက်လို့ ခေါ်သလို မြေ
တွေ မိသားစုနေတဲ့ နေရာကိုလဲ မြေသိုက်လို့ ခေါ်ကြသလို လူမိသား
စုတွေ နေတဲ့နေရာကျပြန်တော့ အသိုက်အမြုံလို့ ခေါ်ကြတယ်။ အဲဒီ
လိုပါပဲ။ ဥစ္စာရတနာတွေ စုနေတဲ့နေရာကို ဥစ္စာသိုက်လို့ အလွယ်ခေါ်
ရာက သိုက်ဆိုတဲ့ စကားကို လူတွေ သတိထားမိလာတာပါ”

“လူတွေက သိုက်ဆိုတာနဲ့ ပရလောကယားမတွေရှိတဲ့နေရာဆို
ပြီး အလိုလို ကြောက်လန့်နေကြတယ်။ နောက်ပြီး အဲဒီသိုက်တွေကို
လူတွေက ဘာကြောင့် စိတ်ဝင်စားကြတာလဲ”

“လူတွေက သိုက်ကို စိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်ပါဘူး။ သိုက်ထဲမှာ
ရှိတဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို စိတ်ဝင်စားကြတာပါ။ တကယ်လို့ သိုက်ထဲမှာ

ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ မရှိတူးဆိုရင် အသက်အန္တရာယ်အဖြစ်ခံပြီးတော့ ဘယ်သူကမှ စိတ်ဝင်စားကြမယ် မထင်ပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ဥစ္စာရှိတဲ့သိုက်တွေထဲမှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အစောင့်တွေ ရှိတာပဲလားဟင်”

“ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ ရှိတဲ့နေရာတိုင်းမှာတော့ အစောင့်တွေ မရှိကြ ပါဘူး။ မြေအောက်မှာ ရွှေကြောတွေ ရှိတယ်။ သဘာဝအတိုင်းဖြစ်နေ တဲ့ ရတနာစိန်ကျောက် ပတ္တမြားတွေရှိတယ်။ ဘယ်သူမှ မစောင့်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့လို လူ့ဘဝက ကိုယ့်ရဲ့ ဥစ္စာရတနာတွေကို သိုဝှက်ဖြုပ်နဲ့ ခဲ့ ပြီးတော့ သေလွန်တဲ့အခါမှာ စွဲလမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ စောင့်ရတဲ့နေရာတွေ မှာသာ အစောင့်တွေ ရှိတာပါ။ ဒီပစ္စည်းတွေကတော့ ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ပစ္စည်းတွေပါ။ မောင် အလိုရှိတယ်ဆိုရင် ကျုပ်အနေနဲ့ သင့်သငဲ့ ဟက် စွင့်ပြုပေးပါမယ်”

“ကျွန်တော် သူဌေးကြီးရဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို မယူလိုပါဘူး။ ဒီကိုလာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ခေါမ ရောမ တိုင်းသားတွေရဲ့ ယန္တရားအတတ်ပညာတွေကို လေ့လာချင်လို့ လာခဲ့ တာပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ သူဌေးကြီးထံမှ စကားသံများ အတန် ကြာသည်အထိ မကြားရတဲ့ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ အတော်ကြာ မှ ...

“ဒီကိစ္စကတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီမှာရှိတဲ့ ယန္တရားတွေကို ပြုလုပ်သွားတဲ့သူက မောင်သုတပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ထွက်သွားခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာ

ခဲ့ပြီ။ အခုအချိန်အထိ သူ့ရဲ့ဝိညာဉ် ရှာမတွေ့သေးဘူး”
“ဟင် ...”

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့အမှားကြောင့် လူ့ ကျုပ်တို့ဆီက ထွက်သွား တာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ ကျုပ်ရဲ့သမီးလေး မြနှင်းဖြူဆိုရင် သူ့ကို နေ တိုင်း စောင့်မျှော်နေရှာတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၏ စိတ်ထဲ တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာတ မဆုံးစည်းခဲ့ကြသည့် ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ကံ ကြမ္မာအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေသည်။

“မြနှင်းဖြူရော၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ရှိပါသလား”

“ရှိပါတယ်ကွယ်။ သူ ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင်တော့ မောင် တစ်ချိန် ချိန်တော့ တွေ့ရမှာပါ။ မောင် သိချင်တဲ့ ယန္တရားပညာတွေကတော့ မောင်သုတရဲ့ဝိညာဉ်ကို ပြန်တွေ့မှပဲ သိရတော့မှာပဲ။ ကိုင်း ... မိုးလဲ လင်းခါနီးနေပြီ။ မောင်ရင်လဲ ပြန်ပေဦးတော့”

ထိုစကားသံကြားရပြီးနောက် သူဌေးကြီးဘောဂဗလ၏ ပုံရိပ်မှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေဝါးပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လည်း အိပ်ပျော်ရာမှ လန့်နိုးသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ ကြည့်လိုက်တော့ မူလ သူ ထိုင်နေသော ဘုရားခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက် နေလေသည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ အိပ်မက်တစ်ခုကဲ့သို့ ဝေဝါးလျက် ရှိနေသည်။

ထားခဲ့ပြီ၊ အပေါ်သို့ ငှက်သမ္ဗန်တော်လာသူ တက်လာသည်။

“ဦးကြီးသာလှရေ၊ ဒီမှာ ငှက်သမ္ဗန် ပြန်ရောက်လာပြီ၊ ဆိပ်ကမ်းမှာ ကြီးချည်ထားခဲ့ပြီနော်”

လှပေါ်မှ တက်လာသူမှာ ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။ မြသင်းကြူဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်၏။

“ပြန်လာလား လုံမလေး”

“ပြန်လာပြီ ဦးကြီးသာလှရဲ့”

“ဒါထက် နေပါဦး။ နင် ငါ့ဆီက ငှက်သမ္ဗန် ငှားငှားပြီးတော့ မြစ်ငယ်ဘက် ဘာသွားလုပ်နေတာလဲ”

“ကိစ္စရှိလို့ပေါ့ ဦးကြီးသာလှရဲ့”

“ဒါထက် နေလည်ကတောင် လူတစ်စု ဒီကို ရောက်လာကြသေးတယ်၊ အင်းဝဘက်ကလို့ ပြောတာလဲ၊ နင်တို့မြေးအတိုးနဲ့ တွေ့ဖျင်လို့ စုံစမ်းပြီး လာကြတာလို့ ပြောတာလဲ”

“ဘယ်သူတွေများပါလိမ့်”

“ငါလဲ ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ဝါပေမယ့် နင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း အရဲစွန့်ပြီး လျှောက်သွားမနေနဲ့၊ တော်ကြာ မသူတော်တွေနဲ့ တွေ့မှ ဒုက္ခများနေဦးမယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဦးကြီးသာလှရဲ့၊ ဒီလမ်းတွေက ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သွားနေကျပါ၊ ဘယ်သူမှ အန္တရာယ်မပေးကြပါဘူး”

“ဟဲ့ ... ဧဝံကာလကြီးက သိပ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ကလေးမရဲ့၊ လူတိုင်းကို စိတ်ချယုံကြည်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ကဲ ... ကဲ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ပြန်ပေးဦးတော့”

ရွှေသမင်စာပေ

အခန်း (၁၉)

ဂန္ထီရမြေ

မနော်ရမ္မာရွာမှာ ဘောဂဗလစ်အိမ်ကြီးရှိရာ အရှေ့ဘက်တစ်ဖိုလ်ကျော်ကျော်ခန့် ဝေးကွာသော နေရာ၌ ရှိသည်။ ၎င်းမှာ မြစ်ငယ်မြစ်နှင့်လည်း မဝေးလှချေ။

ရွာမှလူများသည် ၎င်းတို့အသုံးပြုသော ငှက်သမ္ဗန်များကို ဆိပ်ကမ်းသောင်ပြင်ပေါ်မှာ ဆွဲတင်ထားကြပြီး အသုံးပြုကာနီးမှ ရေထဲသို့ ဆွဲချကာ ခေ့တော်သွားကြလေသည်။

ဆိပ်ကမ်းတစ်ဝိုက်မှာတော့ တဲအိမ်အချို့ရှိသော်လည်း ရွာသွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာတော့ လှပြတ်သည်။

ညနေပိုင်းအချိန် လောက်တွင် ဆိပ်ကမ်းသို့ ငှက်သမ္ဗန်တစ်စင်း ဆိုက်ကပ်လာသည်။ ငှက်သမ္ဗန်ကို ဆိပ်ကမ်းသောင်စပ်၌ ကြိုးချည်

ရွှေသမင်စာပေ

ဟု ပြောသဖြင့် မြသင်းကြူက ဦးကြီးသာလှအား နှုတ်ဆက်ကာ ကမ်းစပ်မှ အပေါ်သို့ တက်လာသည်။ ကမ်းနဖူးထိပ် တစ်လျှောက်တွင် လက်ပံပင်နှင့် ကုက္ကိုပင်ကြီးများ တန်းစီပေါက်နေသည်။ ထိုကမ်းနဖူးထိပ်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင် သူမတို့ နေထိုင်သော မနော်ရမ္မာရွာကို လှမ်းမြင်ရသည်။

သို့သော် အနည်းငယ်တော့ လှမ်းသေး၏။ ရွာနှင့် ကမ်းဆိပ်သို့ အဆင်းအတက်ပြုသော လမ်းမှာ သီးသန့်ဖောက်ထားသည့် လမ်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ ရေစည်လှည်းတိုက်သည့် လမ်းကြောင်းသာ ရှိသည်။

လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ကုက္ကိုပင်၊ ထိန်ပင်၊ လက်ပံပင်ကြီးများ စီတန်းပေါက်နေပြီး အချို့နေရာများ၌မူ ချုံပုတ်ငယ်များသာ ဖြစ်သည်။

ခါတိုင်းတော့ ဒီလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ရေချိုးဆင်းသူ၊ ရေစပ်ဆင်းကြည့်သည့်လှည်းများ ပြတ်လှသည်မရှိသော်လည်း ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား လူသွားလူလာ ပြတ်လျက်ရှိသည်။

သို့သော်လည်း မြသင်းကြူတစ်ယောက်ကတော့ ဒီလမ်းကို သွားနေကျမို့ ကြောက်ရွံ့မှုမရှိလှဘဲ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာသည်။ လမ်းတစ်ဝက်လောက် ရောက်တော့ ကုက္ကိုပင်ရိပ်များကြောင့် အနည်းငယ်မှောင်စ ဖျိုးလာချေသည်။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ လက်ပံပင်ကြီးနောက်မှ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထွက်လာလေသည်။ သူမသည် ဆံပင်ကို တစ်ပတ်လျှိုထုံးထားပြီး သနပ်ခါး ခပ်ပါးပါး လိမ်းထားလေသည်။ ဖျင်ကြမ်း ရင်စေ့အကျီနှင့် လုံချည်တို့ကို ရိုးရိုးယဉ်

ယဉ် ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကိုမြင်တော့ မြသင်းကြူမှာ အနည်းငယ် အံ့ဩသွားလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအမျိုးသမီး၏ မျက်နှာမှာ သူမမျက်နှာနှင့် တစ်ထေရာတည်းနီးပါး တူနေလေသည်။

သစ်ပင်နောက်မှ ထွက်လာသော အမျိုးသမီးက မြသင်းကြူအနီးသို့ လျှောက်လာကာ ပြုံးပြလေသည်။

“အစ်မက ဘယ်သူလဲဟင်”

“မမနာမည်က မြနှင်းဖြူလို့ ခေါ်တယ်”

“မြနှင်းဖြူ ဟုတ်လား၊ ကျွန်မ ဒီနာမည်ကို ကြားဖူးသလိုပဲ”

“ညီမလေးရဲ့ အဘိုးဆီက ကြားဖူးတာ နေမှာပေါ့”

“မမက ကျွန်မအဘိုးကို သိလို့လားဟင်”

“သိတာပေါ့ကွယ်”

“မမက အဘိုးနဲ့သိတယ်ဆိုတော့ ဘယ်ရွာမှာ နေတာလဲဟင်”

“ဘောဂဗလစံအိမ်မှာ နေတယ်”

“ဟင် ...”

ထိုစကားကြားသောအခါ မြသင်းကြူမှာ အနည်းငယ် အံ့ဩစပြုလာသည်။ သူတို့တစ်ရွာလုံးသာမက တစ်နယ်လုံးက ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးအကြောင်းကို အနည်းနှင့်အများဆိုသလိုပင် မသိသူမရှိကြပေ။

ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးနှင့်အတူ အင်းဝခေတ်ကတည်းက နာမည်ကျော်ကြားခဲ့သော ဘောဂဗလသူဌေးကြီးနှင့် သမီးဖြစ်သူ မြနှင်းဖြူတို့ အကြောင်းကိုလည်း ကြားဖူးကြလေသည်။

မြသင်းကြူကို သူမ၏အဘိုးဖြစ်သူ ဦးသူတော်က ဘောဂဗလ

စံအိမ်ကြီးအကြောင်းကို ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။

“ဒါ ... ဒါထက် အစ်မက ဘောဂသုဋ္ဌေးကြီးရဲ့သမီး မြနင်းဖြူ ဆိုတာလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟင် ... ဒါဖြင့် မမက ဥစ္စာစောင့် မြနင်းဖြူဆိုတာပေါ့၊ ဟုတ် လားဟင်”

အမျိုးသမီးက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သို့စေကာမူ မြသင်း ကြူ စိတ်ထဲမှာ ကြောက်ရွံ့စိတ် မဖြစ်မိဘဲ အစ်မရင်းချာတစ်ယောက် ကို ပြန်တွေ့ရသကဲ့သို့ ဝမ်းသာနေလေသည်။

“အခုလာတာ ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲဟင်”

“ငါ့ညီမကို ပြောစရာရှိလို့ကွယ့်”

“ဘာများလဲဟင်”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့ညီမနေတဲ့ မနော်ရမ္မာရွာထဲမှာ လူစိမ်းတွေ ရောက်နေတယ်။ အဲဒီလူတွေဟာ တခြားတော့မဟုတ်ဘူး။ ဘောဂဗလစံအိမ်ထဲက ဥစ္စာရတနာတွေကို ရှာဖွေယူဖို့ လာကြတဲ့ သူတွေပဲ”

“အဲဒီတော့ ကျွန်မက ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“သူတို့တစ်တွေ ငါ့ညီမရဲ့အဘိုးအိုကို လာကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ မှာ အဘိုးရော၊ ငါ့ညီမကပါ ဘောဂဗလ စံအိမ်အကြောင်းကို လုံးဝ ပြောမပြဖို့ လာပြီး သတိပေးတာပါ”

“ကျွန်မကတော့ မပြောပါဘူး။ အဘိုးကသာ ...”

“ဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့။ ငါ့ညီမရဲ့ အဘိုးက ဘယ်တော့ ပြော

သံ မထင်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက မမ ဖေဖေနဲ့ အဆက် အသွယ် လုပ်လို့ရတယ်လေ။ တွေ့ခွင့်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ”

ဟု ပြောပြလေသည်။ ထိုစကားကြားသောအခါ တလောက ဆိုတဲ့က သူမကို ထူးထူးခြားခြား စေခိုင်းခဲ့သည်ကို ပြန်လည်သတိရ လေတော့သည်။ ထိုစဉ်က ...

“သမီး။ ဘိုးသာလှဆိုက ငှက်သမ္ဗန်တစ်စင်း ဧကငှားပြီး အနောက်ဘက်ကမ်း လှေဆိပ်မှာ သွားစောင့်ချေ။ လူတစ်ယောက် ခင်းလာပြီး မနော်ရမ္မာဥယျာဉ်ဟောင်းနေရာကို သွားချင်တယ်ဆိုရင် သိက်ပိုးပေးလိုက်”

ဟု မှာကြားလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် အဘ”

“သူက ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးရဲ့ ဆိုးကျိုးဖြစ်အောင် လုပ်မယ့် သူ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်းကျိုးဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးမယ့်သူပဲ။ ဒါ ကြောင့် သူ့ဋ္ဌေးကြီးက သူ့ကို ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးကို မရောက် ရောက်အောင် ပို့ပေးဖို့ အဘကို မှာထားတယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် အနောက်ဘက်ကမ်းမှ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ငှက်သမ္ဗန်ခေါ် တင်ခေါ်လာပြီး မနော်ရမ္မာဥယျာဉ်နေရာဟောင်း ရောက်အောင် ပို့ပေးခဲ့ရသည်။

“အဘိုးက မမတို့နဲ့ ဘယ်လိုအဆက်အသွယ် ရှိတာလဲဟင်”

“ငါ့ညီမရဲ့အဘိုး ဦးသူတော်ဆိုတာ တခြားမဟုတ်ဘူး။ အရင်ဘဝ မမတို့ရဲ့ ဘကြီးတော်တဲ့ ဘိုးမိတ္တ ဝင်စားတဲ့သူပဲ”

ထိုအကြောင်းများကိုတော့ မြသင်းကြူအနေနှင့် ဘယ်လိုမှ

လက်လှမ်းမမီတော့သဖြင့် သိပ်စိတ်မဝင်စားတော့ပေ။

“မမပြောတဲ့ အဲဒီလူတွေနဲ့တွေ့ရင် ကျွန်မက ဘယ်လိုပြောသလဲဟင်”

“ငါ့ညီမအနေနဲ့ ဘာမှမသိဘူးလို့သာ ပြောရပါပဲ”

“အဲဒီလိုပြောလို့ သူတို့က ကျွန်မကို ရန်မူလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်”

“ဒီအတွက် ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့၊ သူတို့တစ်တွေက အဲဒီလိုလုပ်လာရင် သူတို့ရဲ့စည်းကို သူတို့ပြန်ဖောက်တာနဲ့ အတူတူပဲ၊ အဲဒီစည်းပေါက်တာနဲ့ မမတို့က သူတို့ကို ဆုံးမပေးလို့ ရပြီ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်မ မမပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်”

“ဒါထက် မမနဲ့ နောက်တစ်ခေါက်တွေ့ချင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်”

“ဒီအတွက် ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ငါ့ညီမက တွေ့ချင်တဲ့ဆန္ဒရှိရင် မမ လာတွေ့မှာပေါ့၊ ကဲ ... ကဲ အချိန်တောင် အတော်နည်းနဲ့ ငါ့ညီမ သွားပေးဦးတော့ မမလဲ ပြန်တော့မယ်”

ဟု ပြောဆိုနုတ်ဆက်ပြီးနောက် စောစောက ထွက်လာခဲ့လက်ပံပင်ကြီးနောက်သို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

မြသင်းကြူလည်း ထိုနေရာမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခဲ့လေသည်။ ရွာသို့ရောက်တော့ အနည်းငယ် မှောင်စပျိုးနေလေပြီ။ အဘိုးဖြစ်သူ ဦးသူတော်က ရွာအဝင် လမ်းထိပ်မှ ထွက်ကာ စောင့်နေလေသည်။

“ငါ့မြေး နောက်ကျနေလို့ စိတ်ပူပြီး ထွက်စောင့်နေတာကွယ်”
“ပြန်လာတာတော့ ခပ်စောစောပါပဲ၊ လမ်းမှာ မမတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လို့ ကြာသွားတာပါ အဘိုးရဲ့”

“ဘယ်သူလဲကွယ်”

မြသင်းကြူက လမ်း၌ မြနှင်းဖြူနှင့်တွေ့ပြီး မှာကြားလိုက်သော ကားများကို အဘိုးဖြစ်သူအား ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုကားကြားသောအခါ ဦးသူတော်က ...

“သူပြောတာ အမှန်ပဲကွယ်၊ ညနေပိုင်းလောက်က အဘိုးဆီကို လှလေးယောက် ရောက်လာကြတယ်၊ သူတို့ကားအရတော့ ဘာလဲဘာ အရပ်က အဘိုးစိတ်ဆွေ ဦးစာညံက လွှတ်လိုက်လို့ လာကြတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ကြည့်ရတာ သိပ်အကဲမလှပါဘူး”

ဟု လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောပြသည်။

“အဘိုးကို ဘာတွေ မေးသလဲဟင်”

“တခြားဟုတ်ပါရိုးလားကွယ်၊ ဘောဂဗလသိုက်အကြောင်း မေးကြတာပေါ့၊ အဘိုးကတော့ ဘာမှ မသိပါဘူးလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒါ သိပ်တော့ ကျေနပ်ကြဟန်မတူပါဘူး၊ အဲဒါ နောက်ကစ်ခေါက် သပ်လာကြဦးမယ်လို့ ပြောပြီး ပြန်သွားကြတယ်၊ ကြည့်ရတာ ရွာထဲက သူကြီးအိမ်မှာ တည်းနေကြတယ် ထင်ပါရဲ့”

“ဟိုမမက ပြောလိုက်တယ် အဘိုး၊ အဲဒီလူတွေက သိုက်ရှာတဲ့ ဆရာတွေလို့ ပြောတယ်၊ အဘိုးမေးရင်လဲ ဘာမှ မသိဘူးလို့သာ ပြောနား၊ ကျွန်မကို မေးရင်လဲ ဒီအတိုင်းပဲပြောမှာပဲ”

ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်ကာ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့မြေး

အဘိုး အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာသောအချိန်မှာ အတော်ပင် မှောင်နေ
ချေပြီ။

အိမ်ပေါ်သို့ ဟန်မြင်လိုက်သည်နှင့် အိမ်လှေကားဆင့် အနီးတွင်
မြေဟောက်တစ်ကောင် ပါးပျဉ်းထောင်၍ ရှိနေသည်ကို တွေ့ကြရ
သည်။

“အဘိုး ... ဟိုမှာ ... မြွေကြီး”

ဦးသူတော်က ထိုမြွေကိုကြည့်ပြီး အဝေးသို့ သွားစေရန် ခြောက်
လှန့် မောင်းနှင်ကြည့်သော်လည်း နေရာမပျက်ဘဲ ပါးပျဉ်းထောင်
ထောင်နေသည်ကို မြင်ရတော့မှ သဘောပေါက်သွားတော့သည်။

အခန်း (၂၀)

ဘူတာဝါဟန ဝိစွာပညာ ဆိုသည်မှာ

ညအမှောင်ထုသည် မနော်ရဗ္ဗာရွာကလေးပေါ်သို့ ဖုံးအုပ်နေ
သကဲ့ ရှိနေသည်။ တစ်ရွာလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိရာ တစ်ခါ
တစ်ရံ အဝေးဆီမှ အူလိုက်သော ခွေးဟောင်သံ၊ ခွေးအူသံများကဲ့သို့
ကြားကြရသည်။

ရွာအစွန်ဘက်ရှိ ကုန်းထပ်တစ်ခုပေါ်ကွင် ခြံငယ်ကျယ်ကြီး
ဘက်ဖြစ်သည်။ ခြံဝင်းထဲတွင် မန်ကျည်းပင်ကြီးများ အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်
နံ့နေပြီး အလယ်လောက်တွင် နှစ်ဆောင်ပြိုင် ဆောက်ထားသော ရှေး
အိမ်ကြီးတစ်လုံး ရှိသည်။

ကျွန်း၊ ပျဉ်းကကိုး အစရှိသည့် ဘစ်ကောင်းများဖြင့် နိုင်နံ့စွာ
ဆောက်လုပ်ထားကာ ရေနံချေးများ ဝအောင် သုတ်ထားသောကြောင့်
မည်းမှောင်လျက် ရှိသည်။ ထိုအိမ်ကြီး၏ပိုင်ရှင်မှာ သူကြီးဘမုင်၏
အအိမ်ပင် ရှိ၏။

အိမ်ကြီး၏အရှေ့ ကွက်လပ်ထဲမှာ မီးပုံကြီးတစ်ပုံ ဖိုထားပြီး ထိုမီး

ပိုပေါ်မှာ အမဲခြောက်များကို အမြောင်းလိုက်ပြုလုပ်ကာ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ မီးပုံနှင့် မနီးမဝေးရှိ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် လူလေးယောက်တို့ ဝိုင်းဖွဲ့ကာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်ရင်း စကားပြောနေကြသည်။

၎င်းတို့မှာ ဆရာကြီး ဦးဒီပ၊ ကိုထွန်း၊ ကျော်ကြီးနှင့် တပည့်ဖြစ်သူ သာရင်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့တစ်တွေမှာ အင်းဝမှ ကူးလာစဉ်က ဘိုးတေဆိုသော တပည့်တစ်ယောက် ပါလာသဖြင့် ငါးယောက်ဖြစ်သော်လည်း ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးသို့ သွားရောက်လေ့လာကြစဉ်မှာ အိမ်ကြီးအတွင်းမှ ယန္တရားထောင်ချောက်တစ်ခု မိသွားသောကြောင့် ဘိုးတေမှာ အိမ်ကြီးထဲမှာပင် သေဆုံးကျန်ခဲ့လေသည်။

ကျန်လေးယောက်မှာလည်း ဘိုးတေ သေသည်ကို မြင်သောအခါ အလောင်းကိုပင် မယူခဲ့တော့ဘဲ မနော်ရမ္မာရွာသို့ ပြေးလာခဲ့ကြသည်။ မနော်ရမ္မာရွာသူကြီး ဦးဘမုင်မှာ ကိုထွန်း၏ ဘကြီးတော်သဖြင့် အကျိုးအကြောင်း ပြောကာ ထိုအိမ်မှာပင် တည်းခိုနေထိုင်ကြရင်း ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးသို့ နောက်တစ်ကြိမ်သွားရန် ကြံစည်အားထုတ်လျက် ရှိနေကြသည်။

“ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးထဲမှာ ယန္တရားထောင်ချောက်တွေ တယ်ဆိုတာတော့ ဆရာကြီးဦးစာညံ ပြောပြလို့ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘိုးတေရဲ့ ကျောမှာ စား၊ လှံတွေ စိုက်ပြီး သေသွားတာမြင်တော့ ကြောက်လိုက်တာ ဆရာကြီးရယ်”

ဟု ကိုထွန်းက ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဥစ္စာသိုက် အတော်များများမှာ သရဲ့ တစ္ဆေတွေ စောင့်ကြတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်။ ဒီလို စက်ယန္တရားတွေ ရှိတယ်လို့

တစ်ခါမှ မကြားမိပါဘူး။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် အတွင်းကိုဝင်ဖို့ လွယ်ပါ့မလား ဆရာကြီး”

ကျော်ကြီးက မေးသည်။

“တစ္ဆေ သရဲဗွဲဆိုရင်တော့ ဘာမှစရာရှိလဲကွယ်၊ ငါတို့ ပညာစွမ်းချက်ချင်း နှိမ်နင်းပစ်လိုက်မှာပေါ့၊ စက်ယန္တရားတွေကို ပြေရှင်းဖို့ အတွက်ကျတော့ တတ်ကျွမ်းတဲ့ပညာရှင် ရှာရမယ်ကွ”

“ဘယ်လိုရှာမလဲ ဆရာကြီး”

“မင်းတို့နဲ့တွေ့တဲ့ စာရေးဆရာလို့ ပြောတဲ့လူက ဒီအိမ်ကိုလာလို့ လေ့လာဖို့ စီစဉ်နေကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူတို့ ရှေ့ကလုပ်တဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီးမှ လုပ်ကြရင် ငါ့အဆင်ပြေမယ်လို့ ထင်တယ်။ စက်ကြိုးယန္တရား အတတ် ညာတွေနဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်တွေကျတော့ ငါတို့ တတ်ကျွမ်းတဲ့ ဆေးဝါးတွေ၊ ဂါထာမန္တနဲ့တွေ့၊ အင်းအိုင်ခဲလဲ့ လက်ဖွဲ့တွေနဲ့ လုပ်ဖို့ မရပြန်ဘူးကွယ်”

“ကျွန်တော်တို့တော့ အထဲကို တစ်ခါပဲ ဝင်ရသေးတယ်၊ လူတစ်ယောက် သေတယ်ဆိုတော့ နောက်တစ်ခေါက်ဝင်ရမှာတောင် မကြောက်ကြောက်ပဲ”

“ဘာကြောက်စရာ ရှိသလဲကွယ်၊ ဘယ်လောက်ခက်ခဲတဲ့ အလုပ်ဖြစ်ပါစေ၊ အပြေတစ်ခုကတော့ ရှိတာချည်းပဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ချမ်းသာချင်ကြဘူးလား”

“ချမ်းသာချင်တာပေါ့ ဆရာကြီးရဲ့၊ ချမ်းသာချင်လိုသာ ဆရာကြီး

ခေါ်တဲ့နောက်ကို အခုလို လိုက်လာကြတာပေါ့။

“အေး ... ချမ်းသာချင်တယ်ဆိုရင် ဒီလိုပဲ စွန့်စားရမှာပေါ့။ မစွန့်စားဘဲနဲ့တော့ မင်းတို့လိုချင်တဲ့ ရွှေငွေရတနာတွေ ... ပဲလဲရမှာပေါ့။”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီလိုဆိုရင်လဲ သေချင်သေး၊ ကျေနပ်ကျေနပ်တော့များ ဆရာကြီး ခိုင်းတာကို လုပ်ပါတော့မယ်”

ဟု ကတိပေးကြလေသည်။

ကိုထွန်းနှင့် ကျော်ကြီးတို့နှစ်ယောက်မှာ ဘာလဲဘာ အရပ်သားများဖြစ်ကြပြီး အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရ မရှိဘဲ ထန်းရည်လေး တစ်ခြံ လုပ်လိုက်၊ အချိန်ရသမျှ အချိန်ကုန်နေကြသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ထိုသို့ လက်မက်ရည်ဆိုင် ထိုင်နေကြရင်းမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ဆုံခဲ့ကြရာမှ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် သိလိုသော အကြောင်းများကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိနိုင်ရန် ဆရာကြီး ဦးစာညံဆီသို့ ခေါ်သွားခဲ့ကြသည်။

ဆရာကြီး ဦးစာညံထံသို့ ရောက်သောအခါ ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီး၌ ရှိသော ရတနာပစ္စည်းများအကြောင်းကို သိရသဖြင့် စိတ်ဝင်စားကြလေသည်။

သို့ကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ ဘောဂဗလ စံအိမ်ကြီးရှိရာသို့သွားရန် ပြင်ဆင်နေကြစဉ်မှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်ပါ အတူလိုက်ရန် သွားပြောကြသော်လည်း ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လယ်မခံသောကြောင့် မကျေမနပ်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကြရသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် သူတို့ရွာသို့ ဦးဒီပနှင့် တပည့်နှစ်ယောက်တို့ ရောက်လာပြီး ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီး အကြောင်းစုံစမ်းကြပြန်ရာ

ကိုထွန်းတို့ နှစ်ယောက်နှင့်တွေ့ပြီး ၎င်းတို့ပါ အတူလိုက်ခွင့်ရလျှင် လိုက်ပို့ပေးမည်ဟု ပြောရာ ဦးဒီပက သဘောတူသဖြင့် အတူလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီး ရောက်သောအခါ ယန္တရားစက်များ အကြောင်း မသိဘဲ ဝင်မိသောကြောင့် ၎င်းတို့နှင့်အတူပါလာသော ဘိုးတေဆိုသော လူတစ်ယောက် သေသွားလေတော့သည်။

သို့ကြောင့် ရှေ့ဆက်မတိုးရုံကြာဘဲ မနော်ရမ္မာရွာသို့ လာကြခြင်း ဖြစ်၏။ မနော်ရမ္မာရွာသို့ လာရခြင်းအကြောင်းမှာ တည်းခိုနေထိုင်ရန် အတွက် ကိုထွန်း၏ဘကြီး ရှိသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ဆရာကြီး ဦးစာညံဆီ ရောက်စဉ်က မနော်ရမ္မာရွာ၌ ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးအကြောင်းကို ကောင်းစွာသိသော ဦးသူတော်ရှိသည်ဟု သိခဲ့ရသဖြင့် ၎င်းနှင့်တွေ့ရန် လည်း တစ်ကြောင်းဖြင့် လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ဒီရောက်တော့ ဦးသူတော်နှင့်တွေ့ပြီး မေးသော်လည်း ဘာတစ်ခုမှ မသိရသဖြင့် မကျေမနပ်ဖြင့် ပြန်လာဘဲ ညအချိန်ရောက်သောအခါ ဦးဒီပက မြေရုပ် စီရင်ပြုလုပ်၍ ဦးသူတော်နေအိမ်သို့ လွှတ်လိုက်လေသည်။

ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ထိုသို့ပြုလုပ်လျှင် ကြောက်လန့်ပြီး သူထံသို့ ချဉ်းကပ်လာပါက သိချင်တာများကို မေးရန်အတွက် ရည်ရွယ်၍ ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် အခြေအနေက သူ မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ ဦးသူတော်က သူစီရင်ထားသော မြေကို ဖမ်းဒီး၍ သူ့ကို ပြန်ပေးလိုက်လေသည်။

သို့ကြောင့် ဆရာတပည့်လေးယောက်တို့မှာ မအိပ်နိုင်ကြသေးဘဲ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

“ဆရာကြီး၊ ဦးသူတော်ဆိုတဲ့လူကြီးက ဆရာလားဟင်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဆရာကြီးရဲ့မြွေကို သူက ဖမ်းနိုင်တယ်”

“အေး ... သူလဲ သာမန်လူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဆေးဝါးပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အခဲရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဒါထက် ဆရာကြီး၊ အဝတ်ကနေ မြွေဖြစ်အောင် ဘယ်လိုစီရင်တာလဲဟင်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဗဟုသုတဖြစ်အောင် ပြောပြပါလားဟင်”

ထိုအခါ ဆရာကြီးဦးဒီပက မီးပိုပေါ်မှ ပူပူနွေးနွေး ဈုထားသော လက်ဖက်ရည်ကရားထဲမှ လက်ဖက်ရည်တစ်ပန်းကန် ငဲ့သောက်နေလေသည်။

“ဒီပညာမျိုးက ဝိဇ္ဇာဘူတာဝါဟန ပညာလို့ ခေါ်တယ်၊ သိပ္ပံဘူတာဝါဟနပညာဆိုတာ စက်ယန္တရားတွေကို အသက်ဝင်အောင် ပြုလုပ်နိုင်တဲ့ပညာဖြစ်သလို ဝိဇ္ဇာဘူတာဝါဟနပညာဆိုတာ သက်မဲ့တွေကို သသက်ရှိအောင် ပြုလုပ်နိုင်တဲ့ ရှေးဟောင်းပညာရပ်တွေပဲ”

“ဒီလိုနည်းသိရင် လူကိုင်း၊ စီရင်လို့ ရနိုင်သလား ဆရာကြီး”

“လူတိုင်းတော့ ဘယ်ရပါ့မလဲကွယ်၊ အစီအရင်ကို ကျကျနန လုပ်မထားရင်လဲ လူတိုင်းလက်ထဲမှာ ကြာရှည်မနေဘူး၊ အထူးသဖြင့် ရတနာသုံးပါးကို အမြဲမပြတ် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူတွေ၊ အထက်လမ်းစဉ်ကို လိုက်တဲ့ ဆရာကြီးတွေ လက်ထဲမှာဆိုရင်လဲ ဘယ်တော့မှ ကြာရှည်ထားလို့ မရနိုင်ဘူး”

ဟု အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်ရာ ကိုထွန်းဆိုသူ၏ စိတ်ထဲ၌ ...

“ဟင် ... ဆရာကြီးပြောတော့ ဒီဆေးအစီအရင်မျိုးက ဘုရား၊ တရား ရတနာသုံးပါး ယုံကြည်လိုက်စားတဲ့လူတွေ၊ အထက်လမ်းလိုက်တဲ့ လူတွေလက်ထဲမှာ ကြာရှည်ထားလို့ မရဘူးတဲ့၊ ဒီလိုဖြင့် ဆရာကြီးဦးဒီပဆိုတာ အောက်လမ်းဆရာကြီးများ ဖြစ်နေရောသလား၊ ငါတို့ ရမ်းပြီး လိုက်လာမိတာ မှားများ မှားနေရောသလား”

ဟု တွေးနေမိလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရွာဖျားဘက်မှ စူးစူးဝါးဝါး ထိုးဟောင်နေသည့် ခွေးဟောင်သံများမှာ သူတို့ရှိရာဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးလာလေတော့သည်။

လေးယောက်သား မီးပုံနံ့ဘေး၌ ထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ရင်း စကားပြောနေကြရာ အချိန်မှာ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ကာညဉ့်နက်ပိုင်းသို့ ရောက်လာချေပြီ။

ထိုသို့ရှိနေစဉ် ရွာလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာနေသော အသံများကို အရင်ကြားရသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မီးရောင်များကို မြင်ရသည်။

အချိန်မတော် ဘယ်သူတွေများပါလိမ့်။

စထကြာတော့ မီးတုတ်ကိုင်ထားသည့် လူနှစ်ယောက် လျှောက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သူတို့ထိုင်နေသော နေရာနှင့် ရွာလမ်းမှာ အလယ်တွင် ခြံစည်းရိုးသာ ခြားပြီး မဝေးလှပေ။

ထိုအချိန်မှာပင် ရွာလမ်းဘက်ဆီမှ ခွေးဟောင်သံများကို ကြားကြရပြန်သည်။

ထိုအသံများ ကြားသောအခါ စောစောက ဆရာကြီးစကား

ကြောင့် တပည့်သုံးယောက်တို့မှာ အပြင်ဘက်တွင် ဆက်မနေဝံ့ကြ သဖြင့် အိပ်ချင်ပြီဟု အကြောင်းပြကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာကြပြီးနောက် စောင်ကို ခေါင်းဖြိုးမြဲကာ အိပ်ကြလေတော့သည်။

အပြင်ဘက်မှာတော့ ဆရာကြီးဦးဒီပတစ်ယောက်သာ လက်ဖက် ရည်ကြမ်းသောက်ရင်း ကျန်နေလေသည်။ ဦးဒီပသည် ဘောဂဗလ စံအိမ်ကြီးအကြောင်းကို အမျိုးမျိုး ကြံစည်တွေးတောလျက် ရှိနေသည်။

သူ တတ်ကျွမ်းထားသော ပညာများနှင့် သာမန်ပရလောကသား များလောက်ကိုသာ နိုင်နင်းသော်လည်း စက်ယန္တရားများကိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမည်မှန်း မသိပေ။

အကယ်၍ သူတို့နောက်မှ လိုက်လာမည့်အဖွဲ့က အတွင်းမှ စက် ယန္တရားများကို ဖယ်ရှားနိုင်စွမ်းရှိသည်ဆိုလျှင်တော့ အဆင်ပြေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားနေစဉ် ခြံဝမှ လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အတွေးစက်ရပ်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ် ဘောဂဗလပဲ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့ လာတာလဲ”

“ခင်ဗျားကို ပြောစရာရှိလို့ပါ။ ဘောဂဗလစံအိမ်ထဲမှာ လျှို့ဝှက် ထားတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေက ဘုရားအတွက် ရည်စူးပြီးတော့ ယူ ထားပြီးသားပါ။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူမှ ယူလို့ မရဘူး။ ယူဖို့ကြိုးစားတဲ့သူ မှန်သမျှ သေမှာပဲ။ အဲဒါကို သတိပေးချင်လို့ လာတာပါ။”

“ကျုပ်ကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရတဲ့နည်းနဲ့ယူဖို့ စိတ်ကူးထားပြီး သားပဲ။ နောက်မဆုတ်နိုင်ဘူး။”

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ ကျုပ်ရဲ့ဝတ္ထရား ကုန်ပါပြီ ကိုယ့်အသက်ကို မန ဖြောရင်တော့ သဘောအတိုင်းသာ ပြုပေရော”

ဟု ပြောကာ ခြံဝင်းအတွင်းမှ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ ဦးဒီပ စိတ်ထဲမှာတော့ ...

“ပရလောကသားတွေရဲ့ ခြောက်လုံး လှန့်လုံးတွေကိုသာ ကြောက်နေလို့ကတော့ ဒီနေရာတောင့် ရောက်အောင် မလာဘူး။ ရည် ရွယ်ချက်အတိုင်းကတော့ ရအောင် လုပ်ရမှာပဲ”

ဟု တစ်ယောက်တည်း တွေးနေမိလေသည်။

ယောက်ပါ”

“မောင့်ရင့်အကြောင်းကို ကျုပ်ရဲ့ မြေးမလေးက ပြောပြထားလို့ သတိသလောက် သိထားပြီးပါပြီ ကိုင်း ... ဒီမှာနေတော့ ဧည့်သည် လိုမနေဘဲ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ယာလိုသာ သဘောထားပြီး နေကြပါ”

ဟု အိမ်ရှင်ဝတ္ထရားနှင့်အညီ နေရာထိုင်ခင်းပေးလေသည်။

မြသင်းကြူကတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ ရောက်လာ သဖြင့် ဝမ်းသာနေသည့် အမှုအရာမျိုးဖြင့် လက်ဖက်ရည်၊ ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက် စသည်တို့ကို လိုလေသေးမရှိအောင် စီစဉ်ပေးလေသည်။

၎င်းတို့မှာ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်တည်း နေကြသည်ဆိုစေကာ မူ ရှိ ရှိ တဲ့တဲ့ မရှိလှဘဲ အိမ်ကလည်း အသင့်အတင့်ကောင်းပြီး ကျယ် ဝန်းရံမက ပရိဘောဂများလည်း ရှိသည်။

၎င်းတို့ ရောက်သွားသောအချိန်မှာ ညနေပိုင်းအချိန်ခို မြသင်း ကြူက ညနေစာကျွေးမွေးရန်အတွက် စီစဉ်နေလေရာ စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့ နှစ်ယောက်ကလည်း ဧည့်သည်လိုမနေကြဘဲ ရေပပ်သူ က စပ်ပေး ထင်းခွဲသူက ခွဲပေးနှင့် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေကြသည်။

စကားဝိုင်းမှာတော့ ဦးသူတော်၊ ဦးမန်ကောင်းနှင့် ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်တို့သာ ကျန်တော့သည်။

“ဒါထက် ဘောဂလေစံအိမ်ကြီးကို ရောက်ခဲ့ကြပြီပြီ မဟုတ်လား” ဦးသူတော်က မေးသည်။

“ရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

“သူဌေးကြီးနဲ့ရော တွေ့ခဲ့ရပြီးပြီလား”

အခန်း (၂၁)

ယန္တရားအတတ်နှင့် လျှို့ဝှက်ချက်

နောက်တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ မနော်ရမ္မာရွာထဲသို့ ဒေါက် တာမင်းထင်ကျော်တို့လေးယောက် ရောက်လာကြလေတော့သည်။ သူတို့လေးယောက်သည် ဦးသူတော်တို့နေအိမ်သို့ မေးမြန်းစုံစမ်းကာ သွားကြလေသည်။ သူတို့ရောက်လာတာ မြင်တော့ မြသင်းကြူက ထွက်လာပြီး ကြိုလေသည်။

“အစ်ကိုတို့ ရောက်လာပြီလား၊ အထဲမှာ အဘိုးရှိတယ်၊ လာကြ”

ဟု ခေါ်လေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မြသင်းကြူနှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်တွေ့ရသဖြင့် အနည်းငယ်တော့ ဝမ်းသာမိလေ သည်။ အိမ်ထဲရောက်တော့ ဦးသူတော်ကို တွေ့ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို တလဲ့တက ဆရာကြီးဦးစာညံက အဘိုးနဲ့တွေ့ ဖို့ လွှတ်လိုက်ကြတာနဲ့ လာခဲ့တာပါ၊ ကျွန်တော်က စာရေးဆရာတစ်

“တွေ့ရပါတယ်”

“သူက မောင်တို့ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့အကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးမယ့်သူတွေအဖြစ် လက်ခံပါတယ်။ မောင်ရင်တို့ ဘောဂဗလကို မရောက်ခင်ကတည်းက ရောက်လာတော့မယ့် အကြောင်း ကျုပ်ကို ကြီးပြောထားပြီးသားပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ နည်းနည်းတော့ အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဒါဖြင့် သူ့ဌေးကြီးဘောဂဗလနဲ့ အဘနဲ့က အဆက်အသွယ်လုပ်လို့ ရတယ်ပေါ့နော်”

“ရပါတယ်။ သူတို့လုပ်စေချင်တဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေကို ကျုပ်တို့မြေးအတိုးက လုပ်ပေးနေရသလို ကျုပ်တို့မြေးအတိုးအတွက်လဲ လိုတာမှန် သမျှ သူတို့က ပေးပါတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါမှ ဦးသူတော်တို့မြေးအတိုး ယခုကဲ့သို့ တာင့်တောင့်တင့်တယ် နေနိုင်သည်ကို သဘောပေါက်လေတော့သည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ၎င်းစိတ်တွင်း၌ ဧဝံဧဝါဖြစ်နေသော ကိစ္စတစ်ခုအား ဖွင့်မေးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် အဘတို့ကို သူ့ဌေးကြီးဘောဂဗလက လိုလေသေးမရှိပေးကမ်းစောင့်ရှောက်ထားတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သိပ်ချမ်းသာသွားအောင်လို့သာ မပေးတာပါ။ စားသောက်ဖို့တော့ လုံလောက်အောင် ပေးထားပါတယ်”

“တလောက ကျွန်တော် အဘရဲ့မြေး မြသင်းကြူရဲ့လှေကို ငှားပြီး ဒီဘက်ကမ်းကို ကူးရသေးတယ်။ သူက မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ဒီလိုပဲ ငှက်သမ္ဗန် ခတ်နေရသလား အဘ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ဆဲဒီနေ့က မောင်ရင်ကို ဒီဘက်ကမ်းကို ဒို့ပေးဖို့ တမင်လာစောင့်နေတာပါ”

“ဗျာ ... ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေတာ၊ ဟုတ်လား”

“မောင်ရင် အင်းဝမြေကို ရောက်ကတည်းက ဘာအတွက်နဲ့ ရောက်လာတယ် ဆိုတာကို သူတို့က ကြိုသိကြတယ်။ ဒီဘက်ကမ်းကို ကူးတော့မယ်ဆိုရင် တခြားငှက်သမ္ဗန်နဲ့ကူးရင် လူသိမှာစိုးလို့ အဘကိုယ်တိုင် လွှတ်လိုက်တာပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ များစွာ အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဒါဖြင့် သူတို့နဲ့က အဆက်အသွယ် အမြဲရှိပြီး သူတို့ခိုင်းတာလုပ်ပေးရတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မောင်ရင်တို့ အခုလို ဒီရောက်လာတော့ တိုင်ပင်သင့်တာတွေ တိုင်ပင်လို့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ အခု ရွာထဲမှာ လူစိမ်းတွေ ဆက်နေကြတယ်။ သူကြီးရဲ့ တူတော်တဲ့ လူတစ်ယောက်လဲ ပါလာတယ်။ သူတို့က သူ့ဌေးကြီး မြုပ်ထားတဲ့ ရတနာတွေကို ရှာဖွေယူကြဖို့ အကြံနဲ့ လာကြတာပဲ”

“ဟင် ...”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် စက်ယန္တရားတွေ တပ်ဆင်ထားတော့ အခက်တွေ့နေကြတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ရင်တို့အနေနဲ့လဲ သတိဒိသ ရှိကြဖို့တော့ လိုမယ်”

“စိတ်ချပါ အဘ၊ ဒါထက် သူတို့က အဘဆီ မလာကြဘူးလား”

“ဘယ်နေ့ပေါ့မလဲကွယ်။ လာကြတာပေါ့။ လာသာ လာတယ်။ ကျုပ်တို့ကတော့ ဘာမှ မသိကြရပါဘူး။ အဲဒါ မကျေမနပ်နဲ့ ပြန်သွားပြီး

မြွေ့နဲ့ တိုက်ကြသေးတယ်”

“ဟင် ... ဘယ်လိုတိုက်တာလဲ”

ဦးသူတော်က သူတို့မြေးအတိုးကို ကမ္ဘီရန်နည်းဖြင့် စီရင်ထားသော မြွေဖြင့် တိုက်ပုံကို ပြောပြလေရာ ထိုပညာကို ဝါသနာပါလှသော ဦးဗန်ကောင်းမှာ များစွာ စိတ်ဝင်စားလေသည်။

မကြာမီ ညနေစာ စားရန် အဆင်သင့်ဖြစ်ကြောင်း လာပြောသဖြင့် စကားပြတ်သွားကာ ညနေစာ စားကြလေသည်။ ညနေစာ စားသောက်ပြီး၍ ညဦးပိုင်း စကားပိုင်းဖွဲ့ကြသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ၎င်းတို့၏ လာရင်းကိစ္စကို ပြောပြလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးကို လာတဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ဥစ္စာရတနာတွေ ရှာဖွေဖို့၊ လိုချင်လို့ လာတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ အခုလောက်ဆိုရင် အဘလဲ သိမှာပါ”

ဦးသူတော်က ကွမ်းအစ်မှ ကွမ်းတစ်ယာ ယာစားနေရင်းမှ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျွန်တော်က သုတေသနလုပ်ငန်းတွေကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးမှာ စီမံပြုလုပ်ထားတဲ့ ယန္တရားအတတ်ပညာတွေကို လေ့လာချင်လို့ လာတာပါ”

“မောင်ရင် စံအိမ်ကြီးကို ရောက်တဲ့အခါကျတော့ အဲဒါတွေကို တွေ့ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်”

“ဒီအစီအစဉ်တွေဟာ နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်ကြာကြာ မပျက်စီးဘဲ ရှိနေကြမှာပါ။ ဒီဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးကို တည်ဆောက်စဉ်က

ဘောဂဗလသုဋ္ဌေးကြီးက မောင်သူတစ်ယောက် ယန္တရားပညာရှင်တစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး ဆောက်လုပ်ခဲ့တယ်။ မောင်သူတစ်ယောက်က ယန္တရားတွေကို တပ်ဆင်ပြီး လျှို့ဝှက်လေ့တတ်တွေမှန်သမျှကို ဘောဂဗလသုဋ္ဌေးကြီးတစ်ယောက်ကိုပဲ အသိပေးထားခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သဘောကတော့ အထဲမှာ သိုဝှက်ထားတဲ့ ရတနာတွေကို သူဋ္ဌေးကြီးတစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ဝင်ယူလို့မရတဲ့ သဘောပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ အဲဒီအချိန်က သူဋ္ဌေးကြီးက သူ့သမီးနဲ့ မေတ္တာမျှနေတဲ့ ‘မောင်သူတစ်ယောက် သဘောမတူတာက တစ်ကြောင်း။ မောင်သူတစ်ယောက်က သဘောမတူတာက ပေါက်ကြားမှာ စိုးတာကတစ်ကြောင်းကြောင့် မောင်သူတစ်ယောက် သတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မောင်သူတစ်ယောက်က လွတ်မြောက်သွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မောင်သူတစ်ယောက်က လူ့စားချေခြင်းကို ခံကြရပြီး သူဋ္ဌေးကြီးဘောဂဗလ အပါအဝင် ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးထဲမှာ ရှိကြတဲ့သူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဆုံးသွားကြတယ်”

“စိတ်မကောင်းစရာပါပဲ”

“ဒါကတော့ ဘယ်သူမပြု မိမိမှ ဆိုသလို ကိုယ့်ရဲ့ မစ္စရီယက်အကျိုးကို ကိုယ်ပြန်ခံကြရတာပါ။ ကိုယ်က တစ်ပါးသူကို မကောင်းမှုပြုတယ်။ အဲဒီမကောင်းမှုရဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုကို ကိုယ်ပြန်ခံရတာပါပဲ”

ဦးသူတော်၏လေသံက သံဝေဂရနေသော လေသံမျိုး ဖြစ်သည်။

“ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကိုကြည့်ရင် သူဋ္ဌေးကြီးဘောဂဗလတို့တစ်

တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေကြရလို့ စိတ်မကောင်းစရာ ဖြစ်သလို အပြစ်မရှိတဲ့ မောင်သူတို့လဲ သနားစရာကောင်းတာပါ။ သူငွေကြီးရဲ့သမီးကို ချစ်မိလို့ အမေလဲ ဆုံး သူလဲ ဘဝပျက်ခဲ့ရတယ်”
“ဟုတ်ပါတယ်”

“မောင်သူတ ထွက်သွားပြီးခဲ့တဲ့နောက်မှာ မြနင်းဖြူလဲ အဲဒီစိတ်နဲ့ပဲ သေရှာတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ ဘယ်လိုသေရသလဲဆိုတာတော့ လူမသိခဲ့ဘူး”

ထိုစကားသည် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့အတွက် စိတ်ဝင်စားဖို့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လေသည်။

“မြနင်းဖြူ ဘယ်လိုသေတာလဲ အဘ”

“မောင်သူတ ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ဘောဂဗလစ်အိမ်ကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရာတဲ့ မြနင်းဖြူဟာ တစ်ယောက်တည်း မနေလိုတော့တာနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေဖို့ ကြိုးစားတော့တယ်။ သူ့ဖခင်က ချစ်သူအပေါ်မှာ ရက်စက်ခဲ့လို့ ဘဝပျက်ခဲ့ရတာကို ပြန်ပေးဆပ်မယ်ဆိုပြီး ဂွေချစ်သူ စိမ့်ခဲတဲ့ ယန္တရားတွေလက်ချက်နဲ့ အသက်အသေခံခဲ့တယ်”

ဟု အစချီကာ ဦးသူတော်က အောက်ပါအဖြစ်အပျက်များကို ပြောသွားလေသည်။

မြနင်းဖြူသည် မိမိအား နှုတ်ဆက်ကာ တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားသော ချစ်သူကို လှမ်းကြည့်ကာ ဖြေမဆည့်နိုင်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။ သူမဖခင်လက်ချက်ကြောင့် မောင်သူတခမျာ ဘဝပျက်ခဲ့ရသလို မောင်သူတလက်ချက်ကြောင့်လည်း သူမဖခင်နှင့် ဘကြီးတော်တို့

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဆုံးကုန်ကြလေပြီ။

ယခုဆိုလျှင် မြကြီးထဲမှာ အစောင့်ပင် မကျန်တော့ပေ။ အချို့သေဆုံးကုန်ပြီး အချို့ မနေဝံ့တော့သဖြင့် ထွက်ပြေးသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်တော့တယ်။ ငါ့အတွက် ချစ်သူလဲ မရှိ၊ အားကိုးစရာ မိဘတွေလဲ မရှိတော့ဘူး။ ဒီရတနာပစ္စည်းတွေနဲ့ ငါတစ်ယောက်တည်း နေလို့ရော ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ။ ဒီတော့ ငါ့အနေနဲ့ လောကကြီးမှာ မနေတော့ဘဲ သေတာပဲ အေးပါတယ်”

ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ အကယ်၍ သူမ သေလျှင်လည်း ချစ်သူလက်ချက်ဖြင့်သာ သေရသဖြင့် မောင်သူတ စီရင်ထားသော စက်ယန္တရားများရှိသည့် ရတနာများထားသော တိုက်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ရာ စက်ယန္တရားလက်ချက်ကြောင့် သေလောက်သောအထိရား ရရှိခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မောင်သူတမှာ ချစ်သူအတွက် စိတ်မချသဖြင့် တစ်ခေါက်ပြန်လာရာ ချစ်သူ၏ အဖြစ်ဆိုးကို မြင်ရသောအခါ ရင်မချိုအောင် ခံစားရလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မြလေးရယ်”

“မောင်စီရင်ထားတဲ့ စက်ယန္တရားတွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ကျွန်မအသက်သေရတော့မယ်။ ဒီအတွက် မောင် ကျွန်မတို့ မိသားစုတွေရဲ့ အပေါ်မှာရှိတဲ့ အာယာတရန်ကြွေးတွေ ကျေပေးပါတော့”

ဟု တောင်းပန်လေသည်။ ထိုစကားကြားသောအခါ မောင်သူတမှာ ရင်မချိုအောင် ခံစားရလေသည်။

“မြလေးရယ်၊ မင်းတို့မိသားစုတွေရဲ့ အပေါ်မှာ ထားခဲ့တဲ့ရန်ကြေးတွေကို ကိုယ် စွန့်လိုက်ပါပြီ၊ ကိုယ့်အပေါ်မှာ စွင့်လွှတ်ပါကွာ”

“ဒီလိုဆိုရင် လူတွေကို အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ ဝေ...နဲ့ရဲ့အတတ်ပညာတွေကို စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ ကျွန်မကို ကတိပေးပါလားဟင်”

“ကိုယ် ကတိပေးပါတယ် မြလေးရယ်၊ ကိုယ် တတ်ထားတဲ့ ယန္တရားအတတ်ပညာတွေကို စွန့်လွှတ်ပါတော့မယ်လို့ မြလေးရယ် ကတိပေးပါတယ်”

“ဒီစကားကြားရတာ ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ်၊ မောင့်ကို ကျွန်မ တမလွန်ဘဝကပဲ စောင့်နေပါတော့မယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

ထို့နောက် မောင်သူတသည် ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီး၏ ခြေအောက်ခန်းတစ်နေရာတွင် ချစ်သူအလောင်းထားရန် စီမံပြုလုပ်ကာ ချစ်သူအလောင်းနှင့်အတူ ၎င်းတတ်ကျွမ်းထားသော ယန္တရားပညာရပ်များ၊ လျှို့ဝှက်ချက်များ ရှေးမှတ်ထားသော ကြေးပြားချပ်များတို့ တစ်ပါတည်း ထည့်သွင်းမြှုပ်နှံလိုက်လေတော့သည်။

“ကိုယ့်ချစ်သူ မြလေးရဲ့အသက်ကို သေစေတဲ့ ယန္တရားအတတ်ပညာတွေကိုလဲ ထာဝရစွန့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ၊ ကိုယ့်ကို စွင့်လွှတ်ပါတော့ မြလေးရယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ခြေအောက်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ဟင် ... ဒါဖြင့် မောင်သူတရဲ့ ယန္တရားအတတ်ပညာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေက ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးရဲ့ အတွင်းတစ်နေရာမှာပဲ ရှိနေစေပေါ့ ဟုတ်လား အဘ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ များစွာ အားတက်လာမိလေသည်။

“ယန္တရားပညာရှင် မောင်သူတက သူ့ရဲ့အတတ်ပညာတွေကြောင့် သူ့ချစ်သူ သေခဲ့ရတာကို နောင်တရသွားလို့ သူ့ရဲ့အတတ်ပညာတွေကို စွန့်လွှတ်ခဲ့လို့သာ ပြန်တွေ့ရမှာ မဟုတ်ရင် ဘယ်လိုမှ ရှာလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဒါပေမယ့် ရှိတယ်လို့သာပြောတယ်၊ ထားတဲ့နေရာ အတိအကျ မသိတော့ ရှာတွေ့ဖို့ လွယ်ပါ့မလား၊ တခြားအခန်းတွေ ဝင်မိရင်တော့ ယန္တရားတွေနဲ့ တွေ့ရမှာပဲ”

ဟု ဦးဗန်ကောင်းက ဝင်ပြောသည်။

“ဒီလိုပဲ ကြိုးစားကြည့်ရမှာပေါ့၊ ကံကောင်းရင်တော့ တွေ့ဖျင် တွေ့ရမှာပေါ့”

ထိုအခါ ဦးသူတော်က ပါးစပ်ထဲမှ ကွမ်းဖတ်များကို ထွေးထုတ်လိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် အာလုတ်ကျင်းလိုက်လေသည်။

“ဒါမျိုးတွေက အရမ်းလုပ်လို့ မရဘူးကွယ့်၊ အတတ်ပညာတွေနဲ့ ဖိရင်ထားတာဆိုတော့ စိတ်မှန်းနဲ့လုပ်ရင် အန္တရာယ်နဲ့ တိုးမှာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ အဘ”

“မြေအောက်ခန်းတွေထဲမှာ ယန္တရားစက်ရုပ်တွေ ရှိတယ်ဆို ပေမယ့် ရတနာတွေထားတဲ့အခန်းတွေမှာသာ ရှိတာပါ၊ ဒီတော့ ရတနာရှိတဲ့ အခန်းနဲ့ နေရာတွေကို အတိအကျ တွက်ချက်ကြည့်ရင် တခြားအခန်းတွေကို သိရမှာပေါ့”

“အဲဒီလိုတွက်ကြည့်ရင် ရသလား အဘ”

“ရပါတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးဇန့်ကောင်းကယ် စိတ်ဝင်စားလေသည်။

“ဘယ်လိုနည်းလဲဗျာ တဆိတ်လောက် ရှင်းပြပါဦး”

“သက္ကတဘာသာနဲ့ ရှေးထားတဲ့ ရှေးဟောင်းကျမ်းတွေ ရှိမိတယ်၊ ကျမ်းရဲ့အမည်က ‘အဟိဗလစက်၊ ရတနဂမ္ဘစက်နဲ့ ဒကဂ္ဂစာဆိုတဲ့ ကျမ်းပါ။ ဒီကျမ်းထဲမှာပါတဲ့ နည်းတွေနဲ့ တွက်မျက်ကြည့်ရင် မြေပေါ် မမြဲအောက် ဘယ်နေရာမှာ ရတနာတွေရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ အိန်ဒိယပါတယ်”

ဒီလိုဖြင့်မျှ ကြည့်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် တဆိတ်လောက် ကြည့်ရပါစေ”

“မိတ်တွေတိုလဲ ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး နေကြပါဦး။ တစ်ခုတော့ ကျုပ် ပြပါမယ်”

ဟု ကတိပေးလေရာ ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။ အတော်ညှိနက်မှ စကားဝိုင်းသိမ်းကြပြီး အိပ်ရာဝင်ကြလေသည်။

အခန်း (၂၂)

အဟိဗလစက်နှင့် ရတနဂမ္ဘစက်

မိဘဘိုးတေးစသော ရှေးဟောင်းလူတို့ မြေတွင် မြှုပ်နှံထားခဲ့သော ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို နောင်လာနောက်သားတို့ လက်ထက်တွင် မြှုပ်နှံရာနေရာကို အတိအကျ မသိရ၍ ရှာဖွေမရနိုင်၍သော်လည်းကောင်း။

ကိုယ်တိုင်မြှုပ်နှံရာဖြစ်သော်လည်း ကာလကြာမြင့်က ဖုတ်၊ ပြိတ္တာ၊ မြေဘုတ်ဘီလူး၊ ဥစ္စာစောင့် စသည်တို့က ရွှေပြောင်းထားသဖြင့် ရှာဖွေမရသော်လည်းကောင်း၊ ထိုပျောက်ဆုံးသွားသော ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို တူးဖော်ရရှိနိုင်ရန် တတ်ကျွမ်းနားလည်သော ဆရာများထံ၌ အကူအညီ တောင်းခံကြရသည်။

ထိုဆရာတို့ကလည်း ရှေးဟောင်းသူတို့ အစီအရင်ထုံးစံအတိုင်း

မန္တန်ဂ္ဂတ်ဖတ်ခြင်း။ အင်းစည်ခြင်း။ အင်းမြစ်ကြည့်ခြင်း။ ဆန်မန်းပက်ခြင်း။ အစရှိသော ရှေးဟောင်းနည်းတို့ဖြင့် မိမိတို့ ကျွမ်းကျင်သလို ဥစ္စာဟောင်းများ ပြန်လည်ရရှိစေရန် အကူအညီပေးကြလေသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ကား ဥစ္စာရှင်တို့ မေးမြန်းလာသောအခါ အစိုနီအခါကို တိကျစွာ မှတ်သား၍ ပြိုဟ်လက်တို့ကို အစင်အကြယ် တွက်ယူပြီးလျှင် ထိုပြိုဟ်လက်တို့၏ နက္ခတ် နဝင်းကို ကြည့်ရှု၍ မိမိတို့လိုသည့်နေရာ၌ ဥစ္စာရှိမရှိ ရှိခဲ့သော် ရ မရ ထိုဥစ္စာသည် မြေအောက်အတွင်း အတောင်အနက် မည်မျှရှိမည်။ အရေအတွက် မည်မျှရှိမည်။ ၎င်းဥစ္စာကို ဖုတ်၊ ငြိတ္တာ၊ မြေဘုတ်ဘီလူး၊ ဥစ္စာစောင့် စသည်တို့တွင် မည်သူက စောင့်ရှောက်နေသည် စသည်ဖြင့် တိကျမှန်ကန်စွာ ဝိုင်းခြားပြောဆိုရန် (အဟိဗလ၊ ရတနဂန္ဓစက်) စသော ရှေးဟောင်းကျမ်းတို့ ရှိလေသည်။

ထိုများစွာသော ကျမ်းတို့တွင် အဟိဗလစက္ကကျမ်းကို အိန္ဒိယနိုင်ငံ အလယ်ပိုင်း၊ မာလဝ (အဝန္တီတိုင်း)၊ ဓာရာပူရီမြို့၌ အထူးထူးကော မဒေဒကျမ်းတို့၌ လိမ္မာကျွမ်းကျင်၍ မင်းတကာတို့ ပူဇော်အပ်သော နရဒေဝမည်သော ဆရာသည် ထင်ရှားကျော်စောခဲ့ဖူးသည်။

ထိုဆရာ၏ သားဖြစ်သော နရပတိ ဆရာသည် သရ၊ ဒေဟတတို့ တဖြူ မဖြူ သကုဏ စသော ကျမ်းများကို တတ်မြောက် ကျွမ်းကျင်သည်ဖြစ်ရာ နရပတိဆရာသည် အဟိဗလစက္ကကျမ်းကို ရေးသားစီရင်ခဲ့ပေသည်။

ထိုဆရာသည် အိန္ဒိယတိုင်းနိုင်ငံသာမက မြန်မာနိုင်ငံတိုင်အောင် ကျော်စောထင်ရှားခဲ့သော 'သရောဒယကျမ်း' ကိုလည်း ရေးသားစီရင်

ခဲ့သည်။

၎င်းကျမ်းကို အမရပူရ ပထမမြို့တည် နန်းတည် တိုးတော်ဘုရားလက်ထက် ဘဝါနရိန် အမည်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အိန္ဒိယပြည် ဗာရာဏသီမြို့မှ ယူဆောင်လာကာ ဘိုးတော်ဘုရားထံသို့ ဆက်သခဲ့လေသည်။

ထိုသရောဒယကျမ်းကို ရွှေဘိုမင်းတရားကြီး၏ သမီးတော် စကြာဒေဝီမင်းသမီးက ဗေဒင်ကျမ်းတို့၌ အထူးကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်သော 'ဉာဏဝစီရ သဒ္ဓမ္မ မဟာဓမ္မရာဇာဝိရာဇဂုရု' ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ညောင်ကန်ဆရာတော်သို့ ဆက်ကပ်ကာ သက္ကတဘာသာမှ မြန်မာဘာသာစကားဖြင့် ရေးသားစီရင်ရန် လျှောက်ထား တောင်းပန်ခဲ့ပေသည်။

ရတနဂန္ဓစက်ကိုကား သံကိစ္စရသေ့၏ ဧင်ကြယ်သော အနွယ်ဖြစ်သည့် ပဏ္ဍိတဘူဒေဝမာတုပသာဒ မည်သော ဆရာသည် ဝိက္ကမသက္ကရာဇ် (၁၉၉၁) ခု၊ သာက သက္ကရာဇ် (၁၈၅၆) ခု၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် (၁၂၉၆) ခု၊ ဝါခေါင်လဆုတ် (၈) ရက်နေ့တွင် ရေးသားစီရင်ခဲ့ပေသည်။

ရတနဂန္ဓကျမ်းကို လေ့လာရာတွင် သံဒိဋ္ဌကျမ်း၊ သို့မဟုတ် ဇာတာကောက်ကိန်းကျမ်းတို့ကို တတ်မြောက်သည့် အခြေခံရှိပါက လွယ်ကူစွာပင် လေ့လာသင်ယူနိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။

မြေ၌ မြုပ်နှံထားသော ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ မြေအောက်အတောင်အနက်ကို အောက်ပါအတိုင်း သတ်မှတ်ကြသည်။

- (၂) ထွာ (၁) တောင်
- (၂) တောင် (၁) ရာဇဟတ္ထမင်းတောင် (တစ်ကိုက်)
- (၁၀) တောင် (၁) ဒဏ္ဍ

(၃၀)၁တ္ထ (၁)နိဝတ္ထန
အလျားအတောင် (၃၀၀) အနံအတောင် (၃၀၀) ဝဂ္ဂဟတ္ထ
အတောင် (၉၀၀၀၀) ကို (၁) နိဝတ္ထန ဟုခေါ်သည်။ ဘာကရ
ဆရာ၏ အဆိုအရမှာ ...

- (၈) မုယော (၁) လက်သစ်၊
- (၂၄) သစ် (၁) တောင်
- (၁၀)*တောင် ဝါး (၁) ပြန်

ဝါးအပြန်နှစ်ဆယ်ရှိသော မြေပတ်လည်ကို နိဝတ္ထန (၁) ခု ဖြစ်
သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုအလိုအရဆိုလျှင် ဝဂ္ဂဟတ္ထ အတောင် (၄၀၀၀၀)
သည် နိဝတ္ထန (၁) ခုပင်ဖြစ်သည်။

နိဝတ္ထန မြေတစ်ခုအတွင်း၌ မြှုပ်နှံထားခဲ့သော ဥစ္စာပစ္စည်းတို့
မေ့လျော့ ပျောက်ပျက်ခဲ့သည်ဆိုခြားက မြေမျက်နှာ၏ ဌာနခွဲရ၍
မျက်နှာဝတည်သော အပတ်လစက်ကို ရုရာ၏။

မှတ်ချက်။ ။ 'ဌာနခွဲရ' ဆိုသည်မှာ အိမ်အတွင်း၌ဖြစ်မှ အိမ်
ဝင်တံခါးသည် 'ဌာနခွဲရ' ဟု မှတ်ယူရသည်။ အိမ်ဝင်းအပြင်၌မှ ထို
အရပ်သို့ နဂါးဦးခေါင်း ကျရာအရပ်ကို ဌာနခွဲရဟု မှတ်ယူပါ။

နဂါးလှည့်မှာ တပေါင်း၊ တန်ခူး၊ ကဆုန် အနောက်အရပ်လှည့်
နယုန်၊ ဝါဆို၊ ပါခေါင် ပြောက်အရပ်လှည့်၊ တော်သလင်း၊ သီတင်း
ကျွတ်၊ တန်ဆောင်မုန်း အရှေ့တက်သို့လှည့်။

နတ်တော်၊ ပြာသို၊ တပို့တွဲ တောင်အရပ်သို့လှည့် ဟူ၍ မှတ်ယူ
ထားပါ။ သို့မဟုတ်ပါက နက္ခတ်ဖြင့် တွက်လိုသူများသည် ကြတ္တိကာ
ရောဟနီ၊ ဖိဂသီ၊ အဖြူ ပုဏ္ဏပုသျှ၊ ဖုသျှ၊ အဿလိက ဤနက္ခတ်

(၇) လုံးကား အရှေ့အရပ်။
မာယာ၊ ပြုဗ္ဗဖလဂုဏီ၊ ဥတ္တရဖလဂုဏီ၊ အဿကာ၊ စိတြ၊ သွာတီ၊
ဝိသာခါ၊ ဤနက္ခတ် (၇) လုံးကား တောင်အရပ်။

အနုရာဇ၊ ဓဇ္ဇ၊ မူလ၊ ပြုဗ္ဗာသဠ၊ ဥတ္တရာသဠ၊ အဘိဇိ၊ သရဝဏ်
ဤနက္ခတ် (၇) လုံးက အနောက်အရပ်။

ဓနသိဒ္ဓိ၊ သတဘိသျှ၊ ပြုဗ္ဗဘဒြိပိဒိ၊ ဥတ္တရဘဒြိပိဒိ၊ ရေဝတီ၊
အဿဝနီ၊ ဘရဏီ ဤနက္ခတ် (၇) လုံးကား မြောက်အရပ်ဟူ၍ မှတ်
သားနိုင်ပါသည်။

ဌာနခွဲရကို ကော့ကယုရာတွင် ဆိုင်သောနက္ခတ်သည် ပြဿနာ
အခါတွင် စန်းနှင့်ယှဉ်၏။ ထိုစန်းယှဉ်နက္ခတ်ကိုပင် ဌာနခွဲရဟု
ကောက်ယူရာ၏။ အပတ်လစက် ပြုလုပ်ပုံမှာ

အလျား (၇) ကွက်၊ အနံ (၄) ကွက်အားဖြင့် အားလုံး (၂၈)
ကွက်သည် အဓိစက် မည်သည်။

(၇) ကွက် (၄) တန်းရှိရာ ပထမတန်းမှ အစဉ်အတိုင်း ရေဝတီ၊
အဿဝနီ၊ ဘရဏီ၊ ကြတ္တိကာ၊ မာယာ၊ ပြုဗ္ဗဖလဂုဏီ၊ ဥတ္တရဖလဂုဏီ
နက္ခတ် (၇) လုံးကိုမျှ။

ဒုတိယအတန်း၌ ဥတ္တရဘဒြိပိဒိ၊ ပြုဗ္ဗဘဒြိပိဒိ၊ သတဘိသျှ၊ ရော
ဟနီ၊ အဿလိသ၊ ဖုသျှ၊ အဿတ နက္ခတ် (၇) လုံးကိုမျှ။

တတိယအတန်း၌ အဘိဇိ၊ သရဝဏ်၊ ဓနသိဒ္ဓိ၊ ဖိဂသီ၊ အဖြူ ပုဏ္ဏ
ပုသျှ၊ စိတြ အစရှိသော နက္ခတ် (၇) လုံးကိုမျှ။

စတုတ္ထတန်း၌ ဥတ္တရာသဋ်၊ ပြုဗ္ဗာသဋ်၊ မူလ၊ ဇေဋ္ဌ၊ အနုရာဇ၊
ဝိသာခါ သွာတိ နက္ခတ် (၇) လုံးကိုရ။

ဤသို့စုအပ်သည့်နိဂမ္မိတံ ဝေဒနာသတ္တန်တို့သော ပတ္တာရဖြစ်၏။

နိပါတ်နှင့် နက္ခတ်အမည်

၁။ အဿဝနီ	၁၄။ စိတြ
၂။ ဘရဏီ	၁၅။ သွာတိ
၃။ ကြတ္တိကာ	၁၆။ ဝိသာခါ
၄။ ရောဟိနီ	၁၇။ အနုရာဇ
၅။ မိဂသီ	၁၈။ ဇေဋ္ဌ
၆။ အဒြ	၁၉။ မူလ
၇။ ပုဏ္ဏပုသျှ	၂၀။ ပြုဗ္ဗာသဋ်
၈။ ဖုသျှ	၂၁။ ဥတ္တရာသဋ် (အတိနိ)
၉။ အဿလိဿ	၂၂။ သရဝဏ်
၁၀။ မာယ	၂၃။ ဓနသိဒ္ဓိ
၁၁။ ပြုဗ္ဗမလရဏီ	၂၄။ သတတိသျှ
၁၂။ ဥတ္တရမလရဏီ	၂၅။ ပြုဗ္ဗာဒြိပိုင်
၁၃။ ဟဿတ	၂၆။ ဥတ္တရာဒြိပိုင်
	၂၇။ ရေဝတီ

ဥစ္စာပစ္စည်းရှိမရှိ မေးမြန်းလာလျှင် စန်းနှင့်ယှဉ်သော နက္ခတ်၏
အကြင်မျှလောက်သော ယဋီပလ လွန်သော် ထိုလွန်သော (ဟဿ
တ) ယဋီပလကို (၂၇) နှင့်မြောက်၊ (၆၀) နှင့်စား။ လင်္ကနက္ခတ်၌ အဿ
ဝနီ စသော လွန်ပြီးသော နက္ခတ်သင်္ချာ ရေကိုနှော အန္တရတက္ကာလိက
စန်းစီး စန်းယှဉ် နက္ခတ်ဖြစ်သည်။

ယဋီပလနှင့် ယဋီ၊ ဝိယဋီ၊ အတူတူပင် ဖြစ်၏။
ဥပမာ။ ။ ၁၃၂၁ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ စနေနေ့
နံနက် (၁၀) နာရီ၊ မိနစ် (၃၀)

၎င်းကို စက်နာရီမှ မြန်မာနာရီ ဖြန်မည်ဆိုလျှင် ...
စက်နာရီ၊ မိနစ်၊ စက္ကန့် (၃) ထပ်လုံးကိုတည်း၊ (၅) နှင့်မြောက်၊
အောက် (၂) ထပ်မှာ (၆၀) မနေရာတက်၍ အထက်ဆုံး မြောက်ရ၊
နာရီကို (၂) စစား၊ လင်္ကား နာရီ၊ သေသကို (၆၀) ပွား၊ မိနစ်တက်၍
စားမြဲစား၊ လင်္ကား ဝိစနာ၊ သေသကိုပွား၊ သေသကို ပွားမြဲပွား၊ စက္ကန့်
တက်၍ စားမြဲစား၊ လင်္ကား အရောဖြစ်၏။

၁၀ နာရီ မိနစ် ၃၀

၁၀ - ၃၀

$$၂) \frac{၅၂ - ၃၀}{၅} (၂၆) \text{ နာရီ}$$

၆

၁၂

၁၂

X

၂) ၃၀ (၁၅ ဝိစနာ)

ဥစ္စာပစ္စည်း ရှိမရှိ သိရန်မှာ ...

အန္တရတက္ကသိုလ်က တနင်္ဂနွေနှင့် စန်းတို့သည် ဂါထာနံပါတ် (၁၀) ၌ ဆိုအပ်ပြီးသော တနင်္ဂနွေ နက္ခတ်၊ တနင်္လာနက္ခတ် နှစ်မျိုးတို့တွင် တနင်္လာနက္ခတ်သည် စီးကြားမှု ထိုအရပ်၌ မူရယ ဥစ္စာရှိမည်။

တနင်္ဂနွေနက္ခတ်သည် စီးကြားမှု ထိုအရပ်၌ အရိုးဖွဲပြား မီးသွေး သေသည်တို့သာ ရှိကြသည်။

အသီးသီး မိမိတို့နက္ခတ်ကို မိမိတို့စီးကြားမှု ဥစ္စာနှင့်အရိုး နှစ်မျိုး စလုံး ရနိုင်၏။

အပြန်အလှန် စီးကြားမှု ထိုအရပ်၌ ဘာမှမရှိပေ။

စန်းသည် ပါပဂြိုဟ်နှင့် ပူးလျှင် ဥစ္စာပင်ရှိသော်လည်း မရနိုင်။

ဥစ္စာ ရမရ သိရှိရန်မှာ ...

စန်းသည် သုတရာသီ၌ တည်မှု မူရယ ဥစ္စာရမည်။

ဝါပရာသီ၌ တည်မှု မရဟု မှတ်ပါ။

ရွှေသမင်စာပေ

စိတစန်း (လက္ခယံ၏ အနီးအပါးသို့ ရောက်သောစန်းကို စိတစန်းဟု ခေါ်သည်။)

တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ၊ စနေ၊ ရာဟု၊ ကိတ်ဂြိုဟ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ၎င်းဂြိုဟ်ငါးလုံးနှင့် ပူးသော ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်သည် ပါပဂြိုဟ် မည်၏။

ဥစ္စာပစ္စည်း အမျိုးအစားသိနိုင်ပုံ ...

ပုဏ္ဏစန်းဖြစ်မှု များစွာသော ဥစ္စာရှိ၏။ စိတစန်းဖြစ်မှု အနည်းငယ်သာ ရှိ၏။ ထို့ပြင် ဂြိုဟ်မြင်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ဥစ္စာကိုးမျိုးကို သိနိုင်ပေ၏။

ပုဏ္ဏစန်းဖြစ်မှု ထိုအရပ်၌ ပုလဲရှိ၏။ စန်းကို တနင်္ဂနွေမြင်မှု ရွှေရှိ၏။ အင်္ဂါမြင်မှု ကြေးနီရှိ၏။ ဗုဒ္ဓဟူးမြင်မှု ကြေးဝါ၊ ကြားသပတေးမြင်မှု စိန်၊ ပတ္တမြား၊ စသော ကျောက်မျက်ရတနာ၊ သောကြာမြင်မှု ကြေးနှင့်သတ္တု ရောသော ပစ္စည်း၊ စနေမြင်မှု သံ၊ ရာဟုမြင်မှု ခဲ၊ ကိတ်မြင်မှု ပန်း၊ မှန် ရှိပေမည်။

(စန်းကို ဂြိုဟ်အများ ရောနှော၍ မြင်မှု ထိုဂြိုဟ်တို့နှင့် ဆိုင်သော ပစ္စည်းများ ရောနှောနေမည်။ စန်းကို ဂြိုဟ်တစ်လုံးမှ မမြင်မှု မည်သည့် ပစ္စည်းဥစ္စာမျှ မရှိဟု သိအပ်ပြီး စန်းကို ဂြိုဟ်အားလုံး မမြင်မှု များစွာသော ဥစ္စာပစ္စည်းရှိမည်ကို သိနိုင်ရာ၏။)

ဥစ္စာတည်ရာ ဆုံးခွက်သိပုံ ...

စန်း သိဟ်ရာသီ၌ တည်မှု ရွှေခွက်၌ ဥစ္စာရှိ၏။ ကြကင်္ဂရာသီ၌ တည်မှု ငွေခွက်၌ ရှိသည်။ မိဿနှင့် ဗြိစ္ဆာရာသီ၌ တည်မှု ကြေးနီခွက် နှစ်ခုသည်။ မေထုန်နှင့် ကန်ရာသီ၌ တည်မှု ကြေးဝါခွက်၌ ရှိသည်။ စနေနှင့် မိန်ရာသီ၌ တည်မှု ကျောက်ဆိုး ကျောက်ခွက်၌ ရှိသည်။ ဗြိဿနှင့်

ရွှေသမင်စာပေ

တုရာသိ၌ တည်မှု မြေအိုးမြေခွက်၌ ရှိသည်။ မကာရနှင့် ကုန်ရာသိ၌ တည်မှု သံအိုးသံခွက်၌ ရှိသည်။

မြေအောက်၌ ဥစ္စာတည်ရာဌာန၏ အတောင်ပမာဏကို သိနိုင်စွမ်းသည် မိမိတည်ရာ ရာသိ၌ အကြင်မျှလောက်သော အံသာကို လွန်၏။ တနည်း အကြင်မျှလောက်သော နဝင်းကို လွန်၏။ ထိုလျှင် လောက် လွန်ပြီးသော အံသာ (သို့မဟုတ်) နဝင်းနှင့်တူသော ပမာဏ ရှိသည့် ဥစ္စာရှင်၏ အတောင်အောက်၌ ဥစ္စာတည်၏။

စန်းသည် မိမိ နှိပ်ရာသိ၌ တည်မှု လွန်ပြီးသော အံသာ (သို့မဟုတ်) နဝင်း၏ နှစ်ဆထက် အတောင်ပမာဏအောက်၌ ဥစ္စာတည်၏။ ပရမနိစ်အံသာ၌ မြေအောက်ရှိ ရေလှိုရောက်မှ ဥစ္စာတွေ့မည်။ စန်းသည် မိမိရာသိ၌ တည်မှု လွန်ပြီးသော နဝင်းပမာဏနှင့် တူမျှသော အတောင်အရေအတွက်၏ အထက်၌ တည်၏။

ပရမနိစ်အံသာ၌ တည်သော်လည်းကောင်း၊ နက္ခတ္တသန္နိ၌ တည်နေလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ မြေကြီး၏ အထက်နံရံ၌ တည်၏။

အဟိဗလစက်၌ အကြင်အကွက်၌ စန်းသည် မိမိချည်း ပတ်သက်သော်လည်းကောင်း၊ ဂြိုဟ်တစ်လုံးလုံးနှင့် ပူးယှဉ်၍သော် လည်းကောင်း တည်မှု ထိုအကွက်၌ပင်လျှင် ဥစ္စာတည်၏။

တနင်္ဂနွေ အစရှိသော ဂြိုဟ်တို့နှင့် ယှဉ်မှု အောက်ပါအမည်ဝါ ဂြိုဟ်နက်တို့သည် ဥစ္စာကို အုပ်စိုး စောင့်ရှောက်ကြကုန်၏။

- (၁) စန်းချည်းသက်သက် တည်မှု ဂြိုဟ် (၉) လုံး။
- (၂) တနင်္ဂနွေနှင့် ပူးမှု ဗုဒ္ဓဂြဟနတ် (သို့မဟုတ်) မုချဂြဟနတ်။
- (၃) အင်္ဂါနှင့်ပူးမှု ဓေတ္တပါလနတ်။

- (၄) ဗုဒ္ဓဟူးနှင့် ပူးမှု ဓာတ်ကာနတ်။
- (၅) ကြာသပတေးနှင့် ပူးမှု ဒီပေသနတ်။
- (၆) သောကြာနှင့်ပူးမှု တီသန နတ်။
- (၇) စနေနှင့်ပူးမှု ဂုဗြနတ်။
- (၈) ရာဟုနှင့်ပူးမှု တီလူး။
- (၉) ကိတ်နှင့်ပူးမှု နဂါးသည် ဥစ္စာကို စောင့်သည်။

ဥစ္စာကို စောင့်ရှောက်နေသော နတ်ကိုသိရမှု ဂြိုဟ် (၉)လုံး ဖြစ်မှ ဂြိုဟ်မင်းတို့ကို ပူဇော်ပါ။

ဗုဒ္ဓဂြဟ (သို့မဟုတ်) မုချဂြဟနတ်ဖြစ်မှု လရမိနတ်သမီးကို ပူဇော်ပါ။ ဓေတ္တပါလနတ်ဖြစ်မှု သေအရက်၊ သားငါးတို့ဖြင့် ပူဇော်ပါ။ ဓာတ်ကာနတ် ဖြစ်မှု များစွာသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် ပူဇော်ပါ။ ဒီပေသနတ်ဖြစ်မှု ၎င်းကို ဖယောင်းတိုင် ဆီမီးတို့ဖြင့် ပူဇော်ပါ။ တီသနနတ်နှင့် ဂုဗြနတ်ဖြစ်မှု ၎င်းတို့ကို အသီး အသီး ပူဇော်ပါ။ တီလူးဖြစ်မှု သားစိမ်း၊ ငါးစိမ်းတို့ဖြင့် ပူဇော်ပါ။ နဂါးဖြစ်မှု ဂဏသန နတ်နှင့် နဂါးတို့ကို ပူဇော်ပါ။ အလုံးစုံသောကိစ္စတို့၌ မြေ ရေ လေ၊ မီး၊ ကောင်းကင်ဟူသော ပဉ္စဘုတ်တို့ကို ပူဇော်ပါ။

ဥစ္စာစောင့်သော ဂြိုဟ်နတ်တို့ကို ပူဇော်မှ လိုအပ်သော ဥစ္စာကို ရပေမည်။ ရတနဂမ္ဘစက် ဖြုလုပ်ရန်မှာလည်း အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။ အလျား (၉) ကွက်၊ အနံ (၁၂) ကွက်ရှိသော ဇယားကွက်ကို ချပ။ အားလုံး (၁၀၈) ကွက်ရှိရမည်။

နေအချိန်၌ဖြစ်မှု ဗြိဿရာသီမှ စ၍ရပါ။ ညဉ့်အချိန်၌ဖြစ်မှု ဗြိဇ္ဇာဘသီမှ စ၍ရပါ။ ရာသီအားလုံး၏ (၉) နဝင်းသင်္ချာကို ရေးထည့်ရပါမည်။

နေထွက်မှ (၂) နာရီတိုင်အောင် အရှေ့မြောက်ထောင့်အရပ်၊ နောက် (၂) နာရီကြာလျှင် အနောက်တောင်ထောင့်အရပ်၊ နောက် ထပ် (၂) နာရီကြာလျှင် အနောက်တောင်ထောင့်အရပ်၊ နောက် (၂) နာရီကြာလျှင် အနောက်မြောက်ထောင့်အရပ်။

(၁၂) ရာသီတို့၏ နဝင်းကို ရေးပြီးလျှင် မိမိတို့၏ နဝင်း၌ တနင်္ဂနွေ အစရှိသော ပြိုဟ်တို့ကို ရေးသွင်းရာ၏။

စန်း၌ ဝဿ၌ စန်း၊ တနင်္ဂနွေ နှစ်မျိုးလုံး တည်မှု ထိုအရပ်၌ မုချ ဥစ္စာရှိမည်။ တနင်္ဂနွေ၏ ဝဿ၌ ၎င်းပြိုဟ်နှစ်လုံးတည်မှု အစိုး ရှိ၏။ မိဿကဝဿ၌ ၎င်းပြိုဟ်နှစ်လုံးတည်မှု ထိုမြေအရပ်၌ နတ်ရှိ သည်။ စန်း၌ ဝဿ၌ တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္ဂနွေ၏ ဝဿ၌ စည်းတည်မှု ဘာမှ မရှိ။

စန်း၊ တနင်္ဂနွေတို့သည် မိမိတို့၏ ဝဿမှ အသီးသီးတည်ကြွ ထိုအရပ်၌ ဥစ္စာ၊ အစိုး နှစ်မျိုးစလုံး ရှိ၏။

တနင်္ဂနွေသည် မိမိရာသီ၌ တည်၍ (သို့မဟုတ်) မိမိနဝင်းထံ စီး၍ စန်းသည် မိဂ်မိတ် ရာသီ၌ တည်မှု (သို့မဟုတ်) မိမိ မိတ်နဝင်းကို စီးမှု ထိုအရပ်၌ အိုးကွဲ၊ ဖွဲပြား ဆံပင်၊ မီးသွေး စသည်တို့ကိုသာ တွေ့ နိုင်မည်။

စန်းသည် သိဟ်ရာသီမှ တည်၍ သို့မဟုတ် တနင်္ဂနွေနဝင်းထံ စီး၍ တနင်္ဂနွေသည် မိတ်ရာသီ၌တည်မှု သို့မဟုတ် မိတ်နဝင်းကိုစီးမှု များစွာသော ဥစ္စာကို မြင်ရသော်လည်း မည်သည့်အခါ မည်သည့်နှစ် နှင့်မျှ မရနိုင်။

တနင်္ဂနွေသည် တနင်္လာနဝင်းကို စီးမှု တနင်္လာသည် မိတ်နဝင်း

ကိုစီးမှု ထိုဥစ္စာကို ရကွဲသိ၊ ဖုတ်၊ ပြိတ္တာ စသည်တို့ စောင့်ရှောက်သည် ဖြစ်၍ မည်သည့်အခါမှ မရနိုင်။

စန်းသည် မိမိရာသီ၌တည်၍ သို့မဟုတ် မိမိနဝင်းကို စီး၍ တနင်္ဂနွေသည် မိတ်ရာသီ၌တည်မှု သို့မဟုတ် မိတ်နဝင်းကို စီးမှု ထို အရပ်၌ ဥစ္စာရှိသော်လည်း မမြင်ရပေ။

သင့်လျော်သော အကြောင်းဥပါယ်ဖြင့် ထိုဥစ္စာကို ရမည်။ တစ်စုံ တစ်ရာ ဥပါယ်နှင့် ကင်း၍ မရနိုင်။

ယခု ရေးသားသော အဟိမလစက်နှင့် ရတနာဂမ္ဘစက်တို့မှာ သင့် လျော်သလောက်သာ ရေးသားတင်ပြနိုင်ပါသည်။ အကယ်၍ အပြည့် အစုံရေးပါက လုံးချင်းတစ်အုပ်စာခန့် ရှိပါသည်။

ဤမျှ ထည့်သွင်းပေးရသည်မှာ ဝတ္ထုထဲတွင် သက်ဆိုင်ရာ အခန်းကဏ္ဍအတွင်း သုတ ရသအနေဖြင့်သာ ရေးသားပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တွက်နည်းနှင့် ဇယားကွက်များကို အပြည့်အစုံ မဖော်ပြနိုင် သောကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ သလင်းကျောက်နန်းတော် ဝတ္ထုထဲတွင် 'အဋ္ဌမုဓဓာတ်ပညာ' အကြောင်းကို အနည်းငယ် ထည့် သွင်းဖူးခဲ့ရာ စာဖတ်ပရိသတ်များစွာတို့မှာ စိတ်ဝင်စားမှုရှိကြသည်။ အဋ္ဌမုဓဓာတ်ပညာစာအုပ်ကို လုံးချင်းအဖြစ် ထုတ်ဝေနိုင်ရန် စီစဉ် ဆားပါကြောင်းနှင့်

ယခု အနည်းငယ်မျှ ရေးသားခဲ့သော ရတနာပစ္စည်းရှာဖွေရာတွင် အသုံးပြုသည့် အဟိမလစက်နှင့် ရတနာဂမ္ဘစက်ကျမ်းကိုလည်း အလျဉ်းသင့်ပါက စာအုပ်အဖြစ် ပြန်လည်ထုတ်ဝေပါမည်ဟု ကြိုတင် ခံကြားအပ်ပါသည်။

ကျုပ်ကိုယ်တိုင် တွက်ချက်ပေးပါမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဝမ်းသာစရာပေါ့ အဘရယ်”

“ခါပေမယ့် အခုချက်ချင်းတော့ သွားလို့မဖြစ်သေးဘူး ထင်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ အဘ”

“သူကြီးအိမ်မှာ ရောက်နေကြတဲ့ လူတွေကလဲ အဲဒီကိစ္စကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေကြတာ မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့သွားတာနဲ့ သူတို့က နောင်ယောင်ခံလိုက်ပြီး လိုက်လာကြမှာ သေချာတယ်”

“ခါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

“သူတို့ မရိပ်မိအောင် စီစဉ်ကြမှ အဆင်ပြေကြမယ် ထင်တယ်”

“အဘ ကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပါ”

ဟု ပြောရာ ဦးသူတော်က ၎င်းအစီအစဉ်များကို ပြောပြလေသည်။ နောက်တစ်ရက်တွင် ဦးဒီပတို့လေးယောက် လာကြသည်။ ကိုထွန်းနှင့် ကျော်ကြီးတို့က ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို မြင်သော အခါ ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ဟာ ဆရာလဲ၊ ဒီရွာကို ရောက်နေတာကိုး။ ကျုပ်တို့တစ်တွေ

ရေစက်မကုန်လို့ ပြန်ဆုံကြပြန်ပြီ”

ကိုထွန်းက တွေ့သည်နှင့် ပြောလိုက်ရာ ဒေါက်တာမင်းထင် ကျော်က ...

“ဒီရွာကို ဘယ်တုန်းက ရောက်နေကြတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“သိပ်တော့ မကြာသေးပါဘူး။ ဒီရွာက သူကြီးဦးဘမောင်က ကျုပ်ရဲ့ ဘကြီးလေး ဆရာလေး၊ ဒီရွာ လာမယ်မှန်းသာသိရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်

အခန်း (၂၃)

မြေတိုက်ခန်းအတွင်းမှ ယန္တရားမှတ်တမ်း

ဦးသူတော်ထံမှ ရတနာပစ္စည်း၊ ရှာဖွေသော အပီဗလစက်၊ ရတနာပစ္စည်းအကြောင်းများကို သိရရှိမက မောင်သူတစ်ယောက်နှင့် မြေတိုက်အကြောင်းကိုပါ သိရသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိလေသည်။

သို့စေကာမူ ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးအတွင်း၌ ဖြူပန်းထားခဲ့သော မြေနှင့်ဖြူအလောင်းရှိမည့် နေရာမှာ ရှာဖွေရန် မလွယ်ကူလှပေ။ အခါ ဦးသူတော်က ...

“အပီဗလစက်နဲ့ တွက်ကြည့်ရင် မြေအောက်မှာရှိတဲ့ အိတ်ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိနိုင်တာပေါ့”

ဟု ပြောသည်။

“အပီဗလစက်ဆိုတာ အခု အဘပြောပြခဲ့တဲ့ ကြားဖူးသော ကျွန်တော်တို့က ကျွမ်းကျမ်းကျင်ကျင် ဘယ်တွက်နိုင်ပါ့မလဲ အဘ”

“ဒီလောက်လဲ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးကို လိုက်

လိုက်ပို့ပေးပါတယ်ဗျာ”

ဟု ဟန်မပျက် ပြောသည်။

“ဒါထက် ဆရာလေးရဲ့ လေ့လာရေးကိစ္စ အဆင်ပြေရဲ့လား
လေ့လာချင်တဲ့နေရာတွေရော ပြည့်စုံရဲ့လား”

“ပြည့်စုံပါတယ်”

“ဒါထက် ဆရာလေးတို့ လေ့လာချင်တဲ့ ဘာကဗလစံအိမ်ကြီး
ကိုရော ရောက်ခဲ့ပြီလား”

“ရောက်ပါတယ်”

“ဘယ်နှယ့်လဲ၊ ဆရာလေးအတွက် ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေစရာ
တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

“တွေ့သင့်သလောက်တော့ တွေ့ရပါတယ်၊ စာရေးဖို့အတွက်
အချက်အလက်တွေလဲ ရခဲ့ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် မနက်စောစော အင်း
ပြန်ကြတော့မလို့ ပြင်ဆင်နေကြတာ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးဒီပကိုယ်တိုင်ကပင် အံ့ဩသွားဖန်
ရှိလေသည်။

“ဟင် ... မိတ်ဆွေတို့က ပြန်ကြတော့မယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီးရဲ့၊ ဒီအိမ်ကြီးက ရောက်ဖူးဆယ်
အောင် အပေါ်ယံလေ့လာဖို့လောက်သာ ကောင်းတာပါ။ အတွင်း
နံနက်နံနက်ဆွတ်ဆွတ် လိုက်ပြီးလေ့လာရင် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တာတွေ စေ့
ရလို့ ဒီလောက်ပဲ လေ့လာပြီးတော့ ပြန်ကြမှာပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ လေးယောက်သား တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြကာ ဧဝေဧဝါ ရှိနေကြသည်။

“ဒါဖြင့် မောင်ရင်တို့က အထဲကိုတောင် ရောက်ခဲ့ကြတယ်ပေါ့”
“ရောက်ပါတယ်၊ မြေအောက်အခန်းထဲအထိတောင် ရောက်ခဲ့
ပါတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အရေးမကြီးသော ဟန်အမူအရာ
နှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“မြေအောက်အခန်းထဲရောက်တော့ ဘာတွေ တွေ့ခဲ့သလဲဟင်”

“တခြားတော့ မတွေ့ရပါဘူး။ လူအရိုးတွေပဲ တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ဟို ... ဟို ... ဆရာတို့ အထဲဝင်တော့ လောလောဆယ် သေ
နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မတွေ့ခဲ့ဘူးလားဟင်”

ထိုစကားကို အရေးတကြီး ဝင်မေးသူက ကျော်ကြီးပင် ဖြစ်လေ
သည်။

“မတွေ့ခဲ့ဘူးဗျ၊ ဘယ်သူလဲဟင်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မသိဟန်ဆောင်၍ မေးလိုက်သည်။

“ကျော်ကြီးကလဲကွာ၊ ဧည့်သည်တွေကို ဘာတွေ လျှောက်မေး
နေတာလဲ၊ သူတို့က တစ်နယ်က လာကြတာဆိုတော့ ဒီအကြောင်း
တွေကို ဘယ်သိပါ့မလဲ”

ဟု ဦးဒီပက ဝင်ပြောလိုက်တော့မှ စကားစ ပြတ်သွားလေတော့
သည်။

“ကျုပ်တို့ အခုလာတာ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မိတ်ဆွေတို့
အတွက်လဲ အကျိုးရှိ၊ ကျုပ်တို့အတွက်လဲ အဆင်ပြေအောင် အလုပ်
တစ်ခု အတူတူလုပ်ရအောင်လို့ လာပြီး ညှိနှိုင်းကြတာပါ”

ဟု ဆက်ပြောသည်။

“ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးပါလိမ့်”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ကလဲ ဘောဂဗလစ်အိမ်ကြီး ထဲကို ဝင်ပြီး လေ့လာကြဖို့ လာကြတာပါပဲ။ အဲဒီတော့ မောင်တို့အဖွဲ့ နဲ့ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ ပူးပေါင်းပြီး အထဲဝင်ကြည့်ကြရင် မကောင်းဘူးလား ဟင်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက ...

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ တခြားအလုပ်ကိစ္စလေးတွေ ရှိလို့ ထပ် မဝင်တော့ပါဘူး။ ဒီကပဲ လှည့်ပြန်ကြတော့မှာပါ။ ခင်ဗျားတို့ပဲ အေးအေး ဆေးဆေး ဝင်ကြပါဗျာ”

ဟု စကားကို အပြီးပြောလိုက်သောအခါ ဦးဒီပတို့လည်း နောက် ထပ် စကားမဆိုသာတော့ဘဲ ပြန်သွားကြသည်။ သူတို့ပြန်သွားသော အခါ ဦးသူတော်က ...

“သူတို့ကြည့်ရတာ အခြေအနေ သိပ်မဟန်လှဘူး။ ကျုပ်တို့နဲ့ အခြေအနေကို ရိပ်မိနေတာလဲ ဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်တို့ အခြေ အနေကို စာရေးတစောင်း စောင့်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေတာလဲ ဖြစ်မယ်” ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ အဘ”

“ကျုပ်တို့လုပ်မယ့် အစီအစဉ်တွေကို သိုသိုသိပ်သိပ် လုပ်ကြည့် သင့်မယ်။ နောက်ပြီး ဒီလူတွေကိုလဲ အလစ်ပေးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒီတော့ မနက်လင်းရင် မောင်ရင်တို့က အင်းဝပြန်မယ်ဆိုပြီး သွားကြ ပေတော့၊ နောက်မှ ကျုပ်တို့နဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ပြီးမှ မူလအစီ အစဉ်အတိုင်း လုပ်ကြတာပေါ့။ မကောင်းဘူးလား”

“ဒီအကြံကောင်းတယ် အဘ၊ သူတို့တစ်တွေကိုလဲ ခြေရာ ဖျောက်ရာ ရောက်တာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်ကြလေသည်။

ညဦးပိုင်း မှောင်စပျိုးသောအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ မြသင်း ကြူက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ရှိရာသို့ လာပြီး ...

“အစ်ကို၊ ကျွန်မတို့ ဘောဂဗလစ်အိမ်ကြီးကို သွားကြရအောင်” ဟု လာပြောသည်။

“ဘယ်သူနဲ့ သွားကြမှာလဲ”

“အစ်ကိုနဲ့ကျွန်မ နှစ်ယောက်တည်း။ သွားကြမယ်၊ အစ်မတော် နဲ့တွေ့ရင် အစ်ကိုတို့ သိချင်တာတွေကို သိရနိုင်တယ်”

“အစ်မတော်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်”

“အစ်မတော် မြနင်းဖြူပါ။ သူ ဇွန်မပြုဘဲနဲ့ အစ်ကိုတို့ ဘာမှ သိရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူနဲ့တွေ့လိုက်မှ အဖြေက ရှင်းသွားမှာ”

“သူကရော၊ အတွေ့မပါမလား။ နောက်ပြီး သိချင်တာတွေကို ပြောပြပါမလား”

“ဒါကတော့ သူနဲ့တွေ့မှပဲ အဖြေကို သိရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ တို့ သွားတာ ဟိုအဖွဲ့တွေ မသိကြဖို့တော့ အရေးကြီးတယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ နှစ်ယောက်သား လျှို့ဝှက်စွာ ထွက်လာခဲ့ကြ လေသည်။ လမိုက်ရက်ဖြစ်သောကြောင့် ဟင်္သာတန်းကျင်မှာ အမှောင် ရိပ်များက ဖုံးအုပ်ထားလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဂျာကင်အင်္ကျီ ဝတ်ထားပြီး တေး အိတ်ထဲ၌ သေနတ်တစ်လက် ထည့်ထားသည်။ လက်နှိပ်ခတ်မီး ပါ

သော်လည်း၊ ရွာအပြင်ရောက်မှ အသုံးပြုဝံ့လေသည်။

ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးမှာ မနော်ရမ္မာရွာ၏ အနောက်ဘက် တစ် မိုင်ခန့်သာ ကွာဝေးလေသည်။ မြသင်းကြူမှာ ထိုလမ်းကို မကြာခဏ သွားလာပူးနေဟန်ဖြင့် အမှောင်ထဲမှာဖြစ်သော်လည်း အခက်အခဲမရှိ သွားနိုင်လေသည်။

“အစ်ကို၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ကို သိပ်မသုံးနဲ့၊ ဒီလောက် မှောင်နေတဲ့အချိန်မှာ လက်နှိပ်မီးရောင်ကို အဝေးကနေ မြင်နိုင်တယ်၊ ဟိုလူတွေ ရိပ်မိသွားမယ်”

သို့ကြောင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ အစစ အရာရာ သတိရှိသော မြသင်းကြူကိုလည်း စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ချီး ကျူးမိလေသည်။ လမ်းတစ်ဝက်သို့ ရောက်သောအခါ ...

“မင်း ဒီလမ်းတွေကို အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ မကြာခဏ သွားနေတာ ပဲလားဟင်” ဟု ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်သည်။

“ဧကဧကတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အကြောင်းကိစ္စရှိရင်တော့ သွား ရပါတယ်”

“ညအချိန်မတော် အခုလို တစ်ယောက်တည်း သွားလာနေတာ မကြောက်ဘူးလား”

“ရွာသူ ရွာသားတွေက သိနေကြတာပဲ၊ ခုကြောက်စရာမရှိပါဘူး”

“ကိုယ်ပြောတာက ပရလောကသားတွေ၊ ဝိညာဉ်တွေကို ပြောတာ”

“ကျွန်မကို အစ်မတော်က ပဝါလေးတစ်ထည် ပေးထားတာ ရှိ တယ်၊ အဲဒီပဝါလေးရှိနေရင် သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ဖုတ်၊ ပြိတ္တာတွေ အနားကပ် လို့ မရနိုင်ဘူး၊ ခြောက်လှန့်ရင်တောင် အဝေးကပဲ ခြောက်လှန့်ကြတယ်”

မီးရောင်ဖြင့် ထိုးကြည့်တော့ ဝိုးချည်ဖြင့် ရက်လုပ်ထားသည့် ပဝါရှည်ပင် ဖြစ်၏။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် အနေကတော့ လက်တွေ့မကြုံရသေး သောကြောင့် မြသင်းကြူပြောတာကို မယုံလှပေ။ သူတို့နှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်သွားရာ ညဦးဝိုင်းအချိန်လောက်တွင် ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးအနီးသို့ ရောက်သွားကြသည်။

ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ကာဆီးလျက် အဝေးမှကြည့်လျှင် မကောင်းဆိုးဝါးကြီးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ရှိနေသည်။ ခြံစည်းရိုးနှင့် မလှမ်း မကမ်းနေရာ ရောက်တော့ ခြံဝင်းထဲမှာ သွားလာလှုပ်ရှားနေသော လူရိပ်များကို မြင်ရသည်။ လူတွေက အတော်များလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာ တယ်ကလူတွေများ ရောက်နေပါလိမ့်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ မြသင်းကြူကတော့ အခြေ အနေကို တွက်ဆမိပုံ ရသည်။

ဧကကြာတော့ ရှေ့ရော နောက်ဘက်ကပါ ဘေးပတ်ပတ်လည် မှ ဆူဆူညူညူ အသံများကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဝိုင်းပတ်လျက် တဖြည်းဖြည်းချင်းကပ်လာသော မည်းမည်းထူထူနီနီများကို တွေ့ရလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် လှမ်းထိုး ကြည့်ရန် ဟန်ဖြင့်လိုက်သည်နှင့် မြသင်းကြူက လက်ကို ဖမ်းဆွဲ ထားလိုက်သည်။

“မီးရောင်မထိုးနဲ့ အစ်ကို၊ ဒါတွေဟာ လူတွေ မဟုတ်ဘူး။ နာနာ ဘာဝတွေပဲ၊ တစ်လတစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်လောက်တော့ ဒီလိုပဲ ထွက်လာ

လေ့ရှိတယ်”

ဟု တိုးတိုးပြောသဖြင့် မီးရောင်ဖြင့်မထိုးဘဲ ဒီအတိုင်း နေလိုက်ရသည်။ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များက ရှေ့ရောနောက်ပါ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ချဉ်းကပ်လာကြလေသည်။

တရွေ့ရွေ့ချဉ်းကပ်လာသော သဏ္ဍာန်များမှာ အချို့ကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရသော်လည်း အချို့ကိုတော့ ဝါးတဝါးသာ မြင်ရလေသည်။ အမှောင်ထဲမှာမို့ ရုပ်ဆင်းသွင်ပြင်တို့ကို မမြင်နိုင်သေးသော်လည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်များဖြစ်မည်ကိုတော့ ခန့်မှန်းမိသည်။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို ရန်မူကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဘာမှမပါရင်တော့ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ကြံကြံကံရင် သေဖို့ များတယ်”

“ဟင် ...”

“ဒါပေမယ့် မဆိုးရိပ်ပါနဲ့ အစ်ကို၊ ကျွန်မဆိုမှာ အစ်မတော်ရဲ့ ပဝါလေးရှိပါတယ်၊ ဒီပဝါလေး ရှိနေသမျှတော့ နာနာဘာဝတွေ အနားမကပ်နိုင်ကြပါဘူး။ အစ်ကို ကျွန်မလက်ကိုသာ ကိုင်ထား”

ဟု ပြောသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မြသင်းကြူလက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ကိုင်ထားလိုက်သည်။ အချို့သဏ္ဍာန်များမှာ လူသဏ္ဍာန်မဟုတ်ဘဲ အလွန်ကြီးသော မြွေကြီးများ တရွေ့ရွေ့ လာနေသည်ကိုလည်း လှမ်းမြင်ရသည်။ အချို့မြွေကြီးများမှာ မလှမ်းမကမ်းရောက်လာတော့မှ ပါးပျဉ်းထထောင်ရာ လူတစ်ရပ်၊ နှစ်ရပ်မြင့်တက်သွားလေသည်။

အချို့လည်း အမှောင်ဝှဲနေသော သစ်တောများထဲမှာ တောတိုး

သံများ၊ ကျားဟိန်းသံများကဲ့သို့ အသံများ ကြားရလေသည်။ မလှမ်းမကမ်း အမှောင်ထဲမှ ‘လိုက်ဟေ့၊ လိုက်ဟေ့၊ ဝိုင်းဟေ့’ ဟူသော အသံများကိုလည်း ကြားရသည်။

အချို့မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ရပ်နေရာနေရာနှင့် မနီးမဝေး ရောက်လာသည်အထိ တိုးကပ်လာကြသည်။ တိုအခါ မြသင်းကြူက ၎င်း၌ပါလာသော ပဝါဖြူကလေးကို မြင်သာအောင် ထုတ်ပြလိုက်သောအခါ အလန့်တကြားဖြင့် နောက်ထုတ်သွားကြလေသည်။ ထိုအခါမှ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လည်း သတောပေါက်သွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်၌ တွေ့မြင်နေရသည့် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များကို လှည့် ကြည့်နေလေသည်။

ခဏကြာတော့ ၎င်းတို့ကို ဝိုင်းဝန်းခြောက်လှန့်လျက်ရှိသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များဆီမှ ဆူညံသံများမှာ မီးကို ရေဖြင့် ဖျန်းလိုက်သကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တိုက်ကြီးအတွင်းမှ အလင်းရောင်တစ်ခု ပေါ်လာပြီး အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏အသံ ထွက်လာလေသည်။

“ရှင်ကြည့်ချင်တဲ့ ပညာရပ်တွေက ဟိုအလောင်းပေါ်မှာ တင်ဘားတဲ့ ကြေးပြားချပ်တွေထဲမှာ ရှိတယ်၊ ဒါတွေဟာ ကျွန်မချစ်သူ ဘိုသုတရဲ့ ယန္တရားအတတ်ပညာတွေနဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေပဲ၊ အရှင်ဘက်စင်အချိန်အထိ ရှင်လေ့လာပေတော့”

ဟု ခွင့်ပေးလေရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဝမ်းသာအားရနှင့် အလောင်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားကာ ရင်ဘတ်ပေါ်၌ တင်ထားသော ကြေးပြားများကို ကြည့်လေတော့သည်။

ကြေးပြားပေါ်တွင် ရေးသားထားသော လက်ရေးများက ရှေးလက်ရေးများဖြင့် ရေးသားထားလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တစ်ယောက် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တွေ့ရခဲ့သော ရှေးဟောင်း ခေါ်မတိုင်းသားတို့ အသုံးပြုလေ့ရှိသည့် စင်္ကြံမ အတတ်ပညာဟု ခေါ်သည့် ယန္တရားအတတ်ပညာများ၊ လျှို့ဝှက်ချက်များကို လေ့လာကြည့်ရှု မှတ်သားနေစဉ် မြသင်းကြူနှင့် မြနင်းဖြူတို့နှစ်ယောက် အခန်းထဲမှာ မရှိတော့သည်ကို သတိမပြုမိ လိုက်ချေ။

မြေတိုက်ခန်းတံခါးလည်း ပြန်ပိတ်နေပြီး အခန်းထဲမှာတော့ သူရယ်၊ ကြေးမှတ်တမ်းများရယ်၊ အသက်ပညာပို့ ကင်းမဲ့နေသည့် မြနင်းဖြူအလောင်းသာ ရှိနေတော့သည်။

အခန်း (၂၄)

ဘောဂဗလသို့ လျှို့ဝှက်လမ်း

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် မြသင်းကြူတစ်ယောက် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဦးသူတော်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့က ညဦးပိုင်းကတည်းက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် မြသင်းကြူတို့နှစ်ယောက် အိမ်မှ ပျောက်သွားသောကြောင့် များစွာ စိတ်ပူနေကြသည်။

“သမီးတို့ တယ်သွားနေကြတာလဲ”

“ဘောဂဗလစံအိမ်ကို သွားတာပါ”

“ဒါထက် ပိုသုငယ်ရော ဘယ်ကျန်နေခဲ့သလဲ”

“မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ကျန်နေခဲ့တယ် အဘိုး”

“ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာလဲ ပြောပြစမ်းပါဦးကွယ်”

ထိုအခါ မြသင်းကြူက အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောပြလေသည်။

“အစ်ကိုက အစ်မတော် မြနင်းဖြူအလောင်းနဲ့ အတူရှိနေတဲ့

ယန္တရားမှတ်တမ်းတွေကို လေ့လာချင်တယ်ဆိုလို့ အစ်မတော်ကို နှိပ်
တောင်းပြီးတော့ မြေတိုက်ခန်းထဲကို ဝင်ခွင့်ရပါတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးဗန်ကောင်းရော ဦးသူတော်ပါ အံ့ဩ
နေကြသည်။

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ သမီး”

“အစ်ကို မြေတိုက်ခန်းထဲ ရောက်ရုံရှိသေးတယ်၊ သူတို့
ရောက်လာတယ်”

“ဘယ်သူတွေလဲဟင်”

“ဆရာဦးဒီပနဲ့ သူတပည့်တွေပဲ၊ ဒါ့အပြင် သူကြီးဦးဘမင်းနဲ့ သူ
တပည့်တွေလဲ ပါလာကြတယ်၊ သူတို့ကြည့်ရတာ အဆောက်အအုံ
ကို ဖြိုဖျက်ပြီးတော့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ ရှာကြမယ့်ပုံမျိုးပဲ”

“အဲဒီလိုလုပ်ရင် အားလုံး သေကုန်ကြမှာပေါ့”

“သူတို့ရောက်လာတာနဲ့ အစ်မတော်က မြေတိုက်တံခါးကို ဖြို
ပိတ်ပြီး ကျွန်မကို ရွာပြန်လွှတ်လိုက်တာပဲ၊ အစ်ကိုတော့ မြေတိုက်ခန်း
ထဲမှာ ပိတ်မိနေပြီ၊ ကယ်ကြပါဦး၊ ကယ်ပေးကြပါဦး”

မြသင်းကြူက ငိုသံပါလေးနဲ့ ပြောသည်။

“ကဲ ... ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ ဦးသူတော်၊ ကျုပ်တို့
ကိုတော့ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကယ်ရမှာပဲ၊ ဒီအတိုင်းသွားရင်လဲ သူတို့
က ရောက်နေပြီဆိုတော့ ရိပ်မိသွားမှာ စိုးရသေးတယ်”

ဦးဗန်ကောင်းက ပြောသည်။

“ဒီလောက်စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဘောဂဗလစံအိမ်ကို ရောက်ဖို့ သူတို့
မသိအောင် သွားတဲ့ လျှို့ဝှက်လမ်းရှိပါတယ်”ဟု ဦးသူတော်က

ရွှေသမင်စာပေ

အေးအေးဆေးဆေး အမူအရာဖြင့် ပြောလေ သည်။

“တယ်လမ်းလဲဗျ”

“မဟာဇောစိဘုရားရဲ့ ဌာပနာတိုက် အတွင်းကနေ ဘောဂဗလ
စံအိမ်ကြီးကို သွားတဲ့ လျှို့ဝှက်လမ်းရှိပါတယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“စိတ်ချပါ၊ ဒီလမ်းက ကျုပ်တို့မြေးအတိုး သွားနေကျပါ”

“ဘယ်လိုကြောင့် မြေအောက်လမ်းက သွားကြတာလဲ”

“ကျုပ်တို့မြေးအတိုးနဲ့ ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးက လူတွေ အဆက်
အသွယ်ရှိတာကို အပြင်လူတွေ မသိစေချင်တာလဲ ပါတယ်၊ နောက်
ဘစ်ခက တော်ရုံလူတွေလောက် ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့မြေးအတိုးကပဲ
ဘန်ဆောင်ပြီး ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်ရတဲ့အခါ ရှိပါတယ်”

“အဲဒီလိုခြောက်တော့ လူတွေက ကြောက်ကြတာပဲလား”

“ညအချိန်မပြောနဲ့၊ နေအခါတွေမှာ ခြောက်ရင်တောင် ကြောက်
ကြပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အဲဒီစံအိမ်ကြီးကို ဧရောက်တဲ့ တစ်ည နှစ်ညက
ခင်ဗျားတို့အခြေအနေကို ကြည့်ဖို့ ကျုပ်တို့မြေးအတိုး ရောက်လာကြ
သေးတယ်”

“ဟင် ..”

“မောင်ထင်ကျော် ဘုရားခန်းထဲမှာ မေတ္တာပို့၊ ဆုတောင်းနေ
သော မြသင်းကြူတောင်မှ မြနင်းဖြူ အယောင်ဆောင်ပြီး နောက်က
စကားပြောခဲ့သေးတယ်”

“ဟင် ...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်လဲ တစ်ခါတစ်ရံ ဘောဂဗလသူဌေးကြီး

ရွှေသမင်စာပေ

အယောင်ဆောင်ပြီး လာရတဲ့အခါတွေလဲ ရှိတယ်”

“ဒါထက်နေပါဦး၊ အဲဒီနေ့က အပေါ်ထပ်မှာလဲ လူတွေရှိတယ်၊ အောက်ထပ်မှာလဲ လူတွေရှိလျက်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ တယ်အပေါက်ကနေ ပြန်ထွက်သွားကြတာလဲ”

ဦးဗန်ကောင်းက တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်။

“အပေါ်ထပ် တိုက်နံရံမှာ လျှို့ဝှက်အပေါက်ရှိပါတယ်၊ အဲဒီ တံခါးပေါက်က အောက်ကိုဆင်းပြီး ပြန်ထွက်သွားကြတာပါ၊ အဲဒီ လျှို့ ဝှက်အပေါက်က အပြင်ကကြည့်ရင် ဘယ်လိုမှ မတွေ့နိုင်ပါဘူး”

ထိုအခါမှ ရောက်စက အပေါ်ထပ်တစ်နေရာ၌ တိုက်နံရံဘက် ဆီသို့ လျှောက်သွားသော ခြေရာများကိုသာ တွေ့ရပြီး ပြန်ထွက်လာ သော ခြေရာကို မတွေ့ခဲ့ရပုံများကို ပြန်သတိရမိလေသည်။

ထိုအခါ ငမဲအောင်က ...

“ဒါထက် တစ်လက်စတည်း မေးပါရစေဦး အဘ”

ဟု ဝင်မေးသည်။

“ဘာများလဲကွယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ရောက်တဲ့ညက ခွေးဟောင်သံတွေ ကြားရတာ အဘတို့ လာတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါထက် လေမတိုက်တဲ့နဲ့ အပြင်တံခါးကြီးက သူ့အလိုလို နှစ် လိုက်၊ ပိတ်လိုက်ဖြစ်တာကလဲ အဘတို့ လုပ်တာပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်တာလဲဟင်”

“တံခါးချပ်ကြီးမှာ အပြင်ကနေ ဆွဲဖွင့်လို့ ပိတ်လို့ရအောင် သွပ် ကြိုးသေးသေးလေးနဲ့ ချည်ထားပြီး ဆွဲလို့ပါ”

ဟု ရှင်းပြတော့မှ သူတို့တစ်တွေ ချောက်ချားခဲ့ရပုံများကို ပြန် တွေးပြီး ရယ်ချင်သလို ဖြစ်လာမိတော့သည်။

ထို့နောက် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ပြီးနောက် မဟာဗေဒစိဘုရား၊ ဟောင်းနေရာသို့ ရောက်အောင် လျှို့ဝှက်စွာ သွားကြလေသည်။

ဦးသူတော်နှင့် မြသင်းကြူတို့က မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်၊ ဦးဗန် ကောင်းတို့က သုံးယောက်၊ စုစုပေါင်း ငါးယောက်ဖြစ်သည်။

မဟာဗေဒစိဘုရားဟောင်း၊ ရှိသောနေရာမှာ မနော်ရမ္မာဥယျာဉ် နေရာဟောင်းနှင့် တောဂဗလစ်အိမ်ကြီး တည်ရှိရာ နေရာကြား အလယ်လောက်၌ ရှိပေသည်။

ရွာမှထွက်ပြီး အတန်ငယ်သွားမိသောအခါ မဟာဗေဒ စိဘုရား ကုန်းရှိရာသို့ ရောက်လာကြသည်။ ဘုရားဟုသာ အမည်ရှိတော့ သော်လည်း ကုန်းမြင့်တစ်ခုအပေါ်၌ ပထမပစ္စယံလောက်သာ ကျန် တော့ပြီး ပြိုကျပျက်စီးလျက် ရှိပေသည်။

ဘေးပတ်ပတ်လည်၌ အုတ်ကျိုးအုတ်ပုံများနှင့် မြေပုံများသာ ရှိသည်။ မလှမ်းမကမ်းနေရာမှာတော့ လူနှစ်ဖက်နေလောက်ရှိသည့် ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိသည်။

ညောင်ပင်ကြီး၏ အကိုင်းများ၊ အရွက်များမှာ မြေပြင်အထိ ကိုင်း ညွတ်ကျနေသည်။ အဝေးမှကြည့်လျှင် အစိမ်းရောင်အုပ်ဆောင်ကြီး တစ်ခု မှောက်ချထားသည်နှင့်ပင် တူလှပေသည်။

ထိုအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဦးသူတော်က ပတ်ဝန်းကျင်တစ်

ဝိုက်ကို စိတ်ချရမှု ရှိမရှိ အကတော်ကြည့်ရှုပြီး မျက်စိတစ်ဆုံး မသကာ
စရာ တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရတော့မှ ဦးသူတော်က ညောင်ကိုင်းများကို
မပြီး အောက်သို့ ဝင်လိုက်သည်။

အပင်အောက်ရောက်သွားတော့မှ အပင်ပေါ်မှာရော၊ အပင်မြေ
တစ်ဝိုက်မှာရော သစ်ကိုင်းများပေါ်၌ လည်းကောင်း တရူးရှူးအသစ်
များကို ကြားရသည်။

“ဘာတွေလဲ”

“မြေတွေလေး၊ ညောင်ပင်ကြီးက နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီဆို
တော့ မြေသိုက်ကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဒီနေရာကို
ဘယ်သူမှ မလာဝံ့ကြတော့ ကျုပ်တို့အတွက် ဟန်ကျာတပေါ့”

ဟု ဦးသူတော်က အေးအေးဆေးဆေး၊ ပြောသဖြင့် ကြည့်လိုက်
ကြံတော့ သစ်ပင် ပင်စည်မှာ သစ်ကိုင်းများပေါ်မှာ ဓွေလျက်တစ်မျိုး
တန်းလန်းကျလျက် တစ်သွယ်၊ အချို့က သစ်ခေါင်းထဲမှာ အချို့
မြေကျင်းထဲမှ ခေါင်းပြုထွက်နေသော မြေပေါင်းများစွာတို့ကို တွေ့
ရသည်။ မြေဟောက်၊ မြေပွေ့၊ ငန်းတော်ကျား၊ သစ်တက်မြွေ၊
ငန်းပုတ်၊ ငန်းစောင်း စသည်တို့ကိုသို့ မြွေကြီးများ အပါအဝင် မြေစိမ်း
မြီးခြောက်၊ ရက္ခန်းကြီးကဲ့သို့ အကောင်အရွယ်အစား သေးသော
မြွေများကိုပါ တွေ့ရသည်။

“ဒီမြေတွေနဲ့ ဘယ်နယ်လုပ်ကြမလဲ”

“မပူပါနဲ့၊ ကျုပ်ဆီမှာ မြွေနိုင်တဲ့ပစ္စည်း ပါလာပါတယ်”

ဟု ပြောကာ ၎င်းအိတ်အတွင်းမှ ဂမုန်းနက်ကို ပင့်ကူသတ္တန်

သုထားသော အရုပ်ကလေးကို လက်မှကိုင်ကာ ဝေ့ယမ်းလိုက်သည်
နှင့် မြွေအချို့မှာ တရူးရှူး၊ တရဲရှဲ အသံမြည်ကာ ဘေးသို့ ဖယ်ထွက်
သွားကြလေသည်။

“လာကြ”

ဦးသူတော်က မြွေများကို ဖယ်ရှားပြီး ညောင်ပင်ကြီးပင်စည်
အနားသို့ ကပ်သွားကာ ပင်မြေတစ်နေရာရောက်သောအခါ မြေပေါ်
တွင် ကျနေသော ညောင်ရွက်ခြောက်များနှင့် မြေမှုန့်၊ မြေခဲများကို
သက်ဖြင့် ယက်ဖယ်လိုက်သောအခါ လက်ကိုင်ကွင်းပါသော ကျောက်
ပြားတစ်ချပ်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုကျောက်ပြားကို စောထီးနှင့် ငမဲ့အောင်တို့က မဖယ်လိုက်ကြ
လေသည်။ ဦးသူတော်က အသင့်ယူလာသော မီးတိုင်ကို မီးထွန်းညှိ
သိုက်လေသည်။ မီးရောင်ကို မြင်သောအခါ စောစောက မလှမ်း
ကမ်းနေရာ၌ ရှိနေကြသည့် မြွေများပင် အဝေးသို့ ဖယ်သွားကြသည်။

“ဒီလိုက်ခေါင်းလမ်းက ဘောဂဗလသုဋ္ဌာကြီးရှိစဉ်ကတည်းက
ဆက်ထားခဲ့တဲ့ လျှို့ဝှက်လမ်းပါ။ အရေးအကြောင်းရှိရင် ရှောင်နိုင်
အောင် စီစဉ်ထားခဲ့တာပါ”

ဟု ပြောဆိုကာ မြေအောက်သို့ဆင်းသေ လှေကားထစ်များမှ
အောက်သို့ဆင်းကြပြီးနောက် အပေါ်မှ ကျောက်ပြားကို ပြန်ဝိတ်
သိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် မြေအောက်လမ်းအတိုင်း တစ်နာရီခန့် လာကြသော
အခါ ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီး၏ အောက်ထပ်သို့ ရောက်သွားကြလေ
ဘာသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် သူတို့မှာ အကြံအစည် တစ်ခုခုရှိလို့ ဘောဂဗ
စံအိမ်ဘက် သွားကြတာဖြစ်ရမယ်”

“သူတို့ပြန်တော့မယ်လို့ ပြောတာ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး”

“ဒါကလဲ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိပီရိယ
ထားကြ၊ ကိုယ့်အလုပ်မှာ အနှောင့်အယှက်ပေါ်လာရင်တော့ လက်
မနှေးကြစေနဲ့”

“စိတ်ချပါ”

ထိုနောက် နှစ်ယောက်စီ၊ သုံးယောက်စီခွဲ၍ အိမ်ကြီးအတွင်းသို့
ထပ်ဝင်ကြပြန်သည်။

ကိုထွန်းနဲ့ ရွာသားနှစ်ယောက်တို့ ဝင်သွားသောအခန်းမှာ မီးဖို
ဆောင်နှင့် တွဲလျက် ထမင်းစားခန်းဆောင်ဖြစ်၏။ ထမင်းစားဆောင်
ထဲ၌ စားပွဲခိုင်းတစ်လုံး ချထားသည်။ ထိုစားပွဲပေါ်မှာ ငွေဖြင့် ပြုလုပ်
ထားသော ပန်းကန်၊ ဇွန်၊ ထမင်းအုတ်၊ အစားအသောက်များ ထည့်
ထားသော ငွေဘူးများကို သွေနေရာနှင့်သူ ချထားသည်။ ကြွေးနီရောင်
မပျောက်သေးသော ကုလားထိုင်ကြီးများကို အဆင်သင့် ချထား
လေသည်။

ထိုအရာများကို မြင်သောအခါ ကိုထွန်း တို့သုံးယောက်မှာ
အံ့သြသွားကြကာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်
ကြသည်။

အခြေအနေကို ကြည့်ရသည်မှာ ထိုအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ၊
ကုလားထိုင်များမှာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ရှိနေသည့် ပုံစံ
မျိုးမဟုတ်ဘဲ လတ်တလော အသုံးပြုနေသည့်အတိုင်း အရောင်

အခန်း (၂၅)

လောဘဝက်ပါ

ဦးဒီပတို့တစ်တွေမှာ ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးသို့ ရောက်သည်နှင့်
သက်ဆိုင်ရာ အစီအမံများကို စီမံဆောင်ရွက်လေသည်။ ပြီးသောအခါ
မှ ၎င်းနှင့် ပါလာသော တပည့်များကို မှာသင့်မှာထိုက်သည်များကို
မှာကြားလေသည်။

“ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာရှိတဲ့ ပရလောကသားတွေအတွက်ကတော့
ဘာမှ မပူနဲ့၊ ငါ အားလုံး နိုင်နင်းအောင် စီမံထားပြီးပြီ၊ အရေးကြီးတာ
က မြေအောက်ခန်းတွေ ဝင်တဲ့အခါမှာ ထောင်ချောက်တွေနဲ့ ယန္တရား
အရပ်တွေကိုတော့ သတိထားကြ”

“စိတ်ချပါ ဆရာကြီး”

“ဒါထက် ဟိုစာရေးဆရာနဲ့ ကောင်မလေး ဘောဂဗလစံအိမ်
ဘက်ကို သွားကြတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

“သူတို့နှစ်ယောက် ရွာထဲက ထွက်သွားတာကို ရွာသားတစ်
ယောက်က မြင်လို့ ကျွန်တော်တို့ကို လာပြောတာ ဆရာကြီး”

ဆင်း မမှိန်သေးသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩနေကြသည်။

“ငွေစွန်း၊ ငွေပန်းကန်နဲ့ ငွေထည်ပစ္စည်းတွေပါလား။ ဒါတွေဟာ ရှေးလက်ရာတွေပဲ။ ဒါတွေကို ယူသွားရင်တောင် တန်ဖိုးမနည်းရမှာ” ဟု ကိုထွန်းက ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ရွာသားတစ်ယောက်က မေးသည်။

“မင်းတို့ပစ္စည်းတွေကို အခြေအနေ လိုက်ကြည့်ကြစမ်းကွာ” ကိုထွန်းက ယခင်တစ်ကြိမ်က ထောင်ချောက်ထိပြီး လူတစ်ယောက် သေခဲ့သည်ကြောင့် ကိုယ်တိုင်မလုပ်ဘဲ အတုပါလာသော ရွာသားများကို ခိုင်းသည်။

ရွာသားများက စားပွဲပေါ်မှ ပန်းကန်များ၊ အသုံးအဆောင်ထည့်ထားသော ဘူးများကို လိုက်ကြည့်ကြသောအခါ အချို့ဘူးထဲတွင် ထောပတ်၊ အချို့ဘူးထဲတွင် မလိုင်လုံး၊ အချို့ဘူးထဲတွင် ထန်းလျက်စားကြသကာနှင့် ယိုအမျိုးမျိုးတို့ကို ငွေဘူးများထဲတွင် အဆင်သင့် ငည့်ထားသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

“ဒီဘူးတွေထဲမှာ အစားအသောက်တွေ အကောင်းအတိုင်း ရှိနေသေးတယ်ဟ”

“ဟုတ်ပါ့မလားဟ၊ ဒီလောက် နှစ်ကြာနေတာ၊ ကောင်းနိုင်ပါ တော့မလား”

“ထောပတ်တို့ ပျားရည်တို့က နှစ်ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဘာမှ ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာမယုံရင် ဒီမှာ ကြည့်ပါလား”

တစ်ယောက်က ထောပတ်ထည့်ထားသော ငွေဘူးကို ယူပေး

သဖြင့် ဖွင့်ကြည့်သောအခါ ထောပတ်မှာ အရောင်အဆင်းရော အနံ့ပါ အကောင်းအတိုင်း ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဆရာမယုံရင် ကျုပ်တို့ စားပြုပါမယ်၊ ဒါတွေက စားထိုက်လို့ စားရတာဗျ”

ဟု ပြောဆိုကာ ရွာသားနှစ်ယောက်တို့က ငွေဘူးများအတွင်းမှ အစားအသောက်များကို ငွေစွန်းများဖြင့် အားရပါးရ ကော်ထပ်စားသောက်ကြရာ ကိုထွန်းလည်း သူ့လက်ထဲရောက်နေသည့် ထောပတ်ဘူးထဲမှ ထောပတ်များကို စွန်းဖြင့် ကော်စပ်စားလိုက်သည်။

ရွာသားများ ပြောကြသလို ထောပတ်များမှာ အနံ့မပြယ်သေးသလို အရသာမှာလည်း ကောင်းနေဆဲပင်။

ထိုကဲ့သို့ သုံးယောက်သား အားရပါးရ စားသောက်နေကြစဉ် စားပွဲတစ်နေရာဆီမှ ရယ်သံကဲ့သို့ တိုးညှင်းသော အသံများ ထွက်လာသည်ကိုတော့ သတိမမူမိကြချေ။

စားနေစဉ်က အနံ့တသင်းသင်းရှိနေသော အစားအသောက်များမှာ ဧကကြာတော့ အနံ့တစ်မျိုးပြောင်းလာသည်။ ပုပ်အက်အက် ညှိစိုစိုအနံ့များ ပေါ်လာသည်။

ထိုအနံ့ကြောင့် ကိုထွန်းက သူ့ရှေ့မှ နှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ... မင်းတို့ပါးစပ်ထဲက ထွက်နေတာ လောက်ကောင်တွေလား”

ဟု ပြောသည်နှင့် စားလက်စဘူးများကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ အစားအသောက်များ မဟုတ်တော့ဘဲ လောက်ကောင်များ ပြည့်နေ

သည်ကိုသာ တွေ့ရတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ပင် အခြားသူများ ဘူးထဲမှာလည်း အစားအသောက်များ မတွေ့ရဘဲ အမွှေးပင် ထွက်နေသည့် လောက်ကောင်များကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် ဘူးများကို လွှတ်ချလိုက်ကြပြီး အော့အန်ပစ်ကြလေသည်။

သူတို့သုံးယောက် ထိုသို့ဖြစ်နေစဉ် အခန်းတစ်နေရာမှ ရယ်သံများ ထွက်လာလေသည်။ ထိုရယ်သံများ ကြားသောအခါ ကိုထွန်းမှာ ဒေါသဖြစ်လာသောကြောင့် အခန်းထောင့်ရှိ တုတ်စာစ်ချောင်းကို ယူကာ စားပွဲပေါ်၌ ရှိသော ပန်းကန်နှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို ရိုက်ချရန် ကြည့်လိုက်တော့ စားပွဲပေါ်၌ ဘာပစ္စည်းမှ မရှိတော့ပေ။

“ဒီလိုခြောက်လို့ ကြောက်လိမ့်မယ် ထင်သလား။ ငထွန်းကွ၊ တစ်ထွန်းတည်း ရှိတယ်၊ ကြိုက်တဲ့လူ လာခဲ့၊ ကြိုက်တဲ့သတ္တဝါ လာခဲ့၊ ဘာကိုမှ မကြောက်ဘူး။”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုကာ လက်ထဲမှ တုတ်ဖြင့် အခန်းထဲမှာရှိသော ပစ္စည်းပစ္စယများကို လိုက်လံရိုက်ပုတ်နေရင်းမှပင် တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဆွေးမြည့်နေဟန်ရှိသော ကြမ်းပြင်ကို နင်းမိပြီး ဝန်းခနဲ အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။

“အား ...”

ကိုထွန်း ပြုတ်ကျသွားရာ မြေအောက်ခန်းမှာ သေတ္တာများ ရှိပြီး ထပ်ထားသော အခန်းဖြစ်ကာ ဖုန်များ၊ ပင့်ကူအိမ်များဖြင့် ခွပ်ထွေးလျက် ရှိရုံမက အလင်းရောင်ကလည်း သိပ်မရှိလှပေ။

သူသည် အမြင့်မှကျသော်လည်း ပစ္စည်းအဆွေးများ ခုပုံထားသော နေရာသို့ ကျသွားသောကြောင့် အနည်းငယ် ခံသာသွားပေ။

သည်။ သို့ကြောင့် ကပျာကယာ လူးလဲထပြီး ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှာ ရပ်၍ သူ့ကိုကြည့်နေသည့် ပုံရိပ်သတ္တန်တစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူကြီးမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိပြီး လက်ပိုက်ရပ်နေရင်းမှ သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ကိုထွန်းက လှမ်းမေးလိုက်သော်လည်း ထိုလူကြီးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ အခန်းထောင့်၌ ထပ်ပုံထားသော သေတ္တာများကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“အဲဒါ ဘာတွေလဲ”

လူကြီးက ဘာမှ မပြောဘဲ လက်ညှိုးထိုးပြမြဲ ပြနေသဖြင့် ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အနီးသို့သွားကာ သေတ္တာတစ်လုံးကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ဆွဲချလိုက်သည်။

အဖုံးများမှာ သံဖြင့် ရိုက်ပိတ်ထားသောကြောင့် အဖုံးဖွင့်ရန် ကြည့်လိုက်တော့ နံရံ၌ထောင်ထားသည့် ဓားများကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုအထဲမှ ဓားတစ်လက်ကိုယူပြီး သေတ္တာအဖုံးကို ကော်ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

သေတ္တာထဲမှာတော့ အပေါ်မှ ဖုန်များ တက်နေသော်လည်း အရောင်မညှိုးသေးသည့် ရွှေဒဂါးပြားများကို တွေ့ရလေသည်။

“ရွှေဒဂါးတွေ၊ ရွှေဒဂါးတွေ မနည်းပါလား၊ ငါတော့ ချမ်းသာပြီ”

ဝမ်းသာအားရဖြင့် စောစောကလူကြီး ရပ်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နေရာ၌ မတွေ့ရတော့ပေ။ ယခုအချိန်မှာတော့ ဘယ်သူ

ကိုမှ တွေ့ရောမလိုတော့။ တွေ့လည်း မတွေ့ချင်တော့ပေ။
သူသည် ရွှေဒင်္ဂါးများကိုလက်ခံဖက်ဖြင့် ယူကြည့်တော့ အချို့က တရွှင်ရွှင်နှင့် အောက်သို့ ပြန်ကျသွားပြီး အချို့က လက်ထဲ၌ ပါလာလေသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ရှေးဟောင်းဒင်္ဂါးများဖြစ်ပြီး ရွှေသားမှာလည်း ဝင်းအိလျက် ရှိသည်။

တစ်ဖက် ကနုတ်ပန်းခက်များ ရှိပြီး ကျန်တစ်ဖက်က လူရုပ်ပုံသဏ္ဍာန် ပါသည်။ ထိုလူရုပ်မှာ ခေါင်းပေါင်း၊ နှုတ်ခမ်းမွေး ကားကားနှင့် ရှေးလူကြီးတစ်ဦး၏ ပုံဖြစ်ပြီး အောက်ဘက်၌ ရှေးလက်ရေးနှင့် ဘောဂဗလ ဟူသော စာလုံးများကို ပန်းနွယ်ပန်းခက်ပမာ ရေးထားလေသည်။

“လက်စသတ်တော့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေမှာ ပုံတုံပုံက သူဌေးကြီးဘောဂဗလရဲ့ ပုံတွေ ဖြစ်ရမယ်”

ရွှေဒင်္ဂါး မျက်နှာပြင်ပေါ်၌ တွေ့လိုက်ရသော လူကြီး၏ မျက်နှာမှာ စောစောက အခန်းထောင့်တွင် တွေ့လိုက်ရသော လူကြီး၏ မျက်နှာနှင့် တူနေသည်ကို သတိပြုမိရာ ကျောထဲ၌ စိမ့်ခဲနဲ့ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒင်္ဂါးမှာပါတဲ့ မျက်နှာက စောစောက အခန်းထောင့်မှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ လူကြီးမျက်နှာနဲ့ တစ်ထေရာတည်းပါပဲလား။ ဒီလိုဆိုရင် စောစောက တွေ့လိုက်ရတဲ့ လူကြီးဟာ ဘောဂဗလသူဌေးကြီး ဆိုတာများ ဖြစ်လေရောသလား”

သူ တွေးတောနေစဉ် ပိတ်ထားသောတံခါးကို တဘုန်းဘုန်း လာထုနေသံများကို ကြားရသည်။

“ဗျို ထရား၊ တံခါးဖွင့်ပါဦးဗျ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် လာခဲ့ပါရစေ”
အပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့သော လူနှစ်ယောက် လိုက်လာကြချေပြီ။

“မလာနဲ့ဟေ့၊ မလာကြနဲ့ ငါ ထွက်လာခဲ့မယ်”
ကိုထွန်းက ပြန်အော်သည်။

“ခင်ဗျား ရတနာတွေ တွေနေလို့ ကျုပ်တို့ကို မလာစေချင်တာလား”
“မရဘူး၊ ရတာကို ကျုပ်တို့လဲ တစ်ဝက်ယူရမှာပဲ”

ထိုသို့ပြောရင်း တံခါးကို တဘုန်းဘုန်းနှင့် ထုရိုက်ဖျက်ဆီးနေကြသည်။

“ဟေ့လူတွေ၊ မလာကြနဲ့လို့ ပြောနေတယ်နော်၊ ဒီအထဲမှာ ဘာမှ မရှိဘူး။ တာရတနာပစ္စည်းမှ မရှိဘူး”

“ခင်ဗျား၊ မညာနဲ့၊ ဒီအခန်းထဲမှာ ရတနာတွေရှိတယ်၊ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း အပိုင်စီးဖို့ ကြံစည်နေတာကိုလဲ သိထားပြီးပြီ”

“မင်းတို့ကို ဘယ်သူပြောသလဲ”
“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဝင်လာခဲ့ပြီ”

“အေး ... ပြောမရရင်လဲ ဝင်ချင်လဲ ဝင်ခဲ့ကြပေါ့ကွာ”
ဟု ပြောပြီး ဘေးကိုကိုင်ပြီး တံခါးပေါက်ဝနားမှာ အဆင်သင့် စောင့်နေလေသည်။ ဝေကြာတော့ တံခါးကိုဖျက်ပြီး လူနှစ်ယောက် အအထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ထိုအခါ ကိုထွန်းက အရင်ဆုံးဝင်လာသူကို ဓားဖြင့် ခုတ်သည်။

“ကဲကွာ”

အငိုက်မိသွားသော ထိုလူမှာ ဓားချက်ထိသွားပြီး လဲကျသွားလေသည်။ ထိုအခါ အဖော်ပါလာသူက ၎င်းလက်ထဲမှာ ပါလာသော လှံဖြင့်

ပြေးစိုက်ရာ ရင်ဝသို့ စိုက်ဝင်သွားသည်။

“အား ...”

သို့သော်လည်း ကိုထွန်းက ဓားဖြင့် လှမ်းခုတ်လိုက်ရာ ပခုံးစွန်းကို ထိသွားပြီး လှဲလွတ်ကျသွားသည်။ လှဲချက်ထိထားသော ကိုထွန်းမှာလည်း နောက်တစ်ချက် မခုတ်နိုင်တော့ဘဲ လဲကျသွားလေတော့သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းတော့ အသက်မသေသေးပေ။

ပခုံးတွင် ဓားချက်ထိထားသော ရွာသားက အဖုံးဖွင့်ထားသည့် သေတ္တာရှိရာသို့ သွားကြည့်သောအခါ ရွှေဒဂါးများကို တွေ့ရသဖြင့် ရထားသော ဒဏ်ရာကိုပင် သတိမရတော့ဘဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလေသည်။ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ရွှေဒဂါးများကို ကြည့်ရှုနေစဉ် နောက်မှ ထိုး စိုက်ချလိုက်သော လှဲချက်တစ်ခုက ကျောမှဖောက်ကာ ဝင်လာတော့ သည်။

“အား ...”

လှဲချက်ထိသွားသောသူမှာ ရှေ့သို့ လဲကျသွားသလို နောက်ဘက်မှ လှဲဖြင့် ထိုးလိုက်သော ကိုထွန်းမှာလည်း အားမတင်းနိုင်တော့ဘဲ လဲကျသွားလေသည်။ လောတသားသုံးယောက်တို့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မရွံ့မလှ သေဆုံးသွားကြသည်ကို အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှ လူကြီးတစ်ဦးက ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေလေသည်။

ခဏကြာတော့ အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

အခန်း (၂၆)

ဝိညာဉ်တို့၏ မာယာ

ဦးဒီပတို့တစ်တွေမှာ ကိုထွန်းတို့သုံးယောက်ကို လိုက်ရှာရင်းနှင့် မှောင်ရည်သမ်းစအချိန်လောက်တွင် ထိုအခန်းထဲသို့ ရောက်လာကြလေသည်။ သူတို့ရောက်လာတော့ သုံးယောက်လုံး အသက်မရှိတော့ပေ။

“ဟာ ... ဒီမှာ အားလုံးသေနေကြပါလား။ ရန်သူနဲ့ တွေ့သွားပြီ သင်တယ်”

သူကြီး ဦးဘမုင်က ပြောသည်။ ထိုအခါ ဦးဒီပက ဒဏ်ရာ အခြေအနေများကို ကြည့်ရင်း ...

“မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်။ ကြည့်ရတာ သူတို့အချင်းချင်း ပြန်သတ်ကြတာများ ဖြစ်လေမလားဘဲ”

ဟု မှတ်ချက်ချသည်။
“ဘာကြောင့် အချင်းချင်းသတ်ရမှာလဲကွ”

“ကျုပ်တော့ ဒီလိုပဲထင်တယ်။ ဒီအခန်းထဲမှာ သူတို့ကလွဲပြီး

ဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့ ယန္တရားဆိုလား၊ ဘာလား၊ အဲဒီခတ်ရုပ်တွေနဲ့များ တွေ့သွားကြလေရောသလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ သူတို့ကိုယ်ပေါ်က ဒဏ်ရာတွေက သူတို့ကိုယ်တို့ လက်နက်တွေနဲ့ ရတဲ့ဒဏ်ရာတွေပဲ၊ မဟုတ်ကာမှလွဲရော၊ ပရလောကသားတွေရဲ့ မာယာကျော့ကွင်းထဲ ဝင်မိသွားကြပြီထင်တယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချကာ အခန်းထဲမှ အခြေအနေကို လိုက်လံကြည့်ရှုသောအခါ အစိုးတန်ပစ္စည်းဟူ၍ မယ်မယ်ရရမတွေ့ရတဲ့ သေတ္တာအပျက်အဟောင်းများကိုသာ တွေ့ရသည်။

သေတ္တာအတွင်းမှာလည်း ကြွက်သိုက်နှင့် အမှိုက်သရိုက်များသာ ရှိပြီး အခြား ဘာမှမရှိပေ။

ဦးဒီပတို့မှာ မိမိတို့နှင့် လိုက်လာသူ သုံးယောက် လောလောလတ်လတ် သေသွားသဖြင့် အနည်းအကျဉ်းလောက်သာ စိုးရိမ်စိတ် ဝင်မိကြသော်လည်း အတွေ့အကြုံမရှိသော ဦးဘမုင်နှင့် ရွာသားအချို့ကတော့ ကြောက်လွန်းသဖြင့် သွေးပျက်နေကြလေပြီ။

“ကိုင်း ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“အခု အခြေအနေရောက်မှတော့ နောက်မဆုတ်နိုင်တော့ဘူး ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ပစ္စည်းတွေကို တွေ့အောင် ရှာယူရမှာပဲ၊ ဒီတော့ လူခွဲပြီး ရှာကြမယ်”

“ဘယ်လိုရှာမလဲ”

“ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ကျုပ်တို့မရောက်ခင် ပဟိုစာရေးဆရာ ရောက်

နေလောက်ပြီ၊ ကျုပ် စုံစမ်းကြည့်လို့ ရသမျှတော့ ဒီအဖွဲ့ဟာ သာမန်လေ့လာရေးအတွက်ကြောင့် လာကြတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သေချာတယ်၊ ဒီလောက် အန္တရာယ်များတဲ့နေရာကို သာမန်လေ့လာဖို့ အတွက်လောက်နဲ့တော့ မလာဘူးဆိုတာ ကျုပ် သိတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာအတွက် လာတာလဲ”

“ဦးဘမုင်ကလဲဗျာ၊ လူကြီးတစ်ယောက် လုပ်နေပြီး အတွေးအခေါ် ဒီလောက်ရိုးအရသလား၊ ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးကို လာသမျှ လူတွေဟာ အခြား ဘာအတွက်မှ လာကြတာမဟုတ်ဘူး၊ ဥစ္စာပစ္စည်းရှာဖွေဖို့ လာကြတယ်ဆိုတာသာ မှတ်ထားပေရော”

“ဒီတော့ အခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကျုပ်အထင် ပြောရရင်တော့ ဒီအိမ်ကြီးထဲကို ရောက်နေတဲ့ စာရေးဆရာဆိုတဲ့လူဟာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ရတန်သလောက်တော့ ရထားပြီနဲ့ တူတယ်၊ သူ့ကိုသာ တွေ့အောင်ရှာနိုင်ရင် ကျုပ်တို့အတွက် အကျိုးရှိလာလိမ့်မယ်၊ တကယ်လို့ အကြံအစည်အောင်ခုံရင် ခင်ဗျားတို့ တစ်သက်မဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်သက်စားရင်တောင် မကုန်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ရကြမှာ”

ဦးဒီပစကားကြောင့် ကျန်လူများမှာ လောလောဆယ် မည်သည့်စည်းစိမ်ဥစ္စာမျှ မရကြသေးစေကာမူ ရလျှင် ချမ်းသာမည်ဟူသော အတွေးနှင့် အနည်းငယ်တော့ စိတ်အားပြန်တက်လာကြသည်။

“သတင်းအရဆိုရင်တော့ အဲဒီစာရေးဆရာ ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ ရောက်နေတာ သေချာတယ်၊ လူခုခွဲပြီး သူ့ကို လိုက်ရှာကြရအောင်” ဟု ပြောကာ ကျော်ကြီးနှင့် ရွာသားတစ်ယောက်က အပေါ်ထပ်

သို့ တက်လာကြသည်။

အပြင်ဘက်မှာ မှောင်နေသည်ဆိုသော်လည်း ဝရန်တာဘက်မှာ တော့ အလင်းရောင်တစ်စွန်းတစ်စ ရှိနေသည်။ သူတို့ အပေါ်ထပ် ရောက်လာတော့ အခန်းတစ်ခန်းအတွင်းမှ စကားသံ ဝပ်တိုးတိုးကြား ရသည်။ ကျော်ကြီးတို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ အနားကပ်သွားပြီး တံခါးပေါက်အနီးမှ နားကပ် ထောင်ကြည့်သောအခါ အမှန်ပင် အခန်းထဲမှ ယောက်ျားတစ်ယောက် နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်တို့ အချင်းချင်းပြောဆိုနေသည့်အသံများကို နားနေရသည်။

သို့ကြောင့် တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲမှာ မှောင်နေ သောကြောင့် သဲကွဲစွာ မမြင်ရပေ။ နှစ်ယောက်သား အခန်းထဲဝင်ကြည့် တော့ လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရဘဲ စုတင်တစ်လုံး ချထားသည်ကို သာ တွေ့ရသည်။

စုတင်ပေါ်မှာ စောင်၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးစသည်တို့ သူနေရာ နှင့်သူ ရှိနေပြီး အိပ်ရာခင်းပေါ်မှာ မကြာသေးခင်ကမှ လူအိပ်သွား သည့် ခြေရာ လက်ရာများကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် မသင်္ကာသောကြောင့် စုတင်အောက်ပါမကျန် လိုက်လံရှာဖွေကြသော်လည်း ဘာမှ မတွေ့ ရပေ။

“ဘယ်သူမှ မတွေ့ပါ့ဟား”

“စောစောက ဒီအခန်းထဲက စကားပြောသံတွေ ကြားရတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ယောက်ျားသံနဲ့ မိန်းမသံ ကြားနေရတာပဲ”

ရွှေသမင်စာပေ

“အခု ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“မလှယ်ပေါက်တစ်စုခုက အပြင်ထွက်သွားပြီနဲ့ တူတယ်”

ထိုသို့ ပြောနေကြစဉ် အပြင်ဘက်မှ စကားပြောသံများ ထပ်ကြား ရသဖြင့် နှစ်ယောက်သား အပြင်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့ အပြင်ရောက်တော့ နောက်ဘက်အခန်းထဲသို့ ဝင်သွား သော လူတစ်ယောက်နှင့် ဝရန်တာဘက်သို့ ထွက်သွားသော မိန်းမ တစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ထိုအခါ ကျော်ကြီးက ...

“ဟိုနောက်ဘက် အခန်းထဲကို လူတစ်ယောက် ဝင်သွားတယ်၊ မင်း ... သွားကြည့်ချေ၊ ငါက ဝရန်တာဘက်ကို သွားကြည့်မယ်”

ဟု ပြောကာ တစ်ယောက်က အနောက်ဘက်အခန်းရှိရာသို့ ထွက်သွားပြီး ကျော်ကြီးက ဝရန်တာဘက်သို့ ထွက်လာလေသည်။

မလှမ်းမကမ်းရောက်တော့ ဝရန်တာဘက်မှ သီချင်းဆိုသလိုလို ကြားရသည်။ အနားရောက်လာလေလေ သီချင်းသံကို ပိုမိုပီပြင်စွာ ကြားလာရသည်။

သီဆိုနေသောအသံမှာ မိန်းမတစ်ယောက်အသံဖြစ်ပြီး သူ သီဆို နေသော သီချင်းမှာ ‘မှောင်တော်ရောင်’ သီချင်းတစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်လေ သည်။

ကျော်ကြီးက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရှေ့သို့ တိုးသွားပြီး လှမ်းကြည့် လိုက်တော့ ဝရန်တာထိပ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။

“ဟင် ...”

ပထမတော့ မိမိကို လှည့်စားခြောက်လှန့်နေသလားဟု ထင် လိုက်မိသောကြောင့် အပြင်သို့ မထွက်ဝံ့သေးဘဲ ပုဏ္ဏားကွယ်နေရာမှ

ရွှေသမင်စာပေ

အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

အမျိုးသမီးမှာ ဆံပင်များကို နောက်ဘက်သို့ ဖြည့်ချထားရာ ခါးကျော်ကျော်အထိ ရှည်လျားလေသည်။ ပါးလွှာ... အဖြူရောင်နီသားအင်္ကျီကို ဝတ်ထားရာ သူမ၏အလှများက ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။

မိန်းကလေးက အပြင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် သီချင်းကို အေးအေးဆေးဆေး သီဆိုလျက်ရှိရာ ကျော်ကြီးက အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ သူ့ခြေသံကြားတော့ မိန်းကလေးက စကြွန်အတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ကျော်ကြီးကလည်း နောက်မှလိုက်သွားသည်။ စကြွန်လမ်းမှာ အတော်ကလေး ရှည်သည်။ အစွန်ဘက်နားရောက်တော့ ထောင့်ချိုးအကွေ့နားမှာ ရပ်လိုက်သည်။

ထိုနေရာရောက်တော့ ရှေ့ဆက်သွားလို့ မရတော့ပေ။ သူ အနားရောက်သွားတော့ မိန်းကလေးက လှည့်ကြည့်သည်။ အလင်းရောင်က ဝိုးတဝါးမျှသာ ရှိသော်လည်း သူမ မျက်နှာကို လှမ်းမြင်နေရလေရာ ကျော်ကြီးမှာ အံ့ဩသွားလေတော့သည်။

“ဟင် ... မင်း ... မင်း ... မနော်ရမ္မာရွာက မဟုတ်လား”

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟို ... ဦးသူတော်ရဲ့ မြေးမလေး မဟုတ်လား”

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါထက် မင်းနဲ့ ဟိုစာရေးဆရာဆိုတဲ့လူ ဒီအိမ်ကြီးကို အတူတူ

လာကြတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အခု သူ ဘယ်မှာလဲ”

အောက်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဘယ်နေရာမှာလဲ၊ မင်း စကားမပြောတတ်ဘူးလား”

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မင်း စကားပြောတတ်တယ် မဟုတ်လား”

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် မပြောတာလဲ”

ပြီး၍ ကျော်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သူမ အမူအရာမှာ ကျော်ကြီးကို ကြောက်ရွံ့နေဟန် ရှိလေသည်။ ထိုအမူအရာကို ကြည့်ပြီး ကျော်ကြီးက သဘောပေါက်သွားသောကြောင့် ...

“ဝဲကို မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါက မင်းကို ကိုက်မစားပါဘူး”

ဟု ပြောကာ ရှေ့သို့ တိုးသွားလေသည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ မိန်းကလေးက နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။ သို့စေကာမူ နောက်သို့ ဝရန်တာလက်ရန်း ခံနေသောကြောင့် ဆက်မဆုတ်သာတော့။

“အနီးကပ်ကြည့်မှပဲ မင်းက အတော်ကလေးလှမှန်း သိရတော့တယ်၊ မင်း ... အခု ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟို စာရေးဆရာနဲ့အတူ လာတာပါ။ သူက မြေအောက်အခန်းထဲမှာ ထောင်ချောက်မိပြီး သေသွားပါပြီ”

ဟု ပြန်ပြောသည်။

“ဟင် ... သူ သေသွားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ ထားတဲ့အခန်းထဲ ဝင်မိလို့ ပြန်ထွက်လို့မရတော့တဲ့ သေသွားတာပါ”

“ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ ဟုတ်လား။ အဲဒါတွေထားတဲ့ အခန်းနေရာကို မင်းသိတယ် မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ငါ့ကို လိုက်ပြပေးပါလား။ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေရရင် မင်းကိုလဲ ခွဲပေးမှာပေါ့”

မိန်းကလေးက ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးနေလေသည်။ သို့ကြောင့် ကျော်ကြီးက ရှေ့သို့ ပိုမိုတိုးကပ်သွားရာ လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက်သွားတော့သည်။

ထိုအခါ မိန်းကလေးထံမှ သင်းပျံ့သော ရနံ့များကိုပင် ရပြီး သူမ၏ အလှများကိုလည်း ပိုမိုနီးကပ်စွာ မြင်ရလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ လိုက်ပြပေးမှာလား”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထိုအခါ ကျော်ကြီးမှာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်က တစ်ကြောင်း၊ စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့သည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင် ရောက်နေသည့် မိန်းကလေးကို ပြေးဖော်လိုက်သည်။

ထိုအခါ လူကို မဖက်မိဘဲ လေကိုသာ ဖက်မိပြီး အရှိန်လွန်၍ ဝရန်တာမှကျော်ကာ အောက်သို့ စောက်ထိုးကျသွားလေတော့သည်။ သူပြုတ်ကျသွားသော နေရာမှာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ဦးကြီးတော်တိုးမိတ္တ ခုနိဇ္ဈသွားခဲ့သည့် နေရာပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျော်ကြီး အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားပြီး အသက်ပျောက်သွားသည်အထိ ဝရန်တာပေါ်မှ မိန်းကလေးက ငုံ့ကြည့်နေပြီးမှ နေရာမှ ပြန်လှည့်ကာ အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားလေတော့သည်။

ရွှေသမင်စာပေ

အခန်း (၂၇)

ယန္တရားထောင်ချောက်

ဦးဒီပတို့အဖွဲ့မှာ စုစုပေါင်း လူငါးယောက်သာ ကျန်တော့သည်။ ဦးဒီပ၊ သူကြီး၊ ဦးဘမင်း၊ တပည့်နှစ်ယောက်နှင့် ရွာသားတစ်ယောက်တို့သာ ကျန်တော့သည်။

၎င်းတို့တစ်တွေမှာ ဘောဂပလစ်အိမ်ကြီး၏ မြေအောက်ခန်းတစ်နေရာ၌ ရောက်နေကြပြီး အပေါ်မှ အဖြစ်အပျက်များကိုတော့ မသိကြပေ။

ဦးဒီပက မြေအောက်အခန်းကြီးထဲ၌ ထုံးဖြူ၊ ဆန်မန်းပေါက်ပေါက်များနှင့် စည်းချခြင်း၊ ကန်တော့ပွဲများ ပြင်ခြင်း၊ ပရိတ်ချည် ပရိတ်ကြိုးများ တားခြင်း၊ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးနံ့သာတိုင်များ ထွန်းညှိခြင်း အစရှိသော သက်ဆိုင်ရာ အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ခြင်း။

ဦးဒီပက ကန်တော့ပွဲအနီး၌ ရှိနေပြီး ကျန်လေးပောက်က နောက်ဘက်တွင် အသင့်ရှိနေကြသည်။ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်သော

ရွှေသမင်စာပေ

အခါ ဦးဒီပက ဥစ္စာရာဗွေရာတွင် အသုံးပြုသော ဂါထာမန္တန်များကို အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ရွတ်ဖတ်လေတော့သည်။

ဇောကြာတော့ လေးဖက်လေးတန်၌ ထွန်းညှိထားသော ဖယောင်းတိုင်မီးများ လှုပ်ရှားလာသည်။ လေတိုးသံကဲ့သို့ အသံများ ကြားလာရသည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးများမှာ အနီးမှ တစ်စုံတစ်ယောက် က ဖြတ်ပြေးသွားသဖြင့် လေဟပ်သွားသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် လှုပ်ခတ်သွား ကြလေသည်။

ထိုအခြေအနေများကို နံဘေးမှ လူများကသာ မြင်နေရပြီး ဦးဒီပ ကတော့ မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ ဂါထာမန္တန်များကိုသာ ဆက်လက်ရွတ်ဖတ် နေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ အခန်းထဲ၌ လှုပ်ရှားမှုများ ပြန်လည် ငြိမ် သက်သွားလေသည်။ လှုပ်ရှားနေသော ဖယောင်းတိုင်မီးညွှန်များမှာ လည်း ပကတိအတိုင်း ငြိမ်သက်သွားချေပြီ။

ထိုအနိတ်မှာပင် အနောက်ဘက်တွင်ရှိသော အခန်းပေါက်တံခါး ချပ် ဖွင့်သွားပြီး လူကြီးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။ ထိုလူကြီးမှာ ရှေးခေတ် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာကိုတော့ ပဝါတစ်ထည်နှင့် ဖုံးထားလေသည်။ ခေါင်းပေါ်မှာလည်း ပဝါတစ်ထည်နှင့် ပေါင်းထား လေသည်။

သူက အခန်းထဲမှ ထုမြေရရနှင့် ထွက်လာပြီး ဦးဒီပ ချထား သည့် စည်းနားရောက်တော့ ရပ်လိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ ကျုပ်ကို ခေါ်တာလဲ”
ထိုအသံကြားတော့ ဦးဒီပက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“ဘောဂဗလဆိုတာ ကျုပ်ပဲ”

“ဟန်ကျတာပေါ့ ခင်ဗျားနဲ့ အခုလိုတွေ့ရတာ ပိုခံကောင်းတာပေါ့”

“ဘာကိစ္စရှိသလဲ”

“ဒီကိုလာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို လို ချင်လို့ လာခဲ့တာပဲ”

“ကျုပ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေက ဘုရားကို လှူထားပြီးပြီ ပေးလို့ မရတော့ဘူး”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့လိုချင်တဲ့ ရတနာတွေကိုတော့ ရ အောင်ယူရမှာပဲ”

“ပြောမရတော့လဲ သဘောအတိုင်းပေါ့လေ”

“ဒါပေမယ့် ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လိုက်ပြပေးပါ”

ထိုလူကြီးက အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီး ...

“အင်းပေါ့လေ၊ ခင်ဗျားက နိုင်နေပြီဆိုတော့လဲ ဘယ်တတ်နိုင် ပါတော့မလဲ၊ လိုက်ပြဆိုတော့လဲ လိုက်ပြရတာပေါ့၊ ကိုင်း ... ကျုပ် နောက်ကသော လိုက်ခဲ့ကြပေတော့”

ဟု ပြောကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါ ဦးဒီပတို့တစ်တွေလည်း နောက်မှ လိုက်သွားကြလေသည်။

သူတို့သည် စည်းဝိုင်း၊ ကြိုးဝိုင်းများ၊ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင် များ၊ ပြင်ဆင်ထားသော ကန်တော့ပွဲ စသည်တို့ကို အခန်းထဲမှာ ဒီ အတိုင်း ထားခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့ ထွက်သွားပြီးနောက် ဇောကြာသောအခါ ထိုအခန်းထဲသို့ လူနှစ်ယောက် ဝင်လာလေသည်။ စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့ပင် ဖြစ်၏။
“ကဲ ... သူတို့မရှိတုန်း သူတို့အစီအရင်တွေကို ဖျက်ဆီးလိုက်ကြ ရအောင်ဟေ့”

ဧည့်ထားထားသော အရာများကို ဖျက်ဆီးပစ်ခြင်းများ ပြုလုပ် ပြီးနောက် လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်သွားကြလေသည်။

ဦးဒီပတို့ကို ရှေ့မှ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသော လူကြီးက မြေ အောက်၌ရှိသော လျှို့ဝှက်အခန်းတစ်ခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်သွားလေ သည်။ “အခန်းတံခါးက ပိတ်လျက်သားရှိပြီး အခန်းပေါက်ဝမှာတော့ မီးခိုးသဏ္ဍာန် လှုပ်ရှားနေသော ပုံရိပ်များကို လှမ်းမြင်ရသည်။

အမှောင်ထဲမှာပင် ထိုသဏ္ဍာန်များ၏ လှုပ်ရှားမှုကို မီးခိုးငွေ့များ သဏ္ဍာန် ခပ်ရေးရေး မြင်နေရသည်။

“ဘဲဒီအခန်းထဲမှာ ရတနာတွေ ရှိပါတယ်”

ဟု လူကြီးက လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဘဲခါးပေါက်ဝမှာ ယန္တရားအတတ်ပညာနဲ့ စီရင်ထားတဲ့လူတွေ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေးမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ဦးဒီပက ပြောလိုက်ရာ ထိုလူကြီးက ဘာမှမပြောဘဲ တံခါး ပေါက်အနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ရာ ပုံရိပ် ထင်နေသော အရိပ်များ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ပိတ်ထားသော တံခါး နှစ်ချပ်မှာလည်း တက္ကသိုလ်နှင့် ပွင့်သွားလေတော့သည်။

တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် အတွင်း၌ ကြီးမားသော သေတ္တာကြီးတစ် လုံး ချထားသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ထို့ထက် လူကဲ့သို့ လှုပ်ရှားသွား

လာနေသည့် ယန္တရားအရုပ်များကိုလည်း တွေ့ကြရသည်။

“ဟိုမှာမြင်နေရတာ ရတနာသေတ္တာပဲ”

“ကျုပ်တို့ဖွင့်ရင် အန္တရာယ်တွေ့မှာပေါ့။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ယန္တရားအရုပ်တွေကို ရှင်းလင်းပြီး သေတ္တာကို ဖွင့်ပေးပါ”

ဟု ပြောပြန်ရာ ထိုလူကြီးက အခန်းပေါက်ဝမှ လျှို့ဝှက်ခလုတ် တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ရ လှုပ်ရှားနေသော ပုံရိပ်များ ပျောက်သွားလေ တော့သည်။

ထိုအခါမှ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြလေသည်။ သူတို့ အခန်းထဲ ရောက်သောအခါ တံခါးချပ်ကြီးများက တက္ကသိုလ်နှင့် ပြန်ပိတ်သွားကြ လေသည်။

“ကိုင်း ... သေတ္တာကို ဖွင့်ပေးတော့”

ဟု ဦးဒီပက ပြောသဖြင့် သေတ္တာတံခါးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ရာ အဖုံးက ဝန်းခနဲ ပွင့်ထွက်သွားပြီး အတွင်းမှ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခု ခုန်ထွက်လာသည်။

သို့သော်လည်း အခန်းထဲမှလူများကို အန္တရာယ်မပြုဘဲ အခန်း နံရံအနီးမှာ ရပ်နေလေသည်။ ၎င်းလက်ထဲမှာလည်း အထုပ်တစ်ခုကို ပိုက်ထားသည်။

ထိုမည်းမည်းသဏ္ဍာန် ခုန်ထွက်သွားသောအခါ သေတ္တာကြီး အတွင်းမှ မြောက်မြားစွာသော ရတနာပစ္စည်းများကို တွေ့ကြရလေ သည်။

“အကြံအောင်ပြီ၊ ငါတို့အကြံ အောင်ပြီ”

“ချမ်းသာပြီဟေ့၊ ချမ်းသာပြီကွ”

ဟု ဝမ်းသာအားရဖြင့် ရတနာများကို ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေကြစဉ်
စောစောက အခန်းထဲအထိ လိုက်ပို့သော လူကြီးက စောစောက
သေတ္တာထဲမှ ခုန်ထွက်သွားသော မည်းမည်းသတ္တာန်ရုပ်နေသော နံရံ
အနီးသို့သွားကာ နှစ်ယောက်စလုံး လျှို့ဝှက်အပေါက်မှ ထွက်သွား
ကြလေသည်။

ထိုသို့ ထွက်သွားသည်ကို လောဘစောတက်နေသော ဦးဒီပတို့
တစ်တွေက သတိမမူမိလိုက်ကြပေ။

အပြင်သို့ ထွက်သွားသော နှစ်ယောက်မှာ အခြားမဟုတ်ပေ။
ဘောဂဗလသူဌေးကြီး အယောင်ဆောင်ထားသူမှာ ဦးသူတော်ဖြစ်ပြီး
အဝတ်နက်များ ဝတ်လျက် သေတ္တာကြီးအတွင်းမှ ခုန်ထွက်သွားသော
မည်းမည်းသတ္တာန်မှာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ပင် ဖြစ်လေသည်။

မြေအောက်အခန်းထဲ၌ ပိတ်မိနေသည့် ဒေါက်တာမင်းထင်
ကျော်ကို အချိန်မီ ကယ်တင်နိုင်ကြပြီးနောက် အချင်းချင်း တိုင်ပင်
ပြီး ရန်သူများကို သုတ်သင်နိုင်ခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားပြီး မကြာမီ ရတနာများထည့်ထား
သော သေတ္တာအဖုံးက ဝုန်းခဲ ပြန်ပိတ်သွားပြီးနောက် စောစောက
ပျောက်ကွယ်သွားသော ယန္တရားပုံရိပ်များက တစ်ဖန် ပြန်ပေါ်လာ
လေတော့သည်။

အခန်းတစ်ခန်းထဲ၌ ထွက်ပေါက်မရှိသော ဦးဒီပတို့တစ်တွေမှာ
ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ယန္တရားအတတ်ပညာဖြင့် စီရင်ထားခဲ့သော
စက္ကောမအရုပ်များ၏ အန္တရာယ်ကိုတော့ ဝယ်လို့နည်းနှင့်မျှ မရှောင်
သာတော့ပါပေ။

★ ★ ★
ရွှေသမင်စာပေ

အခန်း (၂၈)

ဘောဂဗလသို့ နှုတ်ဆက်ခြင်း

ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီး၏ ခန်းမဆောင်အတွင်း၌ ဖြစ်သည်။
အခန်းအလယ်၌ စားပွဲတစ်လုံးရှိပြီး ဦးသူတော်၊ ဦးဇန်ကောင်း၊
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၊ မြသင်းကြူ၊ စောထီး၊ ငမဲအောင်တို့
ခြောက်ယောက် ထိုင်နေကြသည်။

စားပွဲအလယ်မှာ ဝါဆိုဖယောင်းတိုင် အကြီးတစ်တိုင် ထွန်း
ထားသောကြောင့် အခန်းတွင်း၌ အသင်းရောင်က အတန်အသင့်
ရနေသည်။

စားပွဲပေါ်၌ ရွှေငွေရတနာများ ထည့်ထားသော အိတ်တစ်လုံးနှင့်
ကြေးပြားများ ထုပ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်တို့ တင်ထားလေသည်။

“သူဌေးကြီး ဦးဘောဂက ရတနာပစ္စည်းတွေကို အရိမေတ္တယူ
မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူတဲ့အခါ ဘုရားအတွက် ကျောင်းဆောက်တဲ့
သာသနာပြု အလုပ်တွေမှာ အသုံးပြုဖို့ လှူဒါန်းမယ်လို့ ကျုပ်ထင်
တယ်၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို မသမာသူတွေလက်ထဲ မရောက်ရလေအောင်

ရွှေသမင်စာပေ

စောင့်ရှောက်ပေးကြတဲ့အတွက် မောင်တို့လဲ ကုသိုလ်ရကြပါတယ်”
ဟု ဦးသူတော်က ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရတနာပစ္စည်းအချို့ကို မောင်ရင်တို့ လိုရာသုံးဖို့ ယူသွားနိုင်
ပါတယ်”

‘ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာကိုလာခဲ့တာက ရတနာပစ္စည်းတွေ
လိုချင်လို့ လာကြတာမဟုတ်တဲ့အတွက် မယူပါရစေနဲ့”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်စကားကို ကြားသောအခါ မြသင်းကြူ
က ဤသို့ ဝင်ပြောသည်။

“မောင်ကြီးတို့ရဲ့ ဖြူစင်တဲ့စိတ်ကို ကျွန်မတို့ သိကြပါတယ်၊
ဒါကြောင့်လဲ မိတ်ဆွေတွေအဖြစ် လက်ခံခဲ့တာပါ။ ကျွန်မ ညတုန်းက
မက်တဲ့အိပ်မက်အရဆိုရင်တော့ ဒီရတနာပစ္စည်းတွေရဲ့တစ်ဝက်ကို
မောင်ကြီးတို့ ယူပါ။ တစ်ဝက်ကိုတော့ မနော်ရဗ္ဗာရွာထိပ်နားမှာ ဘုရား
တစ်ဆူ တည်ပေးပါ။ ဘွဲ့တော်ကိုလဲ ‘ရန်ပြေငြိမ်းစေတီတော်’ လို့
ပေးပါ။ ယန္တရားမှတ်တမ်းတွေပါတဲ့ ကြေးပြားတွေကိုတော့ မောင်ကြီး
အနေနဲ့ ကူးယူမှတ်သားပြီးတဲ့အခါ ဘုရားဌာပနာပိတ်တဲ့အခါ ထည့်
ပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်၊ ဘုရားတည်ပြီးရင်လဲ
သူငွေးကြီးဘောဂဗလ မိသားစုအတွက် ရည်စူးပြီး အမျှအတန်းပေး
ဝေလိုက်ပါ့မယ်”

ထိုကဲ့သို့ ရှေ့ဆက်ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စရပ်များကို ပြောဆိုပြီး
နောက် ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့ထွက်လာတော့ ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးအပေါ်ထပ် ဝရန်
တာမှာ ရုပ်နေသော လူသုံးယောက်တို့၏ ပုံရိပ်ကို မြင်တွေ့ရပြီး
အတော်ဝေးဝေးရောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့တစ်တွေ မနော်ရဗ္ဗာရွာသို့ ပြန်
ရောက်ကြပြီး အင်းဝသို့ မပြန်နိုင်ကြသေးဘဲ ဘုရားတည်ရန်အတွက်
လုပ်ကြရပြန်သည်။

ဘုရားတည်ခြင်းကိစ္စကို ဦးသူတော်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့ စီစဉ်
ဆောင်ရွက်ကြရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကတော့ ကြေးပြားပေါ်မှ
မှတ်တမ်းများကို အပြီးတိုင်အောင် ကူးယူမှတ်သားနေလေသည်။

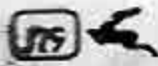
လူကြီးများက အချိန်ရှိသရွေ့ ဘုရားတည်သောနေရာတွင်
ရောက်နေကြရာ အိမ်မှာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် မြသင်းကြူတို့
နှစ်ယောက်သာ အနေများကြလေသည်။

“ဟိုတလောက မြေအောက်အခန်းထဲမှာ ပိတ်မိနေတုန်း မြသင်း
ကြူတို့ အချိန်မီ လာကယ်လို့သာ အသက်ရှင်ခွင့်ရခဲ့တာ၊ အဲဒီအတွက်
သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ အစ်ကိုရယ်၊ အဲသည်လိုကယ်ခွင့်
ရတာကိုပဲ ကျွန်မက ကျေးဇူးတင်နေတာ၊ အစ်ကို အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်
နေတော့ ကျွန်မဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာ သိလား”

မြသင်းကြူက တောသုပိပီ အရိုးခံအတိုင်း ပြောလေသည်။
“မြသင်းကြူက ကိုယ့်အတွက် စိတ်ပူတယ်၊ ဟုတ်လား။ ဘာ
ကြောင့် စိတ်ပူတာလဲဟင်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ပြုံးစေ့မျက်နှာဖြင့် မေးလိုက်တော့

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းအမှအရာဖြင့် ...

“ကိုယ့်ဆီလာတဲ့ ဧည့်သည်ဆိုတော့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပေါ့ အစ်ကိုရယ်”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

“ဒါထက် အစ်ကိုမြေအောက်ခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့တော့ မြသင်းကြူဘယ်လို ဆက်လုပ်တာလဲဟင်”

“အစ်ကို မြေအောက်ခန်းထဲ ရောက်ရုံပဲ ရှိသေးတယ်။ သူတို့ရောက်လာကြတယ်။ ဒါကြောင့် တိတ်တိတ်ကလေး ရွာပြန်သွားပြီး အဘိုးတို့ကို သွားခေါ်ရတယ်။ အဘိုးတို့က မြေအောက်လမ်းကနေ လိုက်လာကြပြီးတော့ အစ်ကိုကို ကယ်ကြတာ”

“ပြီးတော့ အစ်ကိုတို့တစ်တွေ အစီအစဉ်တွေလုပ်ပြီး ဟိုလောဘာ သားတွေကို ဆုံးမပေးလိုက်ကြရတယ် မဟုတ်လား”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စကားဖြတ်ပြောတော့ မြသင်းကြူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အခုဆိုရင် ကိုယ် လေ့လာချင်တာတွေကိုလဲ လေ့လာခွင့်ရပြီး ဒါတင်မကသေးဘူး။ ဘုရားပါ တည်ခွင့်ရသေးတယ်။ ဒီကိုလာရတာ ကိုယ်တို့အတွက် အကျိုးရှိပါတယ်”

“အစ်မတော်တို့က အစ်ကိုတို့ကို ရတနာပစ္စည်းတွေ ပေးလိုက်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဘုရားတည်ပြီးလို့ ဝိုတဲ့ရတနာတွေကို ကိုယ်တို့ချည်း ယူမသွားပါဘူး။ သင့်သလောက်ပဲယူပြီး မြသင်းကြူတို့ မြေးအဘိုးကို ခွဲပေးပျံ့မယ်”

“ကျွန်မတို့အတွက်က ရတနာတွေက အရေးမကြီးပါဘူး အစ်ကိုရယ်။ အစ်ကိုတို့သာ အကုန်လုံး ယူသွားပါ”

“ဒီလို ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ကိုယ်တို့တစ်တွေနဲ့ မြသင်းကြူတို့က ကံတူအကျိုးပေးတွေဆိုတော့ ဆိုးအတူ၊ ကောင်းအတူတူပေါ့”

“ဒါထက် အစ်ကိုတို့ ဘယ်တော့ ပြန်ကြမှာလဲဟင်”

“ဘုရားတည်ပြီးတဲ့ ကိစ္စတွေပြီးရင် ပြန်မှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ အစ်ကိုတို့ပြန်သွားရင် ကျွန်မတို့ မြေးအဘိုးတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရဦးမယ်”

“ဘုကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာလဲဟင်”

“အခု အစ်ကိုတို့ရောက်တာ ကြာပြီဆိုတော့ သံယောဇဉ် ဖြစ်နေကြပြီလေ။ ရုတ်တရက်ကြီး ပြန်သွားကြတော့ ဘယ်စိတ်ကောင်း နိုင်ပါ့မလဲ”

ဟု ညှိုးငယ်သော မျက်နှာကလေးဖြင့် ပြောနေရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင် အစ်ကိုတို့လည်း နေချင်ပါသေးတယ်။ မြသင်းကြူတို့ မြေးအဘိုးက ကိုယ်တို့တစ်တွေအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ဖြစ်သလို ကိုယ်တို့ကလဲ သံယောဇဉ်ဖြစ်ကြပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်အနေနဲ့ မြသင်းကြူအပေါ်မှာ ပိုပြီး သံယောဇဉ်ဖြစ်မိပါတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ထံမှ မမျှော်လင့်သော စကားကိုကြားရသောအခါ မြသင်းကြူမမျှာ အံ့သြစိတ်၊ ဝမ်းသာစိတ်များ ရောထွေးနေသည့် မျက်နှာကလေးဖြင့် မော့ကြည့်လေသည်။

“ကိုယ်တကယ်ပြောတာပါ။ မြသင်းကြူကို ပြောချင်တဲ့စကား

တွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်၊ ကိုယ် ဒီကကိစ္စတွေပြီးလို့ ပြန်သွားရင်လဲ ဒီကို တစ်ခေါက်တော့ ရောက်အောင် ပြန်လာခဲ့ဖူးမယ်”

“ဟင် ... တကယ်ပြောနေတာလား အစ်ကို”

“တကယ်ပြောတာပါ၊ အဲဒီတော့မှ ကိုယ်ပြောချင်တဲ့ စကားတွေ တစ်ဝကြီး ပြောတော့မယ်”

မြသင်းကြူ၏ နုနယ်လှပသော မျက်နှာလေးပေါ်မှာ မျှော်လင့်မှုများမှတစ်ဆင့် ပေါ်ပေါက်လာသော အပြုံးရိပ်ကလေးများ တစ်စွန်းတစ်စ ပေါ်လာလေသည်။

ရက်အတန်ကြာသော် ဘုရားတည်ခြင်းကိစ္စများ ပြီးစီးသွားသောကြောင့် ရွှေငွေရတနာအချို့နှင့်အတူ ယန္တရားမှတစ်ဖျား ရေးထိုးထားသည့် ကြေးပြားများကိုပါ ဌာပနာထည့်လိုက်လေတော့သည်။

ထီးတော်တင်ပြီးသောအခါ ဘွဲ့တော်ကို ‘ရန်မြေငြိမ်းစေတီတော်’ ဟု အမည်တပ်ပြီး အောက်တွင် ...

“ဘာဂဗလသုဋ္ဌေးကြီးနှင့် ဆွေတော်မျိုးတော်များ၊ တဝဆက်ရှိသူများ ကောင်းမှု”

ဟူသော ကမ္မည်းမှတ်တမ်းကိုပါ ရေးထိုးထားခဲ့ကြလေသည်။

အခန်း (၂၉)

မေတ္တာဖြင့် လှပစေ

ခေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ မနော်ရမ္မာရွာမှ ပြန်ခဲ့ကြပြီး ဦးဗန်ကောင်းနေသော အင်းဝ ဘလဲ့ဘအရပ်တွင် ရက်အတန်ကြာအောင် နေကြရသေးသည်။

ဦးဗန်ကောင်းက တားထားသည့် တစ်ကြောင်း၊ ခေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကလည်း မပြန်ချင်သေးသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် ဆက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဘလဲ့ဘသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကိုထွန်းနှင့် ကျော်ကြီးတို့နှင့် စတင်ဆုံတွေ့ရပုံကို ပြန်သတိရပြီး ၎င်းတို့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသေး၏။

ဘလဲ့ဘတွင် ရှိနေစဉ် ညအိပ်သောအခါ မြနင်းဖြူလိုလို၊ မြသင်းကြူလိုလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ညဉှော်လိုပင် မြင်မက်လေသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဦးဗန်ကောင်းကို ပြောပြသောအခါ ဦးဗန်

ကောင်းက

“မောင်ထင်ကျော်ရဲ့ မသိစိတ်လို့ခေါ်တဲ့ အတွင်းစိတ်က သူတို့ကို စွဲလမ်းသတိရနေလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့က စွဲလမ်းသတိရနေကြ လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလို နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဆိပ်မက်တွေ မက်တာ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ တကယ်တော့ ဆိပ်မက်ဆိုတာ ဝိညာဉ်ချင်းဆက်သွယ်လို့ပဲဖြစ် ဖြစ်။ ဒါမှမဟုတ် အတွင်းစိတ်ချင်း ဆက်သွယ်မှုကြောင့် မက်လေ့ရှိ တယ်”

ဟု ပြောလေသည်။ ထိုစကားကြားသောအခါမှ မိမိအနေနှင့် မြသင်းကြူကို အချိန်နှင့်အမျှ သတိရနေသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။

“ကျုပ် အကဲခတ်မိသလောက်တော့ ဦးသူတော်ရဲ့ မြေးမလေး က မောင်ထင်ကျော်အပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်နေပုံပဲ။ မောင်ရင်ကရော သူ့ကို သံယောဇဉ် ဖြစ်မနေမိဘူးလား”

ဟု မေးသည်။ ထိုစကားကြားတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က အကုန်ကြာအောင် ငြိမ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။

“တခြားသူကို လိမ်လို့ ညာလိုသာ ရချင်ရမယ်။ ကိုယ့်ရဲ့အသည်း နှလုံးကိုတော့ ဘယ်တော့မှ လိမ်ညာဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ မရဘူး။ ကြာလာ ရင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ညှင်းဆဲသလို ဖြစ်တတ်တယ်။ အင်းဝကနေ မနော် ရမ္မာရွာကို သွားရင် မမက်လှဘူး။ ရန်ကုန်ရောက်မှ တစ်ခေါက်ပြန်လာ နေရရင် မလွယ်ဘူး”

ဟု ပြောကာ နေရာမှ ထသွားလေသည်။ တစ်သက်လုံး အပူမရှာဘဲ တစ်ယောက်တည်း နေလေ့ရှိသော ဦးဗန်ကောင်း၏ ဒဿနစကား များက တိုသော်လည်း လိုရင်းရောက်အောင် ထိမိလှသည်။

သို့ကြောင့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ချကာ နောက် တစ်နေ့ ညနေပိုင်းအချိန်တွင် မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

နေမဝင်သေးသော်လည်း ညနေခင်းအလင်းရောင်က ဈေး တော့သွားကာ မြစ်ရေပြင်ပေါ်သို့ ဆည်းဆာ၏ ရှေ့ပြေးအရောင်များ က ကျဆင်းစပြုနေသည်။

ကမ်းဆိပ်တွင်တော့ အခြားငှက်သမ္ဗန်များကို မတွေ့ရတော့ဘဲ ငှက်သမ္ဗန်တစ်စင်းသာ ဆိပ်ကမ်းမှာ ကျန်တော့သည်။

“ငှက်ခတ်သမား ရှိသလားဗျို့၊ ငှက်သမ္ဗန် ငှားချင်လို့ပါ”

ဆိပ်ကမ်းမှာ လူမတွေ့ရသောကြောင့် အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အော်လိုက်သောအခါမှ မြစ်ကမ်းတေး၌ ရှိသော လက်ပံပင်ကြီးနောက် မှာ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

“မနော်ရမ္မာရွာ”

“စရိုးက နည်းနည်းဝေးတယ်၊ ညနေကလဲ စောင်းနေပြီဆိုတော့ သမ္ဗန်ခတ်ခတော့ ပိုပေးရမယ်”

“ပေးပျဲမယ်”

ဟု ပြောကာ သမ္ဗန်ပေါ် တက်သည်။ ထိုအခါ သမ္ဗန်သမားက ဆင်းလာသည်။ သမ္ဗန်ကြိုးကို ဖြည့်ချလိုက်ပြီး သမ္ဗန်ကို ရေလယ် ရောက်အောင် တွန်းထုတ်လိုက်ပြီး လှေဝမ်းအလယ်သို့ လျှောက်လာ သည်။ အနီးသို့ရောက်တော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သမ္ဗန်သမား ၏ လက်ကို ဆွဲလိုက်ရာ ယိုင်ကျလာပြီး ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာတော့သည်။

“အို ... အစ်ကို”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မြသင်းကြူကိုယ်လေးကို ထွေးဖက်ထားလိုက်ရာ လှေခတ်မည့်သူမရှိသော သမ္ဗန်ကလေးက ရေစီးအတိုင်း တအိအိ မျောနေလေသည်။

“အစ်ကို ... ရန်ကုန်မပြန်သေးဘူးလားဟင်”

“ကိုယ် ရန်ကုန်ကို မပြန်နိုင်လို့ မခေန်ရမ္မာရွာကို ပြန်လာတာပေါ့”

“ဘာကြောင့်လဲဟင်”

“မြလေးကို ပြောစရာတွေ ရှိသေးလို့ပေါ့၊ အဲဒီစကားတွေက တော့ မြလေးအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ချစ်နေမိတဲ့အကြောင်း၊ မြတ်နိုးတွယ်တာနေရတဲ့ အကြောင်းတွေပေါ့၊ မြလေး သဘောကရောဟင်”

“ကျွန်မ အစ်ကိုပြန်သွားပြီးကတည်းက နေတိုင်း ဦးကြီးသာလှဆီက သမ္ဗန်ငှားပြီးတော့ ဒီဆိပ်ကမ်းက လာစောင့်နေတာပါ”

“ဘယ်သူကို စောင့်တာလဲဟင်”

“အစ်ကိုက ပြန်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောသွားလို့၊ အစ်ကိုကို လာစောင့်နေတာပေါ့ ကဲ ... ကျွန်မရင်ထဲက သဘောကိုရော အစ်ကို သိပြီလားဟင်”

“သိပါပြီကွယ်၊ ဒီစကားကြားရတာ အစ်ကို စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ အစကတည်းက ဒီလိုမှန်းသာသိရင် မြလေးကိ မထားခဲ့ပါဘူး၊ လူကြီးတွေဆီမှာ ခွင့်တောင်းလက်ထပ်ပြီးတော့ တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားပါတယ်”

“အခု အစ်ကို ကျွန်မဆီကို ပြန်လာတာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ မြလေးကို လက်ထပ်ပြီး တစ်ခါတည်းခေါ်သွားဖို့ ပြန်လာတာပါ”

“တကယ်ပြောတာလား အစ်ကို”

“တကယ်ပေါ့ကွယ်၊ ဒီစကားက ရင်ထဲကလာတဲ့ မှန်သော

စကားပါ၊ မြလေးကို ကိုယ် တကယ်ချစ်ပါတယ်၊ တစ်သက်လုံး ဩင် နာမြတ်နိုးမှုနဲ့ လက်တွဲသွားပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်”

မြသင်းကြူက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ရင်း သိုင်းဖက်ထားရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကလည်း အသည်းနှလုံးမှ တောင့်တနေသော ချစ်သူ၏ကိုယ်ကလေးကို ထွေးပွေ့ထားလိုက်သည်။

ညနေဆည်းဆာရောင်များ တောက်ပလျက်ရှိသော မြစ်ရေပြင်ပေါ်မှာ လှော်ခတ်မည့်သူ မရှိသော ငှက်သမ္ဗန်တစ်စင်း ရေစီးရဲ့ သယ်ဆောင်ရာအတိုင်း မျောပါလျက်ရှိနေသည်။

ငှက်သမ္ဗန်ထဲမှာ ပါလာသော ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက်ကတော့ အချစ်ဆက် ဘယ်အရာမှ ပို၍ အရေးကြီးတော့မည် မဟုတ်ပေ။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်ရေးသားသော ‘ဝက်ပါင်အိမ်နှင့် လှူပွဲဝက်မာယာ’ ရှိရဆန်းကြယ် ဝတ္ထုမှာလည်း ဤတွင် နိဂုံးကမ္ပတ် အဆုံးသတ်ပြီဖြစ်ပေတော့သည်။

အနိဇယာ ဟောတု သုခိ အတ္တာနံ ပရိဟရန္တူ။

စာပြီးချိန်။ ၂၀၀၇၊ မေလ ၁၇ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ ညဉ့် ၁၁ နာရီ။